

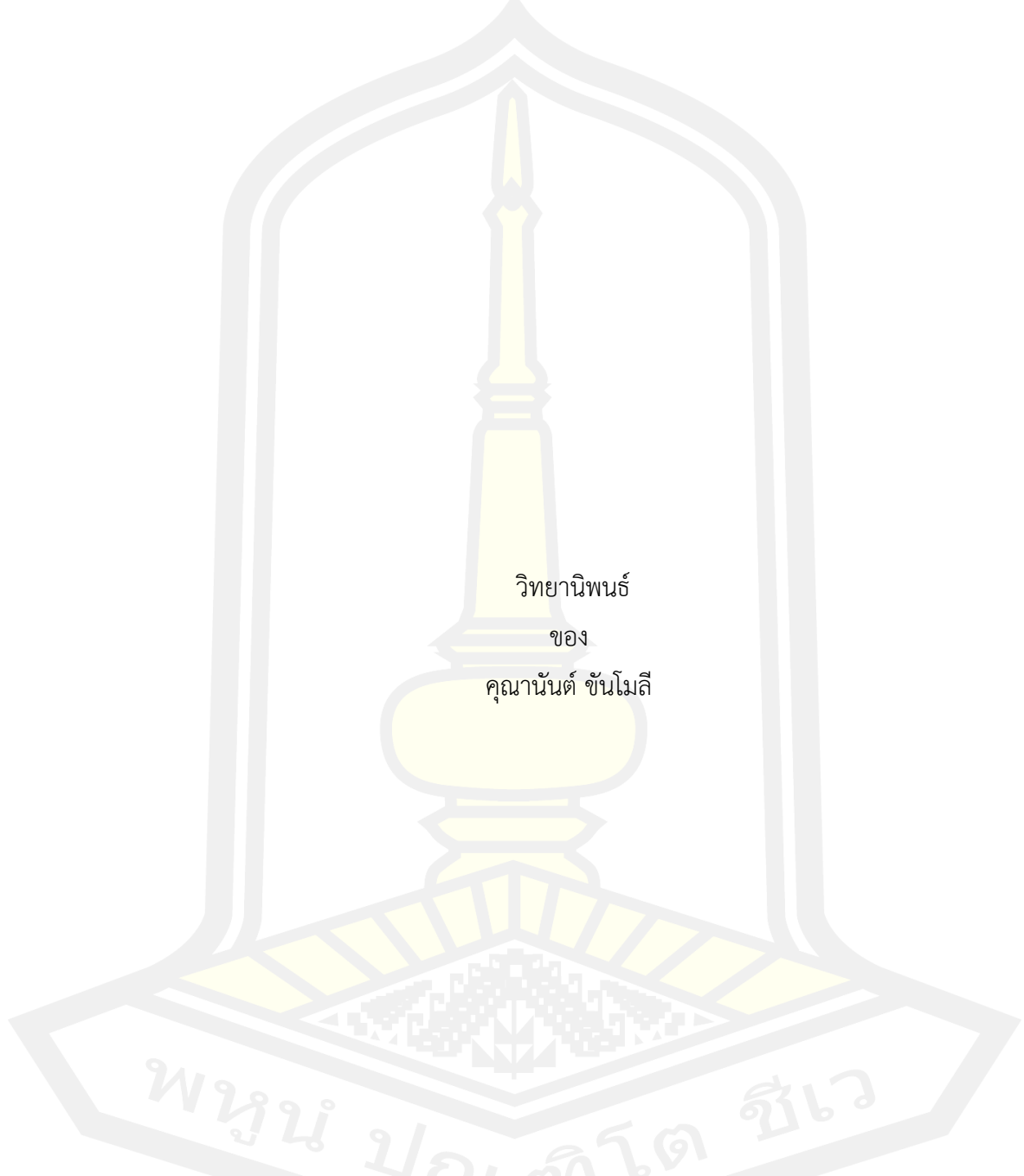
การพัฒนาทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติสำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

วิทยานิพนธ์
ของ
คุณานันต์ ชันโมลี

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
เมษายน 2566

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

การพัฒนาทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติสำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

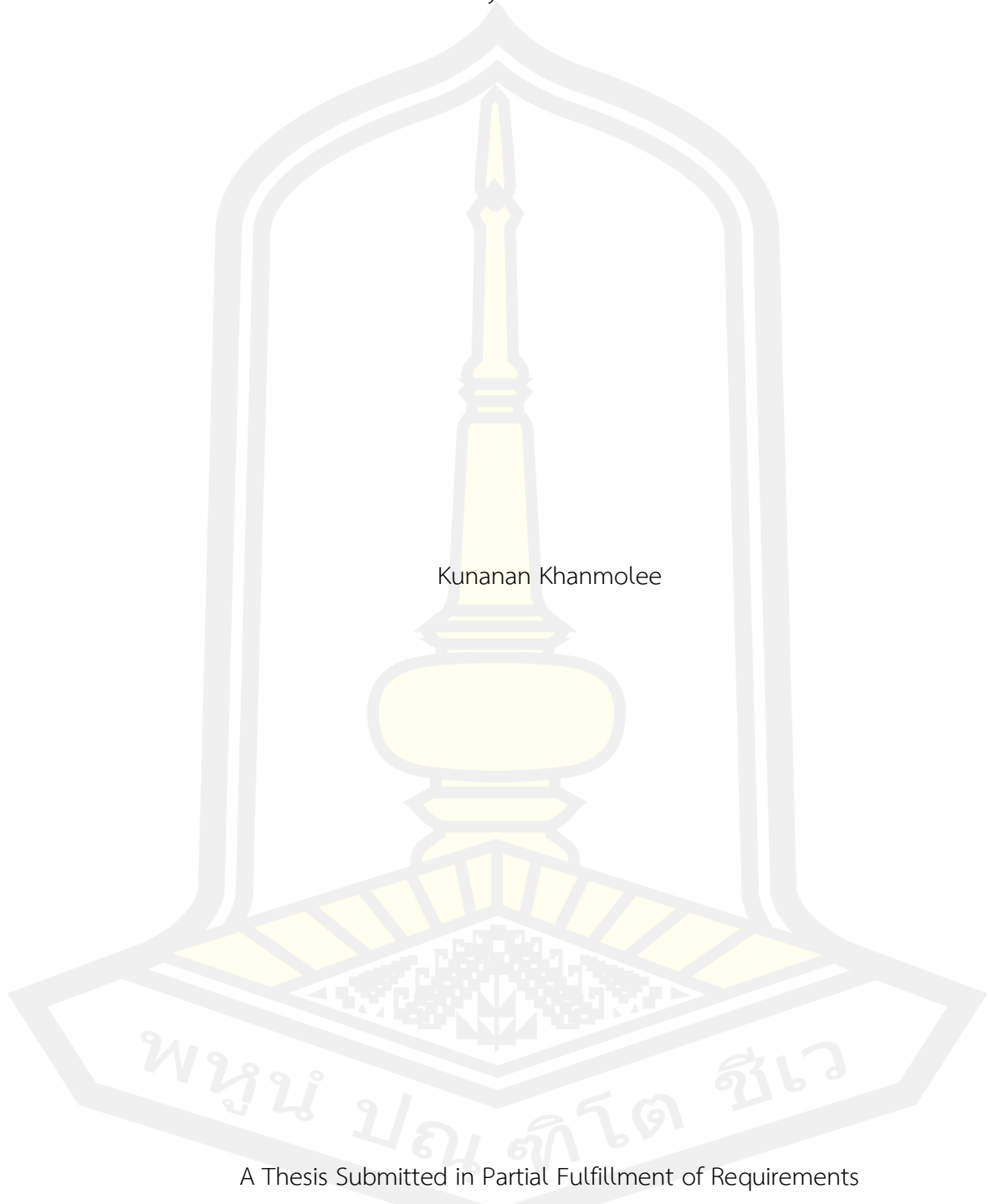

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
เมษายน 2566

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

The Development of English Speaking Skill by Using Role Play Learning Activity
for Matthayomsuksa 5 Students

Kunanan Khanmolee

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of Requirements
for Master of Education (Curriculum and Instruction)

April 2023

Copyright of Maharakham University

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของนายคุณานันต์ ชันโฉมลี
แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา
หลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ

(รศ. ดร. ชวลิต ชูกำแหง)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(ผศ. ดร. รุติวรดา พลเยี่ยม)

..... กรรมการ

(รศ. ดร. ประสาท เนืองเฉลิม)

..... กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก

(ผศ. ดร. ไพศาล วรคำ)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญา การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

.....
(รศ. ดร. ชวลิต ชูกำแหง)

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

.....
(รศ. ดร. กริสน์ ชัยมูล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ชื่อเรื่อง	การพัฒนาทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5		
ผู้วิจัย	คุณานันต์ ชันโมลี		
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จุติวรรดา พลเยี่ยม		
ปริญญา	การศึกษามหาบัณฑิต	สาขาวิชา	หลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	ปีที่พิมพ์	2566

บทคัดย่อ

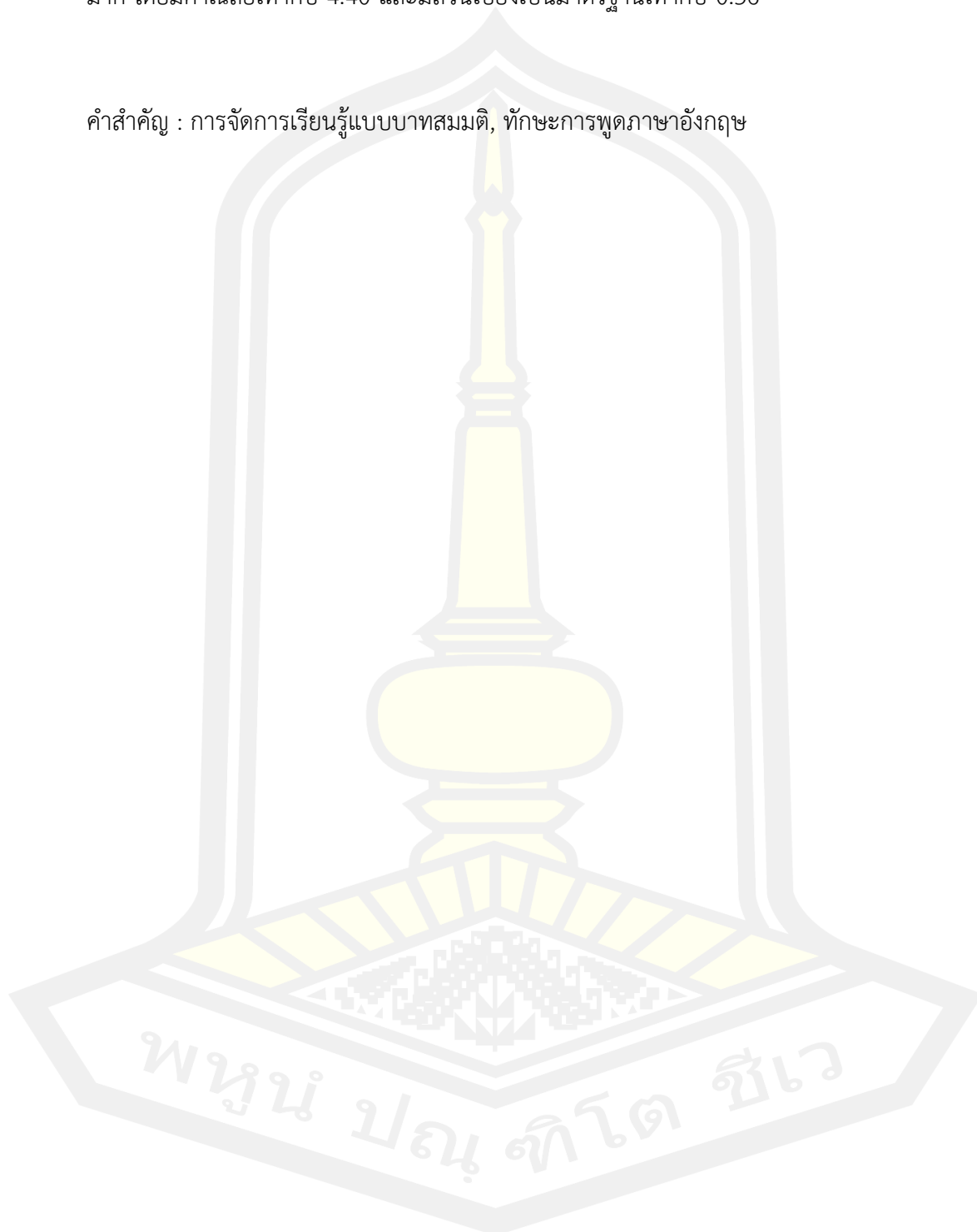
การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายคือ 1) เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 70 2) เพื่อศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การสอนแบบบทบาทสมมติ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/5 จำนวน 37 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ จำนวน 4 แผน แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ แบบวัดความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และ one sample t-test

ผลการวิจัยพบว่า

1. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีแบบบทบาทสมมติ สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05
2. นักเรียนสามารถเรียนรู้โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติได้อย่างเหมาะสมและสามารถปรับตัว แก้ไขปัญหาในการเรียนของตนเองได้

3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีความพึงพอใจต่อรายวิชาภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.40 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.56

คำสำคัญ : การจัดการเรียนรู้แบบบาทสมมติ, ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

TITLE	The Development of English Speaking Skill by Using Role Play Learning Activity for Matthayomsuksa 5 Students		
AUTHOR	Kunanan Khanmolee		
ADVISORS	Assistant Professor Titiworada Polyiem , Ph.D.		
DEGREE	Master of Education	MAJOR	Curriculum and Instruction
UNIVERSITY	Maharakham University	YEAR	2023

ABSTRACT

The aims of this research were 1) to develop speaking skill of matthayomsuksa 5 students by using Role-play learning activity with the criteria 70. 2) to study about learning activity by using Role-play 3) to study students' satisfaction toward Role-play learning activity. The sample group which used in this research were 37 students from matthayomsuksa 5/5 of Padungnaree school, Maharakham in the second semester of the 2021 academic year. They were selected by Cluster random sampling technique. The researching tools were 1) Role play lesson plans 2) English speaking skill test 3) The satisfaction survey toward English The statistics used for analyzing the data included percentage, mean, standard deviation, correlation and one sample t-test.

The result of the research as follows:

1. The English-speaking skill of the students who learned by using Role play method was higher than the criteria at .05 level statistical significance.
2. Matthayomsuksa 5 students can learn and adapt to Role-play learning activity properly.

3. Matthayomsuksa 5 students, who learn by using Role-play learning activity had a high level of satisfaction. The mean was 4.40 and the standard deviation was 0.56.

Keyword : Role Play Learning Activity, Speaking Skill

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยครั้งนี้สำเร็จได้ด้วยความช่วยเหลือจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฐิติวรดา พลเยี่ยม อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษาแนะนำแนวทางที่ถูกต้อง ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ เอาใจใส่ด้วยดีเสมอมา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง จึงกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

กราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ชวลิต ชูก่าแพง ประธานกรรมการสอบ รองศาสตราจารย์ ดร.ประสาธต์ เนื่องเฉลิม กรรมการสอบ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพศาล วรคำ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก ที่ได้ให้คำแนะนำข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เพื่อให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ ตลอดจนคณาจารย์ที่ได้สิทธิ์ประสาทวิชาความรู้และประสบการณ์อันมีค่า ตลอดระยะเวลาที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ขอกราบขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียนผดุงนารี คณะครูและนักเรียนโรงเรียนผดุงนารี ที่กรุณาให้ความสะดวกในการทดลองใช้เครื่องมือ และให้ความร่วมมือในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ตลอดจน อาจารย์ศุภฤกษ์ ทัศนเจริญ อาจารย์เสาวนิต ทัพโยธา อาจารย์สกล มาบุญธรรม อาจารย์สุเมธ เทียงดาห์ และอาจารย์ธารทิพย์ พานเพ็ชร ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการศึกษาค้นคว้าอย่างดียิ่ง ทำให้เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีคุณภาพ

ขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา ครอบครัว ที่ให้การสนับสนุน ส่งเสริม ช่วยเหลือ และให้กำลังใจ เป็นผลให้การศึกษาครั้งนี้สำเร็จลงด้วยดี คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณ บุพการีบูรพาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่ได้อบรมสั่งสอนประสิทธิ์ประสาทความรู้ทำให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ที่มีการศึกษา และประสบความสำเร็จมาจนตราบเท่าทุกวันนี้

คุณานันต์ ชันโฉมลี

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ฌ
สารบัญตาราง.....	ฉ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
สมมติฐานการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) กลุ่มสาระการ เรียนรู้ภาษาต่างประเทศ.....	6
ความสำคัญของภาษาต่างประเทศ.....	6
ความมุ่งหวังของผู้เรียนภาษาต่างประเทศ.....	7
สาระและมาตรฐานการเรียนรู้.....	7
คุณภาพของผู้เรียนภาษาต่างประเทศ.....	9
คำอธิบายรายวิชา.....	11
ทักษะการพูด.....	14

ความหมายของทักษะการพูด	14
องค์ประกอบของทักษะการพูด.....	16
การวัดและประเมินผลทักษะด้านการพูด	18
การสร้างแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	18
การสอนโดยใช้บทบาทสมมติ (Role-playing).....	24
ความหมายของการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ	24
จุดมุ่งหมายของการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ	25
ลักษณะสำคัญของการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ.....	26
การจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ.....	28
แผนการจัดการเรียนรู้.....	30
ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้.....	30
ความสำคัญและประโยชน์ของแผนการจัดการเรียนรู้.....	30
ขั้นตอนการทำแผนการจัดการเรียนรู้.....	33
องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้.....	35
รูปแบบของแผนการจัดการเรียนรู้.....	37
ความพึงพอใจ	40
ความหมายของความพึงพอใจ	40
การวัดความพึงพอใจ	42
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	47
งานวิจัยในประเทศ.....	47
งานวิจัยต่างประเทศ.....	48
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	51
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	51
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา.....	51

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	52
การเก็บรวบรวมข้อมูล	61
การวิเคราะห์ข้อมูล	62
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	62
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	65
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	65
การวิเคราะห์ข้อมูล	65
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	66
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	69
ความมุ่งหมายของการวิจัย	69
สรุปผล	69
อภิปรายผล	70
ข้อเสนอแนะ	71
บรรณานุกรม	73
ภาคผนวก	80
ภาคผนวก ก ตัวอย่างแผนการเรียนรู้	81
ภาคผนวก ข ตัวอย่างแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ตัวอย่างแบบประเมินความพึงพอใจต่อ รายวิชาภาษาอังกฤษ	90
ภาคผนวก ค ผลการหาคุณภาพของเครื่องมือการวิจัย คะแนนทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียน	95
ภาคผนวก ง หนังสือขอความอนุเคราะห์	101
ประวัติผู้เขียน	107

สารบัญตาราง

	หน้า
ตาราง 1 ตารางมาตรฐาน/ตัวชี้วัด รายวิชาภาษาอังกฤษ.....	12
ตาราง 2 เกณฑ์การวัดผลประเมินผลทักษะการพูด	23
ตาราง 3 ตารางวิเคราะห์แผนการจัดการเรียนรู้.....	52
ตาราง 4 ตารางแสดงจำนวนข้อสอบของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	56
ตาราง 5 ตัวอย่างแบบประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ กับจุดประสงค์การเรียนรู้.....	58
ตาราง 6 วัน เวลา ในการดำเนินการศึกษา.....	61
ตาราง 7 ตารางการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้การ จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการแบบบทบาทสมมติ	66
ตาราง 8 ผลการสอบย่อยหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ.....	67
ตาราง 9 ตารางผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ.....	68
ตาราง 10 ตารางสรุปผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ บทบาทสมมติ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	96
ตาราง 11 ตารางผลการหาดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	97
ตาราง 12 ตารางผลการหาดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรม การเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5.....	98
ตาราง 13 ตารางคะแนนแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	99

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันภาษาอังกฤษนั้นมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ทั่วโลกนับให้เป็นภาษาสากล ใช้ในการติดต่อสื่อสาร แลกเปลี่ยนข้อมูล ค่าขาย รวมไปถึงทางการศึกษา ด้วยเหตุนี้ภาษาอังกฤษจึงถูกบรรจุลงให้หลักสูตร แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) และถูกกำหนดให้เป็นภาษาต่างประเทศที่เรียนตลอดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 190) เมื่อผู้เรียนมีการเรียนภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่องจากระดับประถมศึกษาสู่ระดับมัธยมศึกษา ผู้เรียนจะเกิดความคุ้นเคยกับการใช้ภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้นและสามารถใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างคล่องแคล่ว นอกจากนี้ประเทศไทยได้เข้าร่วมประชาคมอาเซียน ซึ่งการติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศนั้นได้ข้อตกลงว่าจะใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างกลุ่มประชาคมอาเซียน ซึ่งตรงกับกฎบัตรอาเซียน ข้อ 34 ได้บัญญัติว่า “The working language of ASEAN shall be English” ที่กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาในการทำงานของอาเซียน นั้นหมายถึง ภาษาอังกฤษจะเป็นภาษาที่ใช้ในระหว่างการประชุม การโต้ตอบทางจดหมาย การจัดทำรายงานการประชุม ผลการพิจารณา และมติที่ประชุม ตลอดจนการจัดทำคำแถลงการณ์ และปฏิสัมพันธ์ต่าง ๆ ของอาเซียน ทั้งนี้เพื่อให้ประชากรของประชาคมอาเซียนสามารถติดต่อสื่อสารได้โดยตรงและมีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังเป็นการที่จะทำให้ประชาคมอาเซียนสามารถมีส่วนร่วมอย่างมีประสิทธิภาพในเวทีระหว่างประเทศที่กว้างออกไปอีกด้วย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2554 : 1-28) เพราะฉะนั้นประเทศไทยจึงต้องพัฒนาความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้น

ในปัจจุบันเราไม่สามารถปฏิเสธได้ว่า ในชีวิตประจำวันของเรานั้นใช้ทักษะการพูดมากกว่าทักษะการเขียน ดังนั้น ทักษะการพูดจึงมีความสำคัญอย่างมากในการดำเนินชีวิตของมนุษย์ ทั้งด้านการศึกษา การเชื่อมสัมพันธ์ การติดต่อ ซื้อ-ขาย รวมไปถึงการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร นอกจากนี้ทักษะการพูดยังสามารถเชื่อมเข้าถึงตลาดแรงงานของประเทศไทยในด้านต่าง ๆ เช่น การสัมภาษณ์พนักงานใหม่ การเจรจาสินค้า หรือต่อรองกับบริษัทคู่แข่ง การติดต่อกับลูกค้า และการประชุมอภิปรายหัวข้อต่าง ๆ ในบริษัท จากเหตุผลที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า การพูดนั้นเป็นทักษะที่พวกเราทุกคนควรฝึกฝนให้เชี่ยวชาญ เพราะนอกจากทักษะการพูดจะมีความสำคัญในด้านการสื่อสารในชีวิตประจำวันแล้ว ทักษะการพูดยังเป็นเครื่องมือที่นำไปสู่โอกาสและความก้าวหน้าของอาชีพอีกด้วย

ถึงแม้ว่า ภาษาอังกฤษจะถูกบรรจุลงในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และมีการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง แต่ผลการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ พบว่า การสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษยังไม่บรรลุเป้าหมายตามที่คาดหวัง ผลจากทดสอบทางการศึกษาระดับชาติ (O-NET) ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 นั้น ระดับคะแนนเฉลี่ยของนักเรียน โรงเรียนผดุงนารีอยู่เพียง 25.30 คะแนน ซึ่งคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศอยู่ที่ 29.94 คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ถึง 4.64 คะแนน ซึ่งสาเหตุของปัญหาอาจจะประกอบไปด้วยหลายปัจจัย เช่น ครูใช้วิธีการสอนแบบเก่าที่ใช้ครูเป็นศูนย์กลาง เป็นฝ่ายพูดแต่เพียงฝ่ายเดียว ทำให้นักเรียนไม่มีโอกาสในการฝึกฝน หรือนำทักษะในด้านต่าง ๆ ไปใช้จริง ซึ่งอาจทำให้นักเรียนเกิดการเบื่อหน่ายและขาดความกระตือรือร้น ส่งผลให้นักเรียนขาดเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษอีกด้วย (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2562)

การที่นักเรียนไม่มีโอกาสในการใช้ภาษาหรือฝึกภาษาในห้องเรียนนั้น เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ให้นักเรียนไม่มีความกล้าแสดงออกหรือไม่มีความมั่นใจในการใช้ภาษา ซึ่งเป็นอีกหนึ่งปัญหาหลักของการศึกษาภาษาอังกฤษในประเทศไทย ปัญหาดังกล่าวยังทำให้นักเรียนซึ่งเป็นผู้เรียนภาษาที่สอง เกิดความวิตกกังวล และหวาดกลัวในการใช้ภาษา เนื่องจากกลัวเพื่อนจะหัวเราะเยาะเมื่อออกเสียงผิด กลัวพูดไม่ได้หรือตอบคำถามไม่ได้ (บุษบา สุวรรณโสภณ, 2539) นอกจากนี้งานวิจัยของ พิกุล ปิ่นแก้ว (2535) พบว่า ผู้เรียนส่วนมากไม่แสดงออกในกิจกรรมการเรียนที่ครูจัดขึ้น เนื่องจากขาดความเชื่อมั่นในตนเองและรู้สึกลำบากที่จะพูดแสดงความคิดเห็นต่อหน้าเพื่อนร่วมชั้น

วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ เป็นการสอนโดยการสมมติบทบาทและจัดสถานการณ์ให้ผู้แสดงบทบาทได้แสดงความรู้สึกนึกคิดอารมณ์จากสถานการณ์ที่สมมติขึ้น ซึ่งอาจจะเตรียมมาก่อน ภายหลังของการแสดงบทบาทสมมติจะต้องมีการอภิปรายเกี่ยวกับการแสดงบทบาทความรู้สึกนึกคิดของผู้แสดง ผู้ดูและมีการสรุปผลของการแสดงบทบาทนั้นด้วย ซึ่งการนำวิธีการสอนแบบบทบาทสมมติมาใช้ในการเรียนการสอนจะทำให้นักเรียนจะมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนมากขึ้น ลดความประหม่าและเขินอายในการใช้ภาษา เนื่องจากมีเพื่อนเป็นคู่สนทนา อีกทั้งยังได้ปฏิบัติและใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง ซึ่งจะทำให้นักเรียนมีความมั่นใจ กล้าแสดงออกและกล้าที่จะใช้ภาษามากยิ่งขึ้น ดังงานวิจัยของ พิชญภา กล้าวิจารณ์ (2560 : 102) ที่พบว่า การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติที่มีประสิทธิภาพ 78.30/76.67 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสูงกว่าก่อนการใช้กิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังนั้น วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติจะช่วยพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียน และช่วยเพิ่มความมั่นใจในการใช้ภาษา ซึ่งสามารถทำให้นักเรียนนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันของตนเองได้

จากปัญหาและเหตุผลดังกล่าว พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนผดุงนารี จังหวัดมหาสารคาม มีปัญหาทางด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และขาดความมั่นใจในด้านการใช้ภาษา ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติมาใช้ เพื่อพัฒนาทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนผดุงนารี ให้สูงขึ้น นอกจากนี้ยังเป็นอีกหนึ่งแนวทางสำหรับครูผู้สอนกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และผู้ที่สนใจนำไปประยุกต์ใช้และพัฒนาการจัดการเรียนรู้ต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ เทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 70
2. เพื่อศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การสอนแบบบทบาทสมมติ
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

สมมติฐานการวิจัย

1. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70
2. นักเรียนสามารถเรียนรู้เนื้อหาในบทเรียนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบบทบาทสมมติได้
3. ความพึงพอใจต่อรายวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ อยู่ในระดับ มาก

ความสำคัญของการวิจัย

1. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษที่ใช้กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน
2. เป็นแนวทางในการนำไปจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ และเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนได้นำไปพิจารณาวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้เหมาะสม สอดคล้องกับเนื้อหาสาระ

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยเพื่อศึกษาการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ ที่ส่งเสริมทักษะด้านการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนผดุงนารี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 486 คน จากทั้งหมด 14 ห้องเรียน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนผดุงนารี จำนวน 37 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling)

2. เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ เนื้อหารายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน 30222 ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2560)

3. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ

ตัวแปรตาม ได้แก่

- ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
- ความพึงพอใจต่อรายวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ คือ การสอนโดยการสมมติบทบาทและจัดสถานการณ์ให้นักเรียนแสดงบทบาท ความรู้สึกนึกคิด อารมณ์จากสถานการณ์ที่สมมติขึ้น จะต้องมีการอธิบายเกี่ยวกับการแสดงบทบาทความรู้สึกนึกคิดของผู้แสดง ผู้ดูและมีการสรุปผลของการแสดงบทบาทนั้น ๆ ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมตินั้นแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1.1 ขั้นนำ หมายถึง ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน เพื่อให้นักเรียนมีสมาธิและสนใจในเนื้อหาในบทเรียน

1.2 ขั้นจัดกิจกรรม หมายถึง ขั้นการจัดกิจกรรมแบบบทบาทสมมติ แบ่งเป็น 4 ขั้นตอน คือ

1.2.1 ชั้นเตรียมบทบาทสมมติ หมายถึง ชั้นมอบหมายบทบาทสมมติให้นักเรียน และการชักชวนบทบาทที่นักเรียนได้รับ

1.2.2 ชั้นแสดงบทบาทสมมติ หมายถึง นักเรียนแสดงบทบาทสมมติที่ตนได้รับ มอบหมายหน้าชั้นเรียน

1.2.3 ชั้นวิเคราะห์และอภิปรายผล หมายถึง นักเรียนและครูวิเคราะห์ข้อดีและ ข้อเสียของการแสดงของนักเรียนที่แสดงบทบาทสมมติ ครูมอบข้อเสนอแนะและปรับปรุงแก้ไข

1.2.4 ชั้นขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุป หมายถึง ชั้นแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็น เกี่ยวกับบทเรียนครั้งนี้ นักเรียนสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับอะไรบ้าง

1.3 ชั้นสรุป คือ ชั้นสรุปเนื้อหาในบทเรียนและทดสอบท้ายบท

2. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกในด้านทักษะ การพูดภาษาอังกฤษอย่างเหมาะสม ผู้พูดสามารถส่งสารถึงผู้รับสารได้อย่างเหมาะสมและมีความ ครบถ้วนทั้งในด้านเนื้อหา เจตนา และอารมณ์ สามารถวัดได้จากแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 8 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วย 5 ด้าน ดังต่อไปนี้

2.1 ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาพูด (fluency) หมายถึง การพูดอย่างต่อเนื่อง ไม่สะดุดหรือติดขัด และเว้นวรรคได้อย่างเหมาะสม

2.2 ความสามารถในการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ (comprehensibility) หมายถึง การถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกให้ผู้ฟังเข้าใจจุดหมายที่ตนพูด

2.3 ปริมาณของข้อมูลที่สื่อสาร (amount of communication) หมายถึง ความครบถ้วนของข้อมูลที่สื่อสาร

2.4 คุณภาพของข้อความที่สามารถนำมาสื่อได้ (quality of communication) หมายถึง ความถูกต้องของข้อความที่ผู้พูดสื่อถึงผู้ฟัง

2.5 ความพยายามในการสื่อสาร (effort of communication) หมายถึง ความพยายามที่จะสื่อความนึกคิด หรือความรู้สึกของตนออกมา แม้จะไม่สามารถอธิบายให้ชัดเจน หรือเป็นประโยชน์ขยายความได้

3. ความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ

ความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ หมายถึง ความรู้สึก นึกคิดของนักเรียนในด้านความคาดหวังและการต้องการด้านจิตใจ เมื่อได้รับการตอบสนองแล้ว จะเกิดเป็นความพึงพอใจ ซึ่งสามารถวัดได้จากแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรม การเรียนรู้แบบบทบาทสมมติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 15 ข้อ ซึ่งเป็นแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า ดังนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

2. ทักษะการพูด
3. การสอนโดยใช้บทบาทสมมติ (Role-playing)
4. แผนการจัดการเรียนรู้
5. ความพึงพอใจ
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 6.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ความสำคัญของภาษาต่างประเทศ

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต

ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน

ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่น ๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม

ความมุ่งหวังของผู้เรียนภาษาต่างประเทศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตัวชี้วัดที่ 1 ปฏิบัติตามคำแนะนำในคู่มือการใช้งานต่าง ๆ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายที่ฟังและอ่าน

ตัวชี้วัดที่ 2 อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณา บทร้อยกรอง และบทละครสั้น (skit) ถูกต้องตามหลักการอ่าน

ตัวชี้วัดที่ 3 อธิบายและเขียนประโยคและข้อความให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ ที่อ่าน รวมทั้งระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ ให้สัมพันธ์กับประโยค และข้อความที่ฟังหรืออ่าน

ตัวชี้วัดที่ 4 จับใจความสำคัญ วิเคราะห์ความสรุปความ ตีความ และแสดงความคิดเห็นจากการฟังและอ่านเรื่องที่เป็นสารคดีและบันเทิงคดี พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัดที่ 1 สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว ประสบการณ์ สถานการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ ประเด็นที่อยู่ในความสนใจของสังคม และสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม

ตัวชี้วัดที่ 2 เลือกและใช้คำขอร้อง ให้คำแนะนำ คำชี้แจง คำอธิบายอย่างคล่องแคล่ว

ตัวชี้วัดที่ 3 พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอ ตอรับและปฏิเสธ การให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์จริงอย่างเหมาะสม

ตัวชี้วัดที่ 4 พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง/ประเด็น/ข่าว/เหตุการณ์ที่ฟังและอ่านอย่างเหมาะสม

ตัวชี้วัดที่ 5 พูดและเขียนบรรยายความรู้สึกและแสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์อย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ตัวชี้วัดที่ 1 พูดและเขียนนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ เรื่องและประเด็นต่าง ๆ ตามความสนใจของสังคม

ตัวชี้วัดที่ 2 พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง กิจกรรม ข่าว เหตุการณ์ และสถานการณ์ตามความสนใจ

ตัวชี้วัดที่ 3 พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ ทั้งในท้องถิ่น สังคม และโลก พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

ตัวชี้วัดที่ 1 เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับระดับของบุคคล โอกาส และสถานที่ ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

ตัวชี้วัดที่ 2 อธิบาย/อภิปรายวิถีชีวิต ความคิด ความเชื่อ และที่มาของขนบธรรมเนียม และประเพณีของเจ้าของภาษา

ตัวชี้วัดที่ 3 เข้าร่วม แนะนำ และจัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมอย่างเหมาะสม

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ตัวชี้วัดที่ 1 อธิบาย/เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างโครงสร้างประโยค ข้อความ สำนวน คำพังเพย สุภาษิต และบทกลอนของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย

ตัวชี้วัดที่ 2 วิเคราะห์/อภิปราย ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวิถีชีวิต ความเชื่อและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทยและนำไปใช้อย่างมีเหตุผล

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ตัวชี้วัดที่ 1 ค้นคว้า/สืบค้น บันทึก สรุป และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ตัวชี้วัดที่ 1 ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ตัวชี้วัดที่ 1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า รวบรวม วิเคราะห์ และสรุปความรู้/ข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ

ตัวชี้วัดที่ 2 เผยแพร่/ประชาสัมพันธ์ ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น/ประเทศชาติ เป็นภาษาต่างประเทศ

คุณภาพของผู้เรียนภาษาต่างประเทศ

การจัดการศึกษาตามหลักสูตรแก่ผู้เรียน เมื่อจบการศึกษาแต่ละระดับชั้นแล้วผู้เรียนต้องมีคุณภาพตามที่กำหนดไว้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 222) ดังนี้

จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

1. ปฏิบัติตามคำแนะนำในคู่มือการใช้งานต่าง ๆ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณา บทร้อยกรอง และบทละครสั้น ถูกต้องตามหลักการอ่าน อธิบายและเขียนประโยคและข้อความสัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ ที่อ่าน รวมทั้งระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟังหรืออ่านจับใจความสำคัญ วิเคราะห์ความ สรุปความ ตีความ และแสดงความคิดเห็นจากการฟังและอ่านเรื่องที่เป็นสารคดีและบันเทิงคดี พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

2. สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว ประสบการณ์ สถานการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ ประเด็นที่อยู่ในความสนใจและสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม เลือกและใช้คำขอร้อง คำชี้แจง คำอธิบาย และให้คำแนะนำ พูดและเขียนแสดงความ ต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์จริงอย่างเหมาะสม พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง/ประเด็น/ข่าว/เหตุการณ์ที่ฟังและอ่านอย่างเหมาะสม พูดและเขียนบรรยายความรู้สึกและแสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์อย่างมีเหตุผล

3. พูดและเขียนนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง/ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ เรื่องและประเด็นต่าง ๆ ตามความสนใจ พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ แก่นสาระที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง กิจกรรม ข่าว เหตุการณ์ และสถานการณ์ตามความสนใจ พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ ทั้งในท้องถิ่น สังคม และโลก พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

4. เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับระดับของบุคคล เวลา โอกาสและสถานที่ ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา อธิบาย/อภิปรายวิถีชีวิต ความคิด ความเชื่อ และที่มาของขนบธรรมเนียมและประเพณีของเจ้าของภาษา เข้าร่วม แนะนำ และจัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมอย่างเหมาะสม

5. อธิบาย/เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างโครงสร้างประโยค ข้อความ สำนวน คำพังเพย สุภาษิต และบทกลอนของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย วิเคราะห์/อภิปรายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวิถีชีวิต ความเชื่อ และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย และนำไปใช้อย่างมีเหตุผล

6. ค้นคว้า/สืบค้น บันทึก สรุป และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน

7. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม

8. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า รวบรวม วิเคราะห์ และสรุปความรู้/ข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่/ประชาสัมพันธ์ ข้อมูล ข่าวสาร ของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น/ประเทศชาติ เป็นภาษาต่างประเทศ

9. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ ประมาณ 3,600 - 3,750 คำ (คำศัพท์ที่มีระดับการใช้แตกต่างกัน)

10. ใช้ประโยชน์ผสมและประโยชน์ซับซ้อนสื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

คำอธิบายรายวิชา

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

รายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน รหัสวิชา อ 30222 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
เวลาเรียน 40 ชั่วโมง หน่วยการเรียนรู้ 1 หน่วยกิต

รายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันเน้นการฝึกให้ผู้เรียนมีทักษะพื้นฐานในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในสถานการณ์จริงและสถานการณ์จำลอง อ่านออกเสียงคำ วลี ข้อความ นิทาน และบทอ่านสั้น ๆ ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง ใช้ภาษา คำแนะนำ คำชี้แจงง่าย ๆ ที่ฟังและอ่าน ใช้ภาษาท่าทางเพื่อสื่อความหมาย ถ่ายโอนข้อมูลที่ได้จากการฟังและอ่าน ทั้งที่เป็นความเรียงและไม่ใช่ความเรียงเป็นถ้อยคำของตนเอง หรือในรูปแบบอื่น ๆ ระบุหัวข้อเรื่อง ใจความสำคัญ และตอบคำถามจากเรื่องที่ฟังและอ่าน บทสนทนาและเรื่องสั้น พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรมประจำวัน พูดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประสบการณ์ เหตุการณ์ที่อยู่ในความสนใจของสังคมและสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว

ตัวชี้วัด

ต 1.1 ม. 4-6/1 ม.4-6/2

ต 1.2 ม.4-6/3 ม.4-6/5

ต 2.1 ม.4-6/1

ต 4.1 ม.4-6/1

รวมทั้งหมด 6 ตัวชี้วัด

ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง

ตาราง 1 ตารางมาตรฐาน/ตัวชี้วัด รายวิชาภาษาอังกฤษ

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.4-6	ต1.1 4-6/1 ปฏิบัติตาม คำแนะนำในคู่มือ การใช้งานต่าง ๆ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยาย ที่ฟังและอ่าน	คำแนะนำ คำชี้แจง คำอธิบาย คำบรรยาย เช่น ประกาศ เตือนภัยต่าง ๆ ยาและการใช้ยา การใช้อุปกรณ์และสิ่งของ การสืบค้นข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต - Modal verb: should/ need/ have to/ must + verb ที่เป็น infinitive without to เช่น You should have it after meal. (Active Voice)/The doses must be divided. (Passive Voice) - คำสันธาน (conjunction) and/ but/ or/ so/ not only...but also/ both...and/ as well as/ after/ because etc.
ม.4-6	ต1.1 4-6/2 อ่านออกเสียง ข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณา บทร้อยกรอง และ บทละครสั้น (skit) ถูกต้อง ตามหลักการอ่าน	ข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณา บทร้อยกรอง และ บทละครสั้น การใช้พจนานุกรม หลักการอ่านออกเสียง เช่น - การออกเสียงพยัญชนะต้นคำและพยัญชนะท้ายคำ สระเสียงสั้น สระเสียงยาว สระประสม - การออกเสียงเน้นหนัก - เบา ในคำและกลุ่มคำ - การออกเสียงตามระดับเสียงสูง-ต่ำ ในประโยค - การออกเสียงเชื่อมโยงในข้อความ - การแบ่งวรรคตอนในการอ่าน - การอ่านบทร้อยกรองตามจังหวะ

ตาราง 1 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.4-6	ต.1.2 4-6/13 พูดและเขียน แสดงความต้องการ เสนอ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์จำลอง หรือสถานการณ์จริงอย่างเหมาะสม	ภาษาที่ใช้ในการแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่างๆ เช่น Please.../..., please./ I'd like.../ I need.../ May/Can/Could...?/Would you please...?Yes,.. / Please do. /Certainly./ Yes, of course./Sure./ Need some help?/ What can I do to help?/ Would you like any help?/ What can I do to help?/ Would you like any help?/ Would you like me to help you?/ If you need anything, please.../ Is there anything I can do?/ I'll do it for you./ I'm afraid.../ I'm sorry, but.../ Sorry, but... etc.
	ม.4-6/5 พูดและเขียนบรรยายความรู้สึกและแสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์อย่างมีเหตุผล	ภาษาที่ใช้ในการแสดงความรู้สึก ความคิดเห็น และให้เหตุผลประกอบ เช่น ชอบ ไม่ชอบ ดีใจ เสียใจมีความสุข เศร้า หิว รสชาติ สวย น่าเกลียด เสียงดัง ดี ไม่ดี จากข่าว เหตุการณ์ สถานการณ์ ในชีวิตประจำวัน เช่น Nice/Very nice. /Well done! /Congratulations on.../I like... because.../ I love... because.../ I feel... because.../I think.../I believe.../I agree/disagree.../ I'm afraid I don't like.../I don't believe.../I have no idea.../ Oh no! etc.

ตาราง 1 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ม.4-6	ต2.1 4-6/1 เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะสมกับระดับของบุคคล โอกาส และสถานที่ ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	การเลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางในการสนทนา ระดับของภาษา มารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เช่น การขอบคุณ ขอโทษ การชมเชย การใช้สีหน้าท่าทาง ประกอบ การพูดขณะแนะนำตนเอง การสัมผัสมือ การโบกมือ การแสดงความ รู้สึกชอบ /ไม่ชอบ การกล่าวอวยพร การแสดงอาการตอบรับหรือปฏิเสธ
ม.4-6	ต4.1 4-6/1 ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม	การใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองเสมือนจริงที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ทักษะการพูด

ความหมายของทักษะการพูด

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2546 : 797) ได้ให้ความหมายของการพูด ว่า เปล่งเสียงออกเป็นถ้อยคำ

รังสรรค์ จันต๊ะ (2541 : 86) กล่าวว่า การพูด หมายถึง กระบวนการสื่อสารของมนุษย์ ผู้พูดจะเป็นผู้ส่งสารอันเป็นเนื้อหาสาระของข้อมูล ความรู้ กับอารมณ์ ความรู้สึกความต้องการและความคิดเห็นของตนเองประกอบกิริยาท่าทางส่งไปยังผู้ฟังหรือผู้รับสาร เพื่อให้ได้รับทราบและเกิดการตอบสนอง

Byrne (1986 : 36) กล่าวว่า การพูดเป็นกระบวนการสื่อสารสองทิศทางที่เกี่ยวข้องกัน ระหว่างทักษะการรับสารของผู้ฟังและทักษะการผลิตสารของผู้พูด ผู้พูดจะทำหน้าที่ส่งรหัสเพื่อสื่อถึงเจตนาและความต้องการ ส่วนผู้ฟังจะเป็นผู้ถอดรหัสของสารนั้น ทั้งนี้โดยอาศัยความรู้ในเรื่องระบบ ภาษา เช่น เสียงหนักเบาในคำ ตลอดจนความเข้าใจภาษาท่าทางของผู้พูดเป็นเครื่องช่วยให้การตีความสารนั้นตรงตามเจตนาของผู้สื่อ หรืออาจกล่าวสรุปได้ว่า ในความเป็นจริงความสามารถ

ในการพูดเกี่ยวข้องกับการฟังโดยตรง โดยผู้พูดจะทำหน้าที่เป็นผู้ส่งข้อมูลให้กับผู้ฟังเป็นลักษณะการสื่อสารแบบ 2 ทาง โดยมีการแลกเปลี่ยนบทบาทกันเป็นผู้พูดและผู้ฟัง

Finochiaro และ Brumfit (1983 : 140) กล่าวว่า การพูดเป็นปฏิกริยาที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กันระหว่างสิ่งที่พูด สถานการณ์ของการพูด การปรับเปลี่ยนอวัยวะในการพูดได้ถูกต้องเหมาะสม การใช้คำพูด กฎเกณฑ์ด้านไวยากรณ์ ความหมายและวัฒนธรรมให้เหมาะสม รวมทั้งการไวต่อการรับรู้การเปลี่ยนแปลงของคู่สนทนา ซึ่งทั้งหมดที่กล่าวมานี้เป็นปฏิกริยาที่สัมพันธ์กันทั้งทางด้านสมองและร่างกาย ซึ่งจะต้องเกิดขึ้นอย่างทันทีและพร้อมกัน ในการพูดนั้นผู้พูดต้องส่งสารโดยใช้ภาษาที่เหมาะสม มีการเน้นเสียง การออกเสียงสูงต่ำ รวมทั้งแสดงสีหน้าท่าทางเป็นเครื่องช่วยในการแสดงความหมายของสิ่งที่พูดถึง ผู้ฟังจะสามารถเข้าใจสารที่ผู้พูดส่งและในบางครั้งภาษาพูดอาจจะขาดความสมบูรณ์หรือไม่เป็นไปตามกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ซึ่งตรงกันข้ามกับภาษาที่ใช้ในการเขียนที่ประโยคต่าง ๆ ต้องสมบูรณ์ ถูกต้อง ผู้อ่านจึงจะเข้าใจได้กล่าวได้ว่า ทักษะการพูดและการฟังเป็นทักษะที่ต่างก็มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

รังสรรค์ จันต๊ะ (2541 : 86) กล่าวว่า การพูด หมายถึง กระบวนการสื่อสารของมนุษย์ ผู้พูดจะเป็นผู้ส่งสารอันเป็นเนื้อหาสาระของข้อมูล ความรู้ กับอารมณ์ ความรู้สึกความต้องการและความคิดเห็นของตนเองประกอบกริยาท่าทางส่งไปยังผู้ฟังหรือผู้รับสาร เพื่อให้ได้รับทราบและเกิดการตอบสนอง

อัจฉราวดี สวัสดิ์สุข (2549 : 86) กล่าวว่า การพูด หมายถึง พฤติกรรมการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลด้วยการใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง ภาษา อากัปกิริยา ท่าทาง สีหน้า แววตา เพื่อถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด ความต้องการของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง เกิดความเข้าใจและตอบสนอง

สวณิต ยมาภัย และถิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์ (2547 : 11) ให้ความหมายของการพูดว่าการพูด คือ การใช้ถ้อยคำน้ำเสียง รวมทั้งกริยาอาการถ่ายทอดความคิด ความรู้ความรู้สึกและความต้องการของผู้พูดให้ผู้ฟังรับรู้และเกิดการตอบสนอง

จูไรรัตน์ ลักษณะศิริ และบาหยัน อิมสำราญ (2550 : 135) กล่าวว่า การพูด เป็นการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึกหรือความต้องการของผู้พูด เพื่อสื่อความหมายไปยังผู้ฟัง โดยใช้ถ้อยคำน้ำเสียงและอากัปกิริยาท่าทางจนเป็นที่เข้าใจกันได้

ดวงกมล พลกร (2553 : 36) กล่าวว่า การพูด หมายถึง เป็นการสื่อสารของมนุษย์ โดยการเปล่งเสียงออกมาเป็นถ้อยคำ น้ำเสียง ภาษา และอากัปกิริยา เพื่อถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด และความต้องการของผู้พูดไปสู่ผู้ฟังให้เข้าใจ อาจเป็นการแสดงความรู้สึกนึกคิด ความต้องการ ความรู้และประสบการณ์ซึ่งต้องอาศัยกระบวนการต่างๆ ทำงานอย่างต่อเนื่องและประสานกัน

กองทัพ เคลือบพณิชกุล (2542 : 43) ได้เขียนความหมายของการพูดไว้ว่า การพูด คือ การที่มนุษย์เปล่งเสียงเป็นถ้อยคำภาษาออกมา เพื่อแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึกหรือความต้องการของผู้พูดไปให้ผู้ฟังได้ยินและเข้าใจ โดยอาศัยภาษา น้ำเสียงและอากัปกิริยา ท่าทาง เป็นสื่อและมีความตอบสนองจากผู้ฟัง

สมชาย สำเนียงงาม (2545 : 139) กล่าวว่า การพูด หมายถึง การถ่ายทอดความรู้ ความคิด อารมณ์ และความรู้สึกของผู้พูด โดยใช้ ถ้อยคำ น้ำเสียง สีหน้า แววตา รวมทั้งกิริยาท่าทาง ต่าง ๆ เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายและตอบสนองวัตถุประสงค์ที่ต้องการ

สรุปได้ว่า การพูด หมายถึง พฤติกรรมการสื่อสารของมนุษย์ที่ผู้พูดจะใช้เสียงที่เปล่งออกมาสื่อความหมาย ความรู้สึก ความคิด หรือความต้องการต่าง ๆ ให้ผู้ฟังเกิดการรับรู้ได้อย่างเหมาะสม โดยการพูดจะอาศัยภาษาเป็นสื่อกลางในการสนทนา

องค์ประกอบของทักษะการพูด

กฤษณีย์ ไวทยะวณิช (2545: 2) ได้แบ่งองค์ประกอบของทักษะการพูดเป็น 3 องค์ประกอบ ดังนี้

1. ผู้พูด (Speaker) คือ ผู้ต้องการแสดงออกถึงความรู้ ความคิด ความรู้สึก หรือความต้องการให้อีกผู้หนึ่งรับรู้ผู้พูดต้องใช้ภาษา น้ำเสียง กิริยาท่าทาง ตลอดจนการใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ ประกอบ เช่น หุ่นจำลอง ของตัวอย่าง ภาพประกอบ หรือการสาธิต เพื่อให้การพูดบรรลุวัตถุประสงค์
2. เนื้อหาสาระ (Speech) คือ เนื้อเรื่องซึ่งอาจเป็นความรู้ ความต้องการ หรืออารมณ์ของผู้พูดที่ต้องการแสดงออกเนื้อหาสาระนั้น อาจเป็นการแจ้งให้ทราบ เล่าให้ฟัง ถามให้ตอบ สั่งให้ทำ หรือแนะนำให้คิด
3. ผู้ฟัง (Audience) คือ ผู้รับเนื้อหาสาระจากผู้พูด ผู้ฟังจะรับรู้เรื่องราวของผู้พูด ได้มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับความสนใจ ระดับความรู้ ความสามารถในการเข้าใจภาษาอายุและเพศ เป็นต้น ผู้ฟังอาจเป็นคนเดียวหรือกลุ่มคนก็ได้

รวีวงศ์ ศรีทองรุ่ง (2540 : 10-11) กล่าวว่า การพูดเป็นการสื่อสารแบบเผชิญหน้า (Face to face communication) ระหว่างบุคคล ดังนั้นการพูดจะประสบความสำเร็จย่อมต้องมององค์ประกอบ ดังนี้

1. ผู้พูด (Speaker) เป็นผู้สื่อสารไปยังผู้ฟัง จึงต้องแสดงความสามารถในการพูด ถ่ายทอดความรู้สึก ข้อคิดเห็น ข้อเท็จจริง ตลอดจนทัศนคติของตนไปสู่ผู้ฟังให้ดีที่สุดเท่าที่ทำได้ โดยการรู้จักการใช้ภาษา เสียง อากัปกิริยา และรู้จักสะสมความคิดที่อ่านที่มีคุณค่า มีประโยชน์ และรวบรวมความคิดต่าง ๆ เหล่านั้นให้เป็นระเบียบ เพื่อถ่ายทอดให้ผู้ฟังทราบ ผู้ฟังจะเข้าใจได้ง่าย ชัดเจนและรวดเร็ว

2. สารเนื้อหาที่พูด (Speech) ผู้พูดควรจะพูดเรื่องที่ตนถนัดและมีความรอบรู้ในเรื่องนั้น มีการเตรียมลำดับและการดำเนินเรื่องที่ดีและถูกต้อง
3. ผู้ฟัง (Audience) การสื่อสารความหมายเป็นขบวนการติดต่อทางสังคมที่มีผู้พูดเป็นผู้ให้ ผู้ฟังเป็นผู้รับ ผู้พูดจะสื่อความหมายได้ตรงเป้าหมายยิ่งขึ้น หากรู้จักคิดวิเคราะห์ผู้ฟัง
4. เครื่องมือในการสื่อความหมาย (Communication channel) สิ่งที่ช่วยถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของผู้พูดไปให้คนฟัง เช่น เสียง สีหน้า อากัปกิริยา ท่าทางและอาการรวมไปถึง โสตทัศนอุปกรณ์อื่น ๆ
5. ความมุ่งหมายหรือผลที่เกิดจากการพูด การพูดทุกชนิดจะต้องมีจุดมุ่งหมายหรือผลที่เกิดขึ้น

ศิริรัตน์ กลยะณี (2558 : 24) การพูด เป็นการสื่อสารที่เกิดขึ้นอย่างเป็นกระบวนการ (Process) ที่ต่อเนื่อง กล่าวคือ เป็นกระบวนการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างบุคคลต่อบุคคล หรือระหว่างบุคคลต่อกลุ่ม โดยใช้สัญลักษณ์ สัญญาณ หรือพฤติกรรมที่เข้าใจกันได้ ซึ่งมีองค์ประกอบ 5 ประการ ดังนี้

1. ผู้พูด หรือ ผู้ส่งสาร (Sender/Encoder) ได้แก่ ผู้ที่ทำหน้าที่ถ่ายทอดความรู้ ความคิดไปสู่ผู้ฟัง ผู้พูดต้องรู้จักใช้ภาษา น้ำเสียง หน้าท่าทางอย่างเหมาะสม ตลอดจนใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ ประกอบเพื่อให้การพูดบรรลุจุดมุ่งหมาย บางครั้งผู้พูดก็หมายถึงกลุ่มบุคคลได้เช่นกัน
2. ผู้ฟัง หรือผู้รับสาร (Receiver/Recipient/Decoder) ได้แก่ ผู้ที่เป็นเป้าหมายที่ผู้พูดต้องการจะสื่อสารไปถึง หรือผู้ฟัง ดังนั้น การที่ผู้ฟังจะเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการจะสื่อสารมากเพียงใดขึ้นอยู่กับระดับความรู้ การตอบสนองต่อสาร เช่น การพยักหน้า ประบมือ ยิ้ม หัวเราะ ก้มหน้า ขมวดคิ้ว ฯลฯ และความน่าเชื่อถือของผู้ส่งสาร
3. สาร/หรือเนื้อหาที่พูด (Message) ได้แก่ เนื้อหาที่ผู้พูดต้องการจะสื่อสาร เป็นสิ่งที่จะทำให้ผู้ฟังได้ตอบสนองกลับไปยังผู้พูด ดังนั้น ในกระบวนการสื่อสาร เนื้อหาสาระต้องมีความถูกต้องชัดเจน มีประโยชน์ เป็นไปในทางสร้างสรรค์
4. สื่อ/ช่องทางติดต่อ (Media/Medium/Channel) หมายถึง ช่องทางที่ผู้พูดใช้ส่งสารไปยังผู้รับสารหรือผู้ฟัง ซึ่งผู้พูดต้องรู้จักเลือกช่องทางที่จะสื่อสารเนื้อหาไปยังผู้ฟังให้เหมาะสม และผู้พูดจะเลือกทางใดเพื่อสื่อสารก็ขึ้นอยู่กับลักษณะของสารที่จะส่งด้วยเช่นกัน
5. การตอบสนอง (Feedback/response) ได้แก่ ปฏิกริยาที่เกิดขึ้นหลังจากที่ผู้ฟังได้ยินสารที่ถูกส่งมา แล้วตอบสนองกลับไปยังผู้ส่งสารหรือผู้พูด อาจเป็นการตอบสนองด้วยวาจา หรือภาษากายก็ได้ และการตอบสนองอาจเป็นได้ทั้งทางบวก เช่น หัวเราะ ประบมือ ยิ้ม เป็นต้น และทางลบ เช่น ส่ายหน้า ไม่สนใจ ขมวดคิ้ว เป็นต้น

จากข้างต้นจะเห็นได้ว่า การพูดมีองค์ประกอบหลักที่คล้ายคลึงกัน 3 อย่าง คือ ผู้พูดหรือผู้ส่งสาร ผู้ฟังหรือผู้รับสาร และเนื้อหาสาระที่ผู้พูดกล่าวขึ้นเพื่อติดต่อสื่อสาร ซึ่งจะไม่สามารถขาดองค์ประกอบอย่างใด อย่างหนึ่งไปไม่ได้

การวัดและประเมินผลทักษะด้านการพูด

เพ็ญแข วงศ์สุริยา (2546 : 15) กล่าวว่า การประเมินผลการพูดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมหลักหรือพฤติกรรมที่ต้องการคือ พูดภาษาอังกฤษในระดับสื่อสารได้ เครื่องมือที่ใช้ประเมินมีหลายรูปแบบ เช่น การถาม-ตอบ การสัมภาษณ์ การอภิปราย การสังเกต เป็นต้น โดยต้องมีเกณฑ์การให้คะแนนเป็นหลักการประเมิน

Valette (1977 : 181-184) กล่าวว่า การทดสอบทักษะการพูดสามารถ แบ่งได้ 2 ประเภท ประเภทแรกคือ การพูดที่มีการควบคุม สามารถทดสอบได้โดยการให้ตัวแนะที่สามารถมองเห็นได้ เช่น มีรูปภาพเป็นสื่อ การให้ตัวแนะที่เป็นคำพูด เช่น ผู้สอนพูดประโยคแล้วแสดงคำตอบด้วยสีหน้าท่าทางและให้ผู้เรียนตอบตามลักษณะท่าทางนั้น อาจจะทำให้ผู้เรียนพูดเปลี่ยนประโยคตามที่กำหนดให้ บทบาทและคำแนะนำเกี่ยวกับชนิดของการสนทนาที่ผู้เรียนต้องเข้าไปมีส่วนร่วมด้วย ให้ฟังบทสนทนาแล้วพูดรายงานเรื่องที่ฟัง ให้แสดงเป็นผู้สัมภาษณ์แล้วจดบันทึกข้อมูลจากการพูดสัมภาษณ์ ประเภทที่สอง เป็นการพูดแบบอิสระในสถานการณ์การสื่อสารอย่างแท้จริง โดยให้ผู้เรียนบรรยายเหตุการณ์ในภาพชุด ให้พูดตามหัวข้อที่กำหนด ให้พูดบรรยายวัตถุอย่างหนึ่งโดยใช้ภาษาที่เรียน การสนทนาและการสัมภาษณ์เป็นวิธีที่เหมาะสม นิยมใช้และเป็นธรรมชาติมากที่สุด

Finochiaro และ Brumfit. (1983 : 143) กล่าวว่า วิธีประเมินการพูดนั้นให้พูดประโยคสั้น ๆ ตามเทปให้อ่านออกเสียงประโยคต่าง ๆ ให้บรรยายลักษณะของวัตถุสิ่งของต่าง ๆ จากภาพที่กำหนด ให้บรรยายเหตุการณ์ต่าง ๆ พูดตามหัวข้อที่กำหนดให้และให้นักเรียนตอบคำถามในการสัมภาษณ์

สรุปโดยรวมได้ว่า การประเมินผลทักษะด้านการพูดนั้นจะใช้วิธีการหรือวิธีทดสอบที่เน้นให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมด้านการพูดออกมา โดยการประเมินจะใช้เกณฑ์ประเมินย่อยที่เกี่ยวข้องกับตัวชี้วัดและวัตถุประสงค์ในการประเมิน เช่น ความถูกต้องในการออกเสียง สำเนียง พูดติดขัดหรือไม่ เป็นต้น

การสร้างแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

การศึกษาการสร้างแบบวัดระดับความสามารถทักษะการพูดจากเอกสารลำดับที่ 49/2545 สำนักงานนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา กรมวิชาการ (2545 : 245-258) เกี่ยวกับการวัดและประเมินผลทักษะการพูด (Speaking Skill) ตามแนวการวัดประเมินผลตามสภาพจริง ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มีประเด็นในการประเมินดังนี้

1. เกณฑ์ (Criteria) หรือแนวทางต่าง ๆ ที่นำมาใช้ในการพิจารณา เช่น ความถูกต้อง การใช้ภาษา ความคล่องแคล่ว ความคิดสร้างสรรค์ เป็นต้น
2. คำอธิบายระดับคุณภาพ (Rubrics) ของแต่ละแนวทางหรือเกณฑ์ว่ามีความสำเร็จอยู่ในระดับใดจึงจะได้ตามเกณฑ์

ในการประเมินนั้นอาจประเมินออกมาในลักษณะภาพรวมหรือประเมินแยกเป็นส่วน ๆ ได้ ซึ่งแนวทางในการสร้างเกณฑ์การประเมินนั้นควรยึด 4 แนวทางหลัก ได้แก่ เกณฑ์การปฏิบัติ เกณฑ์ทางภาษา เกณฑ์ทางวัฒนธรรมและเกณฑ์ด้านยุทธศาสตร์การสื่อสาร

ออลเลอร์ (Oller, 1979 : 320-323 อ้างถึงใน ยุพเยาว์ เมืองหมุด และคณะ, 2548 : 10) ได้กำหนดประเภทความสามารถในการพูดไว้ 5 ประการ โดยแบ่งเป็นข้อย่อย ๆ 6 ระดับ ความสามารถ คือ จากระดับที่ 1 ที่ควรปรับปรุงถึงระดับ 6 คือ ดีเยี่ยม ดังนี้

ด้านการออกเสียง

- ระดับ 1 ออกเสียงลักษณะที่ไม่สามารถเข้าใจได้
- ระดับ 2 ออกเสียงผิดมาก เข้าใจยาก ต้องพูดซ้ำ ๆ หลาย ๆ ครั้งจึงเข้าใจ
- ระดับ 3 ใช้เสียงแปร่งและผิด ทำให้เข้าใจผิด บางครั้งต้องตั้งใจฟัง
- ระดับ 4 ใช้เสียงแปร่งและออกเสียงผิดบางครั้ง แต่เข้าใจได้
- ระดับ 5 ออกเสียงถูกต้อง ฟังชัดเจน แต่ไม่เหมือนเจ้าของภาษา
- ระดับ 6 ออกเสียงเหมือนเจ้าของภาษา

ด้านไวยากรณ์

- ระดับ 1 ใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง ยกเว้นสำนวนที่เตรียมไว้
- ระดับ 2 พูดผิดมาก มีความรู้ไวยากรณ์น้อยมาก สื่อสารไม่ได้
- ระดับ 3 พูดผิดบ่อย ไม่รู้หลักไวยากรณ์สำคัญบางอย่าง ทำให้เข้าใจผิด
- ระดับ 4 ผิดเป็นครั้งคราว ทำให้รู้ว่าไม่มีความรู้ทางไวยากรณ์บางอย่าง แต่ไม่ถึงกับพูดแล้วไม่เข้าใจ

ระดับ 5 ผิดไวยากรณ์น้อยมาก

ระดับ 6 ผิดเพียง 1 หรือ 2 ในระหว่างการสัมภาษณ์

คำศัพท์

- ระดับ 1 รู้คำศัพท์ไม่เพียงพอที่จะสนทนาในเรื่องง่าย ๆ ได้
- ระดับ 2 รู้คำศัพท์น้อยมาก ใช้ได้เฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตนเองและใช้ภาษาเพื่อการอยู่รอดเท่านั้น เช่น การบอกหรือถามเกี่ยวกับเวลา สั่งอาหาร ถามข้อมูลเพื่อการเดินทางและสนทนาภายในครอบครัวได้

ระดับ 3 เลือกใช้คำศัพท์ไม่ค่อยถูก อภิปรายไม่ได้แม้ในเรื่องสังคมและอาชีพของตนในระดับธรรมดา

ระดับ 4 รู้คำศัพท์ทางอาชีพมากพอที่จะอภิปรายเรื่องที่สนใจได้ รู้คำศัพท์ทั่ว ๆ ไปพอจะพูดอภิปรายได้ในเรื่องเฉพาะสาขาวิชาที่ตนเกี่ยวข้องด้วย

ระดับ 5 รู้คำศัพท์เกี่ยวกับอาชีพของตนมากและถูกต้อง มีวงคำศัพท์ทั่ว ๆ ไปมากพอที่จะพูดเรื่องปัญหาซับซ้อนและเหตุการณ์ในสังคม

ระดับ 6 คำศัพท์มีมากและถูกต้องเหมือนเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา
ความคล่องในการพูด

ระดับ 1 การพูดยังตะกุกตะกัก พูดเป็นประโยคไม่ได้ สนทนายังไม่ได้

ระดับ 2 พูดซ้ำมากและไม่สม่ำเสมอ ยกเว้นประโยคที่พูดทุกวัน

ระดับ 3 ยังพูดได้ไม่สม่ำเสมอ พูดไม่จบประโยค

ระดับ 4 พูดแล้วหยุดบ้าง ความสม่ำเสมออาจเกิดจากการพูดใหม่หรือ

มัวคิดหาคำศัพท์

ระดับ 5 พูดได้ราบเรียบ ความเร็วและความสม่ำเสมอเท่านั้นที่ไม่เหมือน

เจ้าของภาษา

ระดับ 6 พูดได้ไม่ว่าจะเป็นเรื่องทั่ว ๆ ไปหรือในวิชาชีพ พูดได้อย่างราบรื่น

เหมือนเจ้าของภาษา

ความเข้าใจ

ระดับ 1 เข้าใจน้อยเกินกว่าจะสนทนาในเรื่องธรรมดาที่สุด

ระดับ 2 เข้าใจภาษาซ้ำมากในเรื่องง่าย ๆ ที่เกี่ยวกับสังคม การเดินทาง

ยังต้องพูดให้ซ้ำ ๆ และพูดใหม่

ระดับ 3 เข้าใจเรื่องง่าย ๆ ที่เกี่ยวกับตนเอง ต้องให้พูดซ้ำ ๆ หรือพูดใหม่

ในบางครั้ง

ระดับ 4 เข้าใจดีพอสมควร ในคำพูดที่มีอัตราความเร็วปกติที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับตนเองต้องการให้พูดซ้ำหรือพูดใหม่ในบางครั้ง

ระดับ 5 เข้าใจบทสนทนาในระดับความเร็วปกติ ยกเว้นคำที่เป็นภาษาถิ่นหรือเรื่องที่ไม่คุ้นเคยและคำพูดที่เร็วหรือซ้ำเกินไป

ระดับ 6 เข้าใจคำพูดที่เป็นพิธีการหรือภาษาถิ่นของเจ้าของภาษาที่มีการศึกษา

Speaking Rubric (2000) แบ่งประเภทความสามารถของการพูดออกเป็น 6 ด้าน

มีแนวทางการวัดความสามารถทางการพูด แบ่งตามมาตราส่วน 4 ระดับ ดังนี้คือ

การออกเสียง

1. ออกเสียงผิดบ่อย ๆ ทำให้ผู้ฟังหรือเจ้าของภาษาไม่สามารถเข้าใจได้
2. ออกเสียงผิดเพียงเล็กน้อย แต่ไม่ได้เปลี่ยนความหมายของใจความสำคัญ แต่ผู้ฟังต้องพยายามตั้งใจฟัง เพื่อให้ได้ใจความที่ถูกต้อง
3. ออกเสียงผิดเพียงเล็กน้อย แต่ไม่ได้เปลี่ยนความหมายของใจความสำคัญ สามารถเข้าใจข้อความที่จะสื่อสารได้ โดยผู้ฟังไม่ต้องใช้ความพยายาม
4. ออกเสียงถูกต้อง บางครั้งออกเสียงได้เหมือนกับเจ้าของภาษา

ความคล่องแคล่ว

1. หยุดบ่อยครั้งในขณะที่พูดทำให้การสนทนาไม่ลื่นไหล ทำให้ผู้ฟังไม่สนใจฟังข้อความที่สื่อสาร
2. ขณะที่พูดต้องหยุดคิดเป็นระยะ พูดแล้วลังเล ย้ำคำพูดเดิมบ่อย ๆ ทำให้การสนทนาไม่ลื่นไหล ทำให้ผู้ฟังไม่สนใจฟังข้อความที่สื่อสารเท่าที่ควร

3. ขณะที่พูดมีความลื่นไหลอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ได้ทำให้การสนทนาหยุดชะงักลง

4. พูดได้อย่างลื่นไหลและเป็นธรรมชาติ ทำให้การสนทนาเป็นไปอย่างราบรื่น

คำศัพท์

1. ใช้คำศัพท์ในวงจำกัดและไม่เพียงพอ ทำให้สื่อความหมายไม่ถูกต้อง
2. ใช้คำศัพท์มากขึ้น แต่คำบางคำมีความหมายคลุมเครือไม่ชัดเจน มีการใช้คำซ้ำคำเดิมอยู่บ้างเล็กน้อย สามารถสื่อสารให้เป็นที่เข้าใจได้
3. ใช้คำศัพท์กว้างและหลากหลายมากขึ้น มีคำบางคำที่มีความหมายคลุมเครือไม่ชัดเจนบ้างเล็กน้อย สามารถสื่อสารให้เป็นที่เข้าใจได้
4. ใช้คำศัพท์ปริมาณมากในวงกว้างและหลากหลาย ใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมสามารถสื่อสารได้ถูกต้องชัดเจนและเป็นที่เข้าใจ

ความถูกต้องและความเข้าใจ

1. พูดผิดและสื่อความหมายผิด ไม่สามารถเข้าใจข้อความที่จะสื่อสารได้
2. พูดและสื่อความหมายผิดบ้าง ไม่สามารถเข้าใจข้อความที่จะสื่อสารได้เท่าที่ควร
3. พูดและสื่อความหมายผิดบ้างเล็กน้อย เข้าใจข้อความที่จะสื่อสารได้บ้าง
4. พูดและสื่อความหมายได้ถูกต้อง สามารถเข้าใจข้อความที่จะสื่อสาร

ข้อความหรือใจความ

1. พูดประโยคสั้น ๆ และไม่สมบูรณ์ ใจความที่พูดไม่ต่อเนื่องกัน ไม่สามารถเข้าใจข้อความที่สื่อสารได้

2. พูดโดยใช้โครงสร้างประโยคง่าย ๆ และขาดการขยายความ ใจความไม่ต่อเนื่องกันและไม่สมบูรณ์

3. พูดประโยคค่อนข้างหลากหลาย แต่ยังขาดการขยายความ ผู้ฟังต้องพยายามเชื่อมโยงประโยคที่ฟังให้มีใจความต่อเนื่องและสัมพันธ์กัน ขาดการเชื่อมคำทำให้ข้อความไม่เชื่อมโยงกันเล็กน้อย

4. พูดบรรยายข้อความอย่างมีรายละเอียดและน่าสนใจ ใช้คำเชื่อมที่เหมาะสมทำให้ประโยคมีใจความที่ต่อเนื่องและสัมพันธ์กัน

ความสามารถในการเข้าใจ

1. พูดแล้วผู้ฟังไม่เข้าใจ ไม่สามารถพูดต่อได้เมื่อมีคนถามคำถามหรือขัดจังหวะ ไม่สามารถเข้าใจเมื่อพูดหัวข้อที่ยากหรือมีความหลากหลาย เข้าใจเฉพาะหัวข้อง่าย ๆ เท่านั้น

2. พูดแล้วผู้ฟังสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องที่สนทนาได้แต่ไม่เข้าใจรายละเอียดของข้อความ เมื่อมีคนถามคำถามหรือขัดจังหวะอาจจะพูดติดขัดหรือหยุดบ้างเล็กน้อย แต่สามารถพูดต่อไปได้ ไม่เข้าใจเมื่อผู้พูดพูดหัวข้อที่ยากหรือมีความหลากหลาย แต่สามารถสนทนาไปกับคู่สนทนาได้บ้าง

3. สามารถเข้าใจและจับใจความสำคัญของเรื่องที่สนทนาได้ เข้าใจรายละเอียดของเรื่องที่สนทนา เมื่อมีคนถามคำถามหรือขัดจังหวะจะพูดติดขัดบ้างเล็กน้อย แต่สามารถพูดต่อไปได้ เข้าใจเมื่อผู้พูดพูดหัวข้อที่หลากหลายมากขึ้นและสามารถสนทนาไปกับคู่สนทนาได้

4. สามารถเข้าใจและจับใจความสำคัญของเรื่องที่สนทนาได้ เข้าใจรายละเอียดของข้อความที่สนทนาได้เป็นอย่างดี เมื่อมีคนถามคำถามสามารถพูดต่อไปได้โดยไม่ติดขัด

รูปทอง กว้างสวัสดิ์ (2549 : 96) กล่าวว่า การวัดผลและประเมินผลทักษะการพูดมีองค์ประกอบที่สำคัญ 5 ประการ คือ

1. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาพูด (fluency)
2. ความสามารถในการพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ (comprehensibility)
3. ปริมาณของข้อมูลที่สื่อสาร (amount of communication)
4. คุณภาพของข้อความที่สามารถนำมาสื่อได้ (quality of communication)
5. ความพยายามในการสื่อสาร (effort of communication)

ซึ่งมีเกณฑ์การประเมิน ดังตาราง 2

ตาราง 2 เกณฑ์การวัดผลประเมินผลทักษะการพูด

ระดับคะแนน	เกณฑ์การพิจารณา
0 -2 คะแนน	<p>ไม่สามารถทำกิจกรรมที่กำหนดได้</p> <ul style="list-style-type: none"> - ออกเสียงผิดทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมด - พูดเป็นคำ ๆ ขาดความต่อเนื่องจนสื่อความไม่ได้
3 - 4 คะแนน	<ul style="list-style-type: none"> - ออกเสียงผิดบ่อยครั้งมาก - ใช้คำศัพท์ในวงจำกัด และใช้ไวยากรณ์ผิดเป็นส่วนใหญ่ - พูดขาดความต่อเนื่องและเข้าใจยาก
5 - 6 คะแนน	<p>ทำกิจกรรมที่กำหนดได้บ้าง แต่ยังไม่ดีเท่าที่ควร เนื่องจาก</p> <ul style="list-style-type: none"> - ออกเสียงผิดบ่อยครั้ง เพราะได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ - ใช้คำศัพท์ในวงจำกัด ใช้ไวยากรณ์ และไม่สามารถพูดใหม่ (paraphrase) ให้เข้าใจได้
7 - 8 คะแนน	<p>ทำกิจกรรมที่กำหนดได้ แต่ยังมีข้อบกพร่องอยู่บ้าง เนื่องจาก</p> <ul style="list-style-type: none"> - ออกเสียงผิดเป็นบางครั้ง เพราะได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ - ใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ผิดบ้าง แต่ยังสามารถสื่อความหมายได้ - หยุดคิดในขณะที่พูดบ้าง แต่ไม่ทำให้การสนทนาขาดตอน
9 - 10 คะแนน	<p>ทำกิจกรรมที่กำหนดได้อย่างมีประสิทธิภาพโดย</p> <ul style="list-style-type: none"> - พูดให้เข้าใจได้ง่าย แม้จะมีสำเนียงจากภาษาแม่ - ใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ได้อย่างเหมาะสม สามารถอธิบายหรือพูดใหม่ (paraphrase) ได้เมื่อจำเป็น - สนทนาได้อย่างต่อเนื่องเหมาะสมกับสถานการณ์ และอาจมีการหยุด

สรุปว่า วิธีการประเมินทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษสามารถประเมินได้หลายวิธี โดยประเมินจากพฤติกรรมของผู้เรียนด้านต่าง ๆ และเกณฑ์ที่เหมาะสม ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้ เกณฑ์การวัดประเมินผลการพูดของ ฐปทอง กว้างสวาสดี (2549)

การสอนโดยใช้บทบาทสมมติ (Role-playing)

ความหมายของการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ

ทิตนา แคมมณี (2543) กล่าวว่า วิธีการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ (Role Playing) เป็นกระบวนการที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ โดยการให้ผู้เรียนสวมบทบาทในสถานการณ์ซึ่งมีความใกล้เคียงกับความเป็นจริง และแสดงออกตามความรู้สึกรู้สึกนึกคิดของตนและนำเอาการแสดงออกของผู้แสดง ทั้งทางด้านความรู้ ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่สังเกตพบ มาเป็นข้อมูลในการอภิปราย เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์

วารภรณ์ ศุภาลย์ (2543 : 35) กล่าวว่า การสอนแบบแสดงบทบาทสมมติ เป็นวิธีสอนที่ผู้สอนกำหนดหัวข้อเรื่อง ปัญหาต่าง ๆ หรือสร้างสถานการณ์ขึ้นมาให้คล้ายกับสภาพความเป็นจริง แล้วให้ผู้เรียนได้เตรียมการล่วงหน้า แล้วจึงแสดงบทบาทตามที่สมมติขึ้นมาอันเป็นแนวทางที่สามารถนำไปแก้ปัญหาดังกล่าวได้ ซึ่งอาจจะประสบในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้ผู้เรียนก็สามารถแสดงบทบาทในชั้นเรียน โดยไม่มีการเตรียมตัวล่วงหน้า

สุพิน บุญชูวงศ์ (2544 : 67) กล่าวว่า การสอนแบบแสดงบทบาทสมมติ คือ การสมมติและบทบาทขึ้นมาให้นักเรียนได้แสดงออกตามที่ตนคิดว่าควรจะเป็น มีการนำการแสดงออกทั้งทางด้านความรู้ ความคิด และพฤติกรรมของผู้แสดงมาใช้เป็นพื้นฐานในการให้ความรู้และสร้างความเข้าใจให้แก่ผู้เรียนในเรื่องความรู้สึกรู้สึกและพฤติกรรม และปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550 : 160) กล่าวว่า วิธีสอนโดยใช้บทบาทสมมติ หมายถึง วิธีสอนที่ผู้สอนสร้างสถานการณ์และบทบาทสมมติขึ้นจากความเป็นจริง มาให้ผู้เรียนได้แสดงออกตามที่ผู้เรียนคิดว่าควรจะเป็น ผู้สอนจะใช้การแสดงออกทั้งทางด้านความรู้ ความคิด และพฤติกรรมของผู้แสดงมาเป็นพื้นฐานในการให้ความรู้และสร้างความเข้าใจแก่ผู้เรียน อันจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาสาระของบทเรียนอย่างลึกซึ้ง และรู้จักปรับเปลี่ยนพฤติกรรม และการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม

บุญชม ศรีสะอาด (2541 : 161) กล่าวว่า การสอนโดยการแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing) คือ เทคนิคการสอนที่ให้ผู้เรียนแสดงบทบาทในสถานการณ์ที่สมมติขึ้น นั่นคือแสดงบทบาทที่กำหนดให้

อินทิรา บุญยาทร (2542 : 98) กล่าวว่า การสอนด้วยบทบาทสมมติ หมายถึง วิธีสอนที่ผู้สอนสร้างสถานการณ์และบทบาทสมมติขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงออกตามที่ตนคิดว่าควรจะเป็น โดยแสดงออกทั้งทางด้านความรู้ ความคิด และพฤติกรรมเพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้

สรุปได้ว่า การสอนด้วยบทบาทสมมติ หมายถึงการสอนที่สร้างสถานการณ์สมมติขึ้นให้นักเรียนได้แสดงพฤติกรรมออกมาตามบทบาทที่ตนได้รับมอบหมาย เพื่อที่ให้นักเรียนได้เข้าใจพฤติกรรมและความรู้สึกของบุคคลที่ตนได้รับบทบาท

จุดมุ่งหมายของการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ

ทิสนา แคมมณี (2550 : 358) กล่าวว่า วิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ เป็นวิธีการที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้การเอาใจเขามาใส่ใจเรา เกิดความเข้าใจในความรู้สึกและพฤติกรรมทั้งของตนเองและผู้อื่นหรือเกิดความเข้าใจในเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับบทบาทสมมติที่ตนแสดง

สุพิน บุญชูวงศ์ (2544 : 67) อธิบายถึงความมุ่งหมายของการสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ ดังนี้

1. เพื่อฝึกให้นักเรียนทำงานร่วมกัน
2. เพื่อให้นักเรียนกล้าแสดงออกซึ่งความรู้สึก
3. เพื่อฝึกการแก้ปัญหา

สิริวรรณ ศรีพหล และพันทิพา อุทัยสุข (2540 : 106) กล่าวถึงเป้าหมายการสอน โดยการแสดงบทบาทสมมติว่า การแสดงบทบาทสมมติเป็นการนำเอาตัวอย่างพฤติกรรมของมนุษย์ที่เกิดขึ้นในสังคมมาให้ผู้เรียนได้ศึกษา ซึ่งผลที่จะได้รับจากการศึกษาโดยวิธีการดังกล่าวจะทำให้

1. ผู้เรียนได้มีโอกาสสำรวจความรู้สึกของบุคคลอื่น ๆ และเมื่อสำรวจแล้ว ก็จะสามารถวิเคราะห์พฤติกรรมของบุคคลเหล่านั้นในเชิงเจตคติ
2. ผู้เรียนได้มีโอกาสในการศึกษาความสัมพันธ์และความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างกลุ่ม
3. ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกฝนวิธีการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในกลุ่ม ในบุคคลหรือระหว่างบุคคลได้อย่างมีประสิทธิภาพ
4. ผู้เรียนได้มีโอกาสพัฒนาค่านิยมในเรื่องความเห็นอกเห็นใจต่อผู้อื่น
5. ผู้เรียนสามารถสำรวจเจตคติของตนเอง รวมทั้งแก้ไขข้อบกพร่องโดยการเรียนรู้จากเจตคติของผู้อื่นที่มีต่อตนเอง

อินทิรา บุญยาทร (2542 : 98-99) อธิบายถึงความมุ่งหมายของการสอน ดังนี้

1. เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในพฤติกรรมและความรู้สึกของผู้อื่น
2. เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ความรู้ ความคิด ความสามารถในการแก้ปัญหาและการตัดสินใจ
3. เพื่อให้การเรียนการสอนมีความใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริงมากที่สุด
4. เพื่อฝึกให้ผู้เรียนมีความกล้าที่จะแสดงออก

ระวีวรรณ วุฒิประสิทธิ์ (2530 : 74-75) อธิบายถึงจุดมุ่งหมายในการใช้บทบาทสมมติไว้ดังนี้

1. เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเจตคติและความคิดต่าง ๆ ขึ้น
2. เพื่อให้ผู้สอนทราบถึงเจตคติและความคิดของผู้เรียน

3. เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจเกี่ยวกับสถานการณ์ต่าง ๆ ของสังคมได้กว้างขวาง
ยิ่งขึ้น

4. เพื่อเตรียมผู้เรียนในการปฏิบัติเทคนิคบางอย่างในสถานการณ์จริง

5. เพื่อช่วยในการทดสอบสมมติฐานสำหรับการแก้ปัญหา

6. เพื่อฝึกความเป็นผู้นำและทักษะอื่น ๆ ทางสังคมให้แก่ผู้เรียน

สรุปได้ว่า การสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ มีจุดมุ่งหมายที่สำคัญ คือ มุ่งฝึก
การทำงานร่วมกัน กล้าคิด กล้าแสดงออกในการแก้ปัญหา การตัดสินใจ ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ
ในเนื้อหามากยิ่งขึ้น ลดความตึงเครียด เพราะเป็นการสอนที่ใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริงมากที่สุด

ลักษณะสำคัญของการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550 : 160-161) กล่าวว่า ลักษณะของบทบาทสมมติที่ผู้เรียน
แสดงออกแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ

1. การแสดงบทบาทสมมติแบบละคร เป็นการแสดงบทบาทตามเรื่องราวที่มีอยู่แล้ว
ผู้แสดงจะได้ทราบเรื่องราวทั้งหมด แต่จะไม่ได้รับบทที่กำหนดให้แสดงตามอย่างละเอียด ผู้แสดง
จะต้องแสดงออกตามความคิดของตน และดำเนินเรื่องไปตามท้องเรื่องที่กำหนดไว้แล้ว ซึ่งมีลักษณะ
เหมือนละคร

2. การแสดงบทบาทสมมติแบบแก้ปัญหา เป็นการแสดงบทบาทสมมติที่ผู้เรียนได้รับ
ทราบสถานการณ์หรือเรื่องราวแต่เพียงเล็กน้อยเท่าที่จำเป็น ซึ่งมักเป็นสถานการณ์ที่เป็นปัญหาหรือ
มีความขัดแย้งแฝงอยู่ ผู้แสดงบทบาทจะใช้ความคิดของตนในการแสดงออกและแก้ปัญหาต่าง ๆ
อย่างเสรี

บุญชม ศรีสะอาด (2541 : 161) กล่าวถึง การแสดงบทบาทสมมติว่า แตกต่างจากเกม
จำลองสถานการณ์ตรงที่ไม่มีกฎเกณฑ์และการแข่งขัน กล่าวคือ เป็นการสอนที่หยิบยกเอาเหตุการณ์
ประเด็นหรือปัญหาขึ้นมาให้ผู้เรียนศึกษา โดยวิธีการให้ผู้เรียนได้เข้าใจถึงสภาพการณ์ที่เกิดขึ้น
เข้าใจถึงปัญหาในเหตุการณ์นั้น ๆ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้เข้าใจถึงสภาพการณ์ที่เกิดขึ้น เข้าใจถึงปัญหา
ในเหตุการณ์นั้น ๆ ตลอดจนสามารถแก้ไขปัญหานั้นที่เกิดขึ้นด้วยนั้น

สิริวรรณ ศรีพหล และพันทิพา อุทัยสุข (2540 : 106) ได้กล่าวว่า การแสดงบทบาท
สมมติจะส่งเสริมผู้เรียนให้แสดงพฤติกรรมหรือบทบาทต่าง ๆ กันไปตามบทบาทที่กำหนดไว้ใน
เหตุการณ์ พฤติกรรมที่ผู้เรียนซึ่งเป็นผู้แสดงบทบาทแสดงออกมานั้นจะสะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึก
อารมณ์ เจตคติของผู้แสดง ที่มีต่อบทบาทหรือพฤติกรรมที่ผู้แสดงสวมบทบาทนั้นอยู่ รวมทั้งเข้าใจถึง
พฤติกรรมของผู้อื่นที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์หรือปัญหานั้นด้วยการที่จะให้ผู้เรียนเข้าใจว่า
สิ่งนั้นดีสิ่งนั้นไม่ดี หรือบุคคลนั้นมีพฤติกรรมอย่างนั้น ทำไม่ไม่มีพฤติกรรมอย่างนี้ต่อเหตุการณ์ที่
เกิดขึ้น บางครั้งจะสอนโดยตรงไม่ได้ ผู้เรียนจะไม่เข้าใจ แต่ถ้าใช้การสอนโดยการแสดงบทบาทสมมติ

จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจพฤติกรรมของบุคคลที่อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์หรือปัญหานั้นได้ดีและกระจ่างยิ่งขึ้น

เสริมศรี ลักษณะศิริ (2540 : 260-261) กล่าวว่า การใช้บทบาทสมมติในการเรียนการสอน บทบาทสมมติเป็นเครื่องมือและวิธีการอย่างหนึ่งที่ใช้ในการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้มีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งในเรื่องที่เรียน โดยที่ผู้สอนสร้างสถานการณ์สมมติและบทบาทสมมติขึ้น ให้ผู้เรียนได้แสดงออกมาตามที่ตนคิดว่าควรจะเป็น และถือเอาการแสดงออกทั้งทางความรู้และพฤติกรรมของผู้แสดงมาเป็นข้ออภิปรายเพื่อการเรียนรู้ การแสดงบทบาทสมมติเป็นการฝึกให้ผู้แสดงได้ประสบการณ์จริงในสภาพของการสมมติขึ้นมา ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้ทดลองและเรียนรู้ที่จะปรับพฤติกรรมของตนอย่างมีประสิทธิภาพในสภาวะต่าง ๆ ได้

จำริญ ชูช่วยสุวรรณ (2544 : 50-51) กล่าวถึงวิธีแสดงบทบาทสมมติทำได้ 3 วิธี คือ

1. การแสดงแบบละคร การแสดงแบบนี้ผู้แสดงจะต้องฝึกซ้อมก่อน เช่น อาจจะทำท่าทาง ฝึกซ้อมบทพูด ตามบทบาทของตัวละครในเรื่องที่แสดง ซึ่งอาจจะเป็นเรื่องบทเรียน วรรณคดี หรือบทเรียนประวัติศาสตร์ก็ได้

2. การแสดงทันทีทันใด การแสดงแบบนี้ผู้แสดงไม่ต้องเตรียมตัวฝึกซ้อม แต่เมื่อเรียนถึงเรื่องใดก็ให้นักเรียนแสดงได้ทันที เช่น แสดงเป็นตำรวจ แสดงเป็นบุรุษไปรษณีย์ แสดงเป็นพ่อเป็นลูก ฯลฯ โดยให้นักเรียนแสดงไปตามความนึกคิดของนักเรียนเองให้เหมาะสมกับบทบาทที่รับมา

3. การแสดงโดยครูหรือนักเรียนช่วยกันกำหนดเรื่องให้ การแสดงแบบนี้ผู้แสดงจะต้องแสดงไปตามเรื่องที่กำหนด แต่อาจจะแต่งเติมบทของตนเองเข้าไปบ้างก็ได้ตามความเหมาะสมจากประเภทของการสอน โดยใช้การแสดงละครที่กล่าวมาแล้วนั้น

จะเห็นได้ว่า นักวิชาการได้แบ่งประเภทของการสอนไว้แตกต่างกัน ซึ่งพอจะสรุปได้เป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. ผู้แสดงเป็นจะต้องเป็นผู้แสดงบทบาทตามที่ถูกกำหนดไว้ โดยไม่เกี่ยวข้องกับความรู้อีกส่วนตัว
2. ผู้แสดงจะต้องแสดงบทบาทตามแบบแผนพฤติกรรมของตนเอง
3. การแสดงบทบาทที่ผู้แสดงจะต้องเตรียมตัวก่อนการแสดงละคร
4. การแสดงบทบาทที่ผู้แสดงต้องแสดงบทบาทโดยทันที ไม่มีการเตรียมตัวล่วงหน้า

สรุปได้ว่า การสอนแบบบทบาทสมมติมี 2 ประเภท คือ การสอนแบบมีบทบาทที่กำหนดให้ และการสอนแบบให้นักเรียน ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะใช้การสอนแบบบทบาทสมมติประเภทมีบทบาทที่กำหนดให้

การจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ

สิน นุ่มพรม (2555) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบแสดงบทบาทสมมติ มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ขั้นเตรียมการใช้บทบาทสมมติ แบ่งเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

1.1 ขั้นการกำหนดวัตถุประสงค์เฉพาะ ผู้สอนควรศึกษาและทำความเข้าใจพื้นฐานเสียก่อนว่า ต้องการให้ผู้เรียนได้รับความรู้อะไรบ้างจากการแสดงและกรรมวิธีในการใช้บทบาทสมมตินำไปเพื่อต้องการให้เกิดอะไรขึ้น

1.2 ขั้นสร้างสถานการณ์และบทบาทสมมติ เมื่อผู้สอนจำเป็นต้องสร้างสถานการณ์และบทบาทสมมติให้สอดคล้องต้องกันกับวัตถุประสงค์ดังกล่าว ซึ่งจำเป็นต้องเล็งเห็นถึงวัยของผู้เรียน เนื้อหาสาระ ปัญหา ความเป็นจริง ข้อโต้แย้ง ตลอดจนอุปสรรคที่จำเป็นต่าง ๆ ที่ผู้สอนต้องให้ผู้เรียนได้รู้จักคิด ปฏิบัติและแก้ไขด้วยตนเอง

2. ขั้นแสดงบทบาทสมมติ แบ่งเป็น 7 ขั้นตอน ดังนี้

2.1 การนำเข้าสู่สถานการณ์ ผู้สอนเตรียมเรื่องหรือสถานการณ์ให้ผู้เรียน แล้วนำเรื่องราวมานำให้ผู้เรียนฟัง เพื่อเป็นการเร้าความสนใจ เป็นแรงจูงใจให้ผู้เรียนอยากเรียนและอยากติดตาม และควรให้ผู้เรียนได้เล็งเห็นประโยชน์ที่จะได้รับจากการที่เข้ามามีส่วนร่วมในการแสดงบทบาทสมมตินั้น ๆ

2.2 การกำหนดตัวผู้แสดง การเลือกผู้แสดงขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของการสอน และการแสดงสำหรับการเลือกตัวผู้แสดง ควรให้ผู้เรียนอาสาสมัครมาแสดงบทบาทด้วยความเต็มใจ

2.3 การจัดสถานที่ ผู้สอนควรให้ผู้เรียนได้ร่วมมือในการจัดสถานที่สำหรับการแสดงบทบาทสมมติ ซึ่งควรจัดและดัดแปลงให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่องที่กำหนดไว้

2.4 การกำหนดตัวผู้สังเกตการณ์ โดยผู้สอนอาจจะกำหนดผู้เรียนกลุ่มหนึ่งให้เป็นผู้สังเกตการณ์ในการแสดงบทบาท โดยฝึกให้เป็นคนช่างสังเกตและรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ เพื่อนำมาวิเคราะห์ อภิปราย และแก้ปัญหาร่วมกัน หลังจากสิ้นสุดการแสดงบทบาทสมมติแล้ว

2.5 การเตรียมพร้อมก่อนการแสดง วิธีเตรียมความพร้อมนั้นผู้สอนต้องเป็นผู้ช่วยเหลือไม่ให้ผู้เรียนต้องมีความวิตกกังวลเกี่ยวกับการแสดงให้มากเกินไป ควรชี้แจงให้ผู้แสดงทราบว่า การแสดงก็เหมือนกับการพูดคุย และเล่นกันธรรมดา เพียงแต่ต้องแสดงบทบาทต่าง ๆ ตามที่ได้กำหนดไว้เท่านั้น

2.6 การลงมือแสดง เมื่อผู้แสดงพร้อมแล้วก็เริ่มลงมือแสดงได้เลย ควรเปิดโอกาสให้ผู้แสดงได้ใช้ความสามารถของตนได้เต็มที่ ถ้าเกิดปัญหาขึ้นในขณะที่แสดง ผู้สอนควรมีส่วนร่วมในการแก้ไขสถานการณ์ เพื่อให้การแสดงเป็นไปตามธรรมชาติและราบรื่นต่อไป

2.7 การตัดบท ถ้าบังเอิญการแสดงของผู้เรียนยืดเยื้อและใช้เวลานานเกินความจำเป็นและผู้สอนที่ความคิดเห็นว่าได้ข้อมูลในการแสดงพอสมควรแล้วก็สามารถขอให้ยุติการแสดง เพื่อจะได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์และอภิปรายและแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ต่อไป

3. ชั้นวิเคราะห์และอภิปรายผล การนำข้อมูลที่ได้จากการแสดงมาวิเคราะห์และอภิปราย ผู้สอนและผู้เรียนต้องร่วมมือกัน แต่ควรอภิปรายในรูปแบบของความมีเหตุมีผลเฉพาะการแสดงออกของผู้แสดงทางพฤติกรรมเท่านั้น แต่จะไม่มีการวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับตัวผู้แสดง

4. ชั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุป เมื่อได้วิเคราะห์และอภิปรายผลของการแสดงแล้ว ผู้สอนจะเป็นผู้ริเริ่มและจูงใจให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้มีแนวคิดกว้างขวางขึ้น โดยให้ข้อคิดว่าสิ่งที่ได้เรียนรู้หรือประสบพบเห็นนั้น ๆ จะเกี่ยวข้องกับความเป็นจริงทั้งสิ้น แล้วให้ผู้เรียนช่วยกันให้แนวมนทัศน์และช่วยกันสรุปประเด็นให้ตรงกับวัตถุประสงค์ของการแสดงบทบาทสมมติที่กำหนดไว้

บุญชม ศรีสะอาด (2541 : 62) ได้เสนอแนะเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของการสอนโดยการแสดงบทบาทสมมติ ไว้ดังนี้

1. ผู้สอนควรชี้แจงจุดประสงค์ของการแสดงบทบาทสมมติ และสิ่งที่ต้องการให้ผู้สังเกตศึกษาจากการแสดงบทบาทสมมตินั้น
2. ผู้สอนต้องเตรียมสถานการณ์ และมีคำอธิบายสถานการณ์ให้ชัดเจนสำหรับผู้ที่จะแสดงบทบาทแต่ละคน ซึ่งจะต้องจดจำสถานการณ์ที่ตนจะต้องแสดงบทบาทไว้ให้แม่นยำ มีความเข้าใจในบทบาทของตนอย่างรู้แจ้ง สถานการณ์และบทบาทที่กำหนดมักพิมพ์ลงในแผ่นกระดาษ เพื่อมอบให้ผู้แสดงได้ศึกษา
3. ควรใช้เวลาในช่วงสั้น ๆ สำหรับผู้ที่แสดงบทบาทสมมติได้ประมวลความคิด ชักซ้อมและเตรียมการ
4. ในการแสดงบทบาทสมมติ จะต้องมีการบรรยายที่เสรีและความรู้สึกปลอดภัย
5. อาจมีการปรับปรุงและแสดงกิจกรรมบางตอนใหม่
6. หลังจากการแสดงบทบาทสมมติควรมีการอภิปรายถึงพฤติกรรมที่แสดงและประเมินผลการปฏิบัติของผู้เรียน โดยใช้คำถามต่อไปนี้
 - 6.1 แต่ละคนแสดงบทบาทได้สมจริงเพียงใด
 - 6.2 มีความแตกต่างของบทบาทที่แสดงในทางใด
 - 6.3 การแสดงบทบาทเปลี่ยนแปลงแนวคิดของท่านเกี่ยวกับตัวละครที่แสดงอย่างไร
 - 6.4 อะไรคือจุดประสงค์ของการแสดงบทบาทสำหรับบทเรียนนี้

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้การนิยามของ สีน นุ่มพรม (2555) คือ มี 4 ขั้นตอน ได้แก่
 ขั้นเตรียมการใช้บททศสมมติ ขั้นแสดงบทบาทสมมติ ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผล และ
 ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุป ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ นำการสอนแบบบทบาทสมมติไปใช้ในชั้นการจัด
 กิจกรรม

แผนการจัดการเรียนรู้

ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้

สุวิทย์ มูลคำ และคณะ (2554 : 58) ได้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า
 แผนการเตรียมการสอนหรือการกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ล่วงหน้าอย่างเป็นระบบ และจัดทำไว้
 เป็นลายลักษณ์อักษร โดยมีการเก็บรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ มากำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน
 เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงด้านใด (สติปัญญา/เจตคติ/ทักษะ) จะจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
 วิธีใด ใช้สื่อการสอนหรือแหล่งการเรียนรู้ใด และจะประเมินผลอย่างไร

ทิตินา แคมมณี (2551 : 4) ได้ให้ความหมายของการจัดการเรียนการสอนไว้ว่า
 องค์ประกอบของการเรียนการสอนที่ได้รับการจัดไว้ให้มีความสัมพันธ์และส่งเสริมกันอย่างเป็น
 ระเบียบ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ระบบการจัดการเรียนการสอน
 เป็นระบบย่อยของระบบการศึกษา และอาจจัดได้ในลักษณะที่เป็นระบบใหญ่ คือ เป็นระบบที่
 ครอบคลุมองค์ประกอบของการเรียนการสอนโดยส่วนรวม

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2555 : 125) ได้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า
 แผนการจัดการเรียนรู้ คือ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนการจัดการเรียนรู้ การใช้สื่อการจัดการเรียนรู้
 การวัดผลประเมินผลให้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร หรือกล่าวอีก
 นัยหนึ่งได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้เป็นแผนที่ผู้จัดการเรียนรู้จัดทำขึ้นจากคู่มือครูหรือแนวการจัดการ
 เรียนรู้ของกรมวิชาการ ทำให้ผู้จัดการเรียนรู้ทราบว่าจะจัดการเรียนรู้เนื้อหาใด เพื่อจุดประสงค์ใด
 จัดการเรียนรู้อย่างไร ใช้สื่ออะไรและวัดผลประเมินผลโดยวิธีใด

สรุปคือ แผนการจัดการเรียนการสอนนั้น หมายถึง การเตรียมการสอน กิจกรรม รวมถึง
 สื่อประกอบการเรียนการสอน โดยจัดทำเป็นลายลักษณ์อักษรอย่างชัดเจนว่านักเรียนจะได้รับการ
 พัฒนาในด้านใดบ้าง ขั้นตอนของการเรียนรู้มีอะไรบ้าง และประเมินผลการเรียนรู้นั้นอย่างไร

ความสำคัญและประโยชน์ของแผนการจัดการเรียนรู้

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2543 : 2) กล่าวว่า การจัดแผนการเรียนรู้จะก่อให้เกิด ประโยชน์
 ดังนี้

1. ก่อให้เกิดการวางแผนและการเตรียมตัวล่วงหน้า เป็นการนำเทคนิควิธีการสอน การเรียนรู้สื่อเทคโนโลยี และจิตวิทยาการเรียนการสอนมาผสมผสานกันประยุกต์ให้เหมาะสมกับ สภาพแวดล้อมต่าง ๆ
2. ส่งเสริมให้ครูผู้สอนค้นคว้าหาความรู้เกี่ยวกับหลักสูตร เทคนิคการเรียนการสอน การเลือกใช้สื่อ การวัดผลประเมินผล
3. เป็นคู่มือการสอนสำหรับครูผู้สอนที่สอนแทน นำไปใช้ปฏิบัติการสอนอย่างมั่นใจ เป็นหลักฐานแสดงข้อมูลด้านการเรียนการสอน และการวัดผลประเมินผลที่จะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอนต่อไป
4. เป็นหลักฐานแสดงความเชี่ยวชาญของผู้สอนสามารถนำเป็นผลงานทางวิชาการได้
ชวลิต ชูกำพอง (2551 : 95-96) กล่าวว่า ความสำคัญของแผนการจัดกิจกรรม การเรียนรู้โดยสรุปได้ดังนี้
 1. ช่วยให้ครูมีความรู้ความเข้าใจในจุดมุ่งหมายของเรื่องที่จะจัดกิจกรรมและ เลือกรูปแบบกิจกรรมที่เหมาะสมกับวัยของนักเรียน มีคุณภาพตรงกับเจตนารมณ์ของหลักสูตร ซึ่งส่งเสริม ให้เกิดการเรียนรู้ตามลำดับขั้นตอนและทันเวลา
 2. ช่วยให้ครูมีความเชื่อมั่นในตนเองมากยิ่งขึ้น เมื่อได้เตรียมการสอนมาอย่างดีแล้ว การสอนก็จะเป็นไปอย่างเรียบร้อย
 3. ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้เร็ว เพราะเมื่อครูเตรียมการสอนดีย่อมทำให้ การจัดกิจกรรมเป็นไปตามขั้นตอน จนนักเรียนได้รับความรู้ความเข้าใจเร็วขึ้น
 4. ทำให้นักเรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อกลุ่มประสบการณ์ที่เรียน การที่ครูเตรียมการสอน ทำให้ครูมีความมั่นใจในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและจัดกิจกรรมที่เหมาะสมกับวัยของ นักเรียน ทำให้นักเรียนเรียนด้วยความสนุกสนาน และเกิดเจตคติที่ดีต่อเรื่องที่เรียน
 5. ทำให้นักเรียนเกิดความเลื่อมใสศรัทธาในตัวครู เพราะครูมีความมั่นใจ มีการเตรียมการเรียนการสอนเกิดความเลื่อมใสศรัทธาครูยิ่งขึ้น
 6. ถ้าครูมีความจำเป็นไม่ได้สอนด้วยตนเอง ผู้มาสอนแทนก็จะมาสอนแทนได้บรรลุ ตามจุดประสงค์ที่กำหนด
 7. ทำให้การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นไปตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ ช่วยให้ครูสามารถวินิจฉัยจุดอ่อนของนักเรียนที่จะได้รับการแก้ไขและทราบจุดเด่นที่ควรได้รับการ ส่งเสริมต่อไป นอกจากนี้ยังช่วยให้ครูเห็นภาพการทำงานของตนเองได้เด่นชัดยิ่งขึ้น
 8. ครูผู้สอนสามารถใช้เป็นข้อมูลที่ต้องการเที่ยงตรง เพื่อเสนอแนะแก่บุคลากรและ หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ กรมวิชาการ ศึกษาพิเศษและผู้บริหาร เพื่อปรับปรุงหลักสูตรให้ เหมาะสมยิ่งขึ้น

9. ช่วยให้ผู้บริหารหรือผู้เกี่ยวข้องได้ทราบขั้นตอนกระบวนการต่าง ๆ ในการสอนของครู เพื่อการนิเทศติดตามและประเมินผลการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

10. เป็นการพัฒนาวิชาชีพครูที่แสดงว่า การสอนต้องได้รับการฝึกฝนที่มีความเชี่ยวชาญ โดยเฉพาะมีเครื่องมือและเอกสารที่จำเป็นสำหรับการประกอบอาชีพ

11. เป็นผลงานทางวิชาการอย่างหนึ่ง que แสดงให้เห็นถึงความชำนาญพิเศษหรือความเชี่ยวชาญของผู้จัดทำแผนการสอน ซึ่งสามารถนำไปพัฒนางานในหน้าที่และเสนอเลื่อนระดับให้สูงขึ้น

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2555 : 109) กล่าวว่า การวางแผนการสอนมีความสำคัญ ดังนี้

1. ทำให้ผู้สอนสอนด้วยความมั่นใจ เมื่อเกิดความมั่นใจในการสอนย่อมเกิดความคล่องแคล่วเป็นไปตามลำดับขั้นตอนอย่างราบรื่น ไม่ติดขัด เพราะได้เตรียมการทุกอย่างไว้พร้อมแล้ว การสอนจะดำเนินการไปสู่จุดหมายปลายทางอย่างสมบูรณ์

2. ทำให้การสอนมีคุณค่าคุ้มกับเวลาที่ผ่านไป เพราะผู้สอนสอนอย่างมีแผน เป้าหมายและมีทิศทางในการสอน มิใช่สอนอย่างเลื่อนลอย ผู้เรียนก็จะได้รับความรู้ ความคิด เกิดเจตคติ เกิดทักษะและประสบการณ์ใหม่ตาม que ผู้สอนวางแผนไว้ ทำให้การเรียนการสอนมีคุณค่า

3. ทำให้เป็นการสอนที่ตรงตามหลักสูตร ทั้งนี้เพราะในการวางแผนการสอนผู้สอนต้องศึกษาหลักสูตร ทั้งทางด้านจุดประสงค์การสอน เนื้อหาสาระกิจกรรม การใช้สื่อ การสอนและการวัดประเมินผล เมื่อผู้สอนสอนตามแผนการสอนก็เป็นการสอนที่ตรงตามจุดหมายและทิศทางของหลักสูตร

4. ทำให้การสอนบรรลุผลอย่างมีประสิทธิภาพดีกว่าการสอนที่ไม่มีการวางแผน เนื่องจากการวางแผนการสอน ผู้สอนต้องวางแผนอย่างรอบคอบในทุกองค์ประกอบของการสอน รวมทั้งการจัดเวลา สถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ซึ่งจะเอื้ออำนวยให้เกิดการเรียนรู้ได้สะดวก ง่ายขึ้น

5. ทำให้ผู้สอนมีเอกสารเตือนความจำ สามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการสอนต่อไป ทำให้ไม่เกิดความซ้ำซ้อนและเป็นแนวทางในการทบทวนหรือการออกข้อสอบเพื่อวัดผล ประเมินผลผู้เรียนได้ นอกจากนี้ทำให้ผู้สอนมีเอกสารไว้ให้แนวทางแก่ผู้สอนแทนในกรณีที่จำเป็น เมื่อผู้สอนไม่สามารถเข้าสอนเองได้ผู้เรียนจะได้รับความรู้และประสบการณ์ที่ต่อเนื่องกัน

6. ทำให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อผู้สอนและต่อวิชาที่เรียน ทั้งนี้เพราะว่าผู้สอนสอนด้วยความพร้อมทั้งทางด้านจิตใจ ความพร้อมทางด้านจิตใจคือ ความมั่นใจในการสอน เพราะผู้สอนได้เตรียมการสอนไว้อย่างพร้อมเพรียง เมื่อเกิดความพร้อมในการสอนย่อมสอนด้วยความกระฉ่างแจ้ง ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในบทเรียน อันส่งผลให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อผู้สอนและต่อวิชาที่จะเรียน

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนการสอน คือ การตั้งเป้าหมายของการเรียนรู้ตาม จุดประสงค์และตัวชี้วัดที่กำหนด การวางแผนเนื้อหาบทเรียน รวมถึงวิธีการวัดและประเมินผล เมื่อมีการจัดทำแผนการสอนจะช่วยให้การสอนมีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น

ขั้นตอนการทำแผนการจัดการเรียนรู้

การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ เป็นงานสำคัญอย่างยิ่งของครูผู้สอนการเตรียมการสอน ที่สมบูรณ์จะช่วยให้การจัดการเรียนรู้บรรลุตามจุดประสงค์หรือผลการเรียนรู้ที่คาดหวังผู้รายงาน ได้ศึกษาขั้นตอนการทำแผน การจัดการเรียนรู้ ดังนี้

1. ขั้นตอนการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ วัฒนาพร ระบุว่า (2543 : 83-136) กล่าวถึงขั้นตอนการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

ขั้นที่ 1 การกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ เป็นการกำหนดสิ่งที่ต้องการให้ผู้เรียน มีหรือบรรลุ ซึ่งมีทั้งความรู้ ทักษะ และเจตคติ จุดประสงค์การเรียนรู้ จะได้มาจากจุดหมายของ หลักสูตร จุดประสงค์ของวิชาหรือกลุ่มประสบการณ์และจุดประสงค์ในคำอธิบายรายวิชา การเขียน จุดประสงค์การเรียนรู้จะต้องเขียนให้ครอบคลุม พฤติกรรมทั้ง 3 ด้าน และเขียนในเชิงพฤติกรรม จุดประสงค์สามารถจำแนกได้ 3 ด้าน ดังนี้

1. พุทธิพิสัย (cognitive) คือ จุดประสงค์การเรียนรู้ที่เน้นความสามารถทางสมอง หรือความรู้ในเนื้อหาวิชาหรือในทฤษฎี
2. ทักษะ (skill) คือ จุดประสงค์การเรียนรู้ที่เน้นปฏิบัติที่ต้องลงมือทำ
3. จิตพิสัย (affective) คือ จุดประสงค์การเรียนรู้ที่เน้นคุณธรรม เจตคติ หรือความรู้สึกในจิตใจ

จุดประสงค์การเรียนรู้แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ

1. จุดประสงค์ปลายทางคือ จุดประสงค์ที่เป็นเป้าหมายสำคัญที่มุ่งหวังให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน ในการเรียนแต่ละเรื่องหรือแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้
2. จุดประสงค์นำทางคือจุดประสงค์ที่วิเคราะห์แตกออกจากจุดประสงค์ปลายทางเป็นจุดประสงค์ย่อย โดยกำหนดพฤติกรรมสำคัญที่คาดหวังให้เกิดกับผู้เรียน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้เป็นขั้นตอน จากจุดย่อยไปจนถึงจุดใหญ่ปลายทาง ในการสอนจึงควรจัดกิจกรรม การเรียนการสอนให้บรรลุจุดประสงค์นำทางไปสู่จุดประสงค์ปลายทาง

ขั้นที่ 2 การกำหนดแนวการจัดการเรียนการสอน การเรียนการสอนในแผนนั้นมีจุดเน้นหรือสาระสำคัญอะไร จะต้องสอนเนื้อหาใดจึงจะครอบคลุมครบถ้วน จะเลือกใช้เทคนิคหรือวิธีสอนใดในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน จึงจะทำให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ และจะใช้สื่อการเรียนการสอนใดจึงจะสอดคล้องเหมาะสมกับกิจกรรมที่กำหนด

ขั้นที่ 3 การกำหนดวิธีวัดและประเมินผลการวัดและการประเมิน จัดเป็นกิจกรรมสำคัญที่สอดแทรกอยู่ในทุกขั้นตอนของกระบวนการจัดการเรียนการสอน เริ่มตั้งแต่ก่อนการเรียน การสอนจะเป็นการประเมินเพื่อตรวจสอบความรู้พื้นฐานของผู้เรียน ระหว่างการเรียนการสอนจะเป็น การประเมินเพื่อปรับปรุงผลการเรียนและเพื่อให้ผู้เรียนทราบผลการเรียนของตนเป็นระยะ ๆ และเมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอนในแต่ละรายวิชา/ภาคเรียน จะเป็นการประเมินเพื่อตัดสินผล การเรียนเพื่อตรวจสอบให้แน่ชัดว่าผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2553 : 230) ได้สรุปขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. วิเคราะห์คำอธิบายรายวิชารายปีหรือรายภาค และหน่วยการเรียนรู้ที่สถานศึกษาจัดทำขึ้น เพื่อประโยชน์ในการเขียนรายละเอียดของแต่ละหัวข้อของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
2. วิเคราะห์ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังเพื่อนำมาเขียนเป็นจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยให้ครอบคลุมพฤติกรรมทั้งด้านความรู้ทักษะ/กระบวนการเจตคติและค่านิยม
3. วิเคราะห์สาระการเรียนรู้โดยเลือกและขยายสาระที่เรียนรู้ให้สอดคล้องกับผู้เรียน ชุมชนและท้องถิ่น
4. วิเคราะห์กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยเลือกรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
5. วิเคราะห์กระบวนการประเมินผลโดยเลือกใช้วิธีการวัดและประเมินผลที่ สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้
6. วิเคราะห์แหล่งการเรียนรู้โดยคัดเลือกสื่อการเรียนรู้และแหล่งการเรียนรู้ ทั้งในและนอกห้องเรียนให้เหมาะสมสอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2554 : 113) ได้สรุปขั้นตอนการเขียนแผนการเรียนรู้หรือ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ว่า เป็นงานสำคัญในการกำหนดแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สำหรับครู เพราะเป็นการเตรียม การช่วยเหลือในการจัดการเรียนรู้บรรลุผลตามเป้าหมายและมีประสิทธิภาพในการเขียนแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้จัดการกิจกรรมการเรียนรู้ต้องศึกษา หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานเพื่อนำไปสู่การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้

1. ศึกษามาตรฐานการเรียนรู้และมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นของกลุ่มสาระ การเรียนรู้ที่จะจัดหลักสูตร เพื่อให้เข้าใจเป้าหมายและทิศของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
2. วิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น เพื่อกำหนดสาระการเรียนรู้ช่วงชั้นและ กำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี/รายภาค สาระการเรียนรู้ช่วงชั้นเป็นการกำหนดเนื้อหาที่จะต้อง เรียนโดยคำนึงถึงจุดเน้นของหลักสูตร ความต้องการของผู้เรียน ความต้องการของท้องถิ่นและชุมชน จำนวนเวลาที่จัดการเรียนรู้ในแต่ละสัปดาห์ วัยและระดับชั้น ส่วนการกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

รายปี/รายภาคเรียนนั้นเป็นการระบุถึงความรู้ทักษะและคุณลักษณะของผู้เรียน ซึ่งจะเกิดหลังจากการเรียนรู้ในแต่ละปี/ภาค

3. วิเคราะห์สาระการเรียนรู้ช่วงชั้นและผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี/รายภาคเรียน เพื่อกำหนดเป็นสาระการเรียนรู้รายปี/รายภาค กล่าวคือ เป็นเนื้อหาที่จะต้องเรียนให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่นและชุมชน

4. นำผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี/รายภาคและสาระการเรียนรู้รายปี/รายภาคเรียนมาพิจารณาเพื่อจัดทำคำอธิบายรายวิชา

5. นำคำอธิบายรายวิชาที่กำหนดเป็นหน่วยการเรียนรู้ ซึ่งอาจอธิบายได้ว่า หน่วยการเรียนรู้เปรียบเสมือนบทเรียนบทหนึ่ง ๆ ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหาหลายเรื่องที่มีความสัมพันธ์กัน นอกจากนี้การจัดทำหน่วยอาจใช้หลักการบูรณาการหลายกลุ่มสาระการเรียนรู้เข้าด้วย โดยใช้วิชาใดวิชาหนึ่งเป็นแกน เช่น สังคมศึกษา แล้วนำลักษณะเนื้อหาของกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นที่มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงเข้าด้วยกัน

6. นำหน่วยการเรียนรู้แต่ละหน่วยมาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้เป็นรายหน่วย

7. นำแผนการจัดการเรียนรู้เป็นรายหน่วยมาจัดทำเป็นแผนการจัดการเรียนรู้รายชั่วโมง

จากการศึกษาขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ที่กล่าวมา สามารถสรุปได้ว่าการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้นั้นจำเป็นต้องศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง เช่น หลักสูตรการศึกษา ทั้งหลักสูตรแกนกลางและหลักสูตรของสถานศึกษา เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการทำหลักสูตรไปใช้ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เอกสารเกี่ยวกับการผลิตสื่อ การวัดผลและการประเมินผลศึกษา เอกสารเกี่ยวกับการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ นอกจากนี้การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ต้องสารให้เนื้อหาสาระสอดคล้องกับจุดประสงค์และผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง และกำหนดเนื้อหาสาระให้เหมาะสมกับเวลาและวัยของนักเรียน รวมถึงการสอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้ที่โรงเรียนกำหนด การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ต้องสร้างให้ครบองค์ประกอบของแผนจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย สาระสำคัญ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้กระบวนการจัดการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ การวัดผล ประเมินผล กิจกรรมเสนอแนะ ความคิดเห็นผู้บริหาร บันทึกหลังสอน ปัญหาอุปสรรค ข้อเสนอแนะ

องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้

สุวิทย์ มูลคำ และคณะ (2554 : 63-64) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ดังนี้

ส่วนที่ 1 ส่วนนำหรือหัวแผนการจัดการเรียนรู้

เป็นส่วนประกอบที่แสดงให้เห็นภาพรวมของแผนฯ ว่าเป็นแผนฯ ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ใด เรื่องอะไร ใช้เวลาในการจัดกิจกรรมนานเท่าใด

ส่วนที่ 2 ตัวแผนการจัดการเรียนรู้ (องค์ประกอบที่สำคัญ)

1. สาระ
2. มาตรฐานการเรียนรู้
3. มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น
4. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง
5. สาระสำคัญ
6. จุดประสงค์การเรียนรู้ ประกอบด้วย
 - 6.1 จุดประสงค์ปลายทาง
 - 6.2 จุดประสงค์นำทาง
7. สาระการเรียนรู้/เนื้อหา
8. กิจกรรม/กระบวนการเรียนรู้
9. สื่อ/นวัตกรรม/แหล่งเรียนรู้
10. การวัดและประเมินผลประกอบด้วย
 - 10.1 วิธีการประเมิน
 - 10.2 เครื่องมือที่ใช้ในการประเมิน
 - 10.3 เกณฑ์ที่ใช้ในการประเมิน
11. เอกสารประกอบการจัดการเรียนรู้
12. บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

ส่วนที่ 3 ท้ายแผนการจัดการเรียนรู้

สุวิมล สุวรรณจันดี (2554 : 12) กล่าวว่า องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วยองค์ประกอบต่อไปนี้

1. การเขียนสาระสำคัญ สาระสำคัญ หมายถึง ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับเนื้อหา หลักการวิธีการที่ต้องการจะให้ผู้เรียนได้รับหลังจากเรียนเรื่องนั้น ๆ แล้วทั้งในด้านความรู้ ความสามารถ เจตคติ สาระสำคัญจะเป็นข้อความที่เขียนในลักษณะสรุปเนื้อหา เป้าหมายอย่างสั้น ๆ จะเขียนเป็นความเรียงหรือเป็นข้อ ๆ ก็ได้

2. เนื้อหา คือ รายละเอียดของเรื่องที่ใช้จัดการเรียนการสอนให้บรรลุตาม จุดประสงค์การเรียนรู้ ประกอบด้วย ทฤษฎี หลักการ วิธีการและแนวปฏิบัติ การจะเขียนเนื้อหา สาระในการสอนแต่ละจุดประสงค์หรือแต่ละเรื่องได้ดั่งนั้น ครูผู้สอนจะต้องศึกษาหาความรู้จากเอกสาร ตำราเรียน หนังสือคู่มือครูและแหล่งความรู้ต่าง ๆ นำมาพิจารณาใช้ประกอบให้เหมาะกับวัยและ

ระดับของผู้เรียน ทั้งในด้านความยากง่ายและความถูกต้องเหมาะสม การเขียนเนื้อหาสาระในแผนการจัดการเรียนรู้ ครูจะเขียนเนื้อหาสาระรายละเอียดทั้งหมดไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้ตามหัวข้อที่อยู่ในแผนการจัดการเรียนรู้ก็ได้ แต่หากรายละเอียดของเนื้อหาไม่มากควรเขียนเฉพาะหัวข้อเรื่องเนื้อหา นั้น ๆ ไว้ ส่วนรายละเอียดให้นำไปไว้ในส่วนท้ายแผนการจัดการเรียนรู้หรือนำส่วนที่เป็นเนื้อหาสาระของทุกแผนการจัดการเรียนรู้แยกไว้อีกเล่มหนึ่งต่างหาก เป็นเอกสารประกอบการสอนก็ได้

3. กิจกรรมการเรียนการสอน คือ สภาพการเรียนรู้ที่กำหนดขึ้นเพื่อนำผู้เรียนไปสู่เป้าหมายหรือจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนด การออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสม สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้เนื้อหาและสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ด้านต่าง ๆ จึงเป็นความสามารถและทักษะของครูมืออาชีพในการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ กิจกรรมการเรียนการสอนควรมีลักษณะดังนี้

- 3.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหา
- 3.2 ฝึกกระบวนการที่สำคัญให้กับผู้เรียน
- 3.3 เหมาะสมกับธรรมชาติและวัยของผู้เรียน
- 3.4 เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมในโรงเรียนและชีวิตจริง
- 3.5 เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

4. สื่อการเรียนการสอนหมายถึง สิ่งที่เป็นพาหนะหรือสื่อที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความรู้ ทักษะและเจตคติ ให้บรรลุผลตามจุดประสงค์การเรียนการสอนและตามจุดหมายของหลักสูตรได้ดียิ่งขึ้นหรือเร็วยิ่งขึ้น จากการศึกษาวิจัยพบว่า สื่อประเภทต่าง ๆ มีประสิทธิภาพช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้เรื่องต่าง ๆ ในระดับที่แตกต่างกัน

สรุปได้ว่า สรุปได้ว่า องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อและแหล่งการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล บันทึกผลหลังสอน

รูปแบบของแผนการจัดการเรียนรู้

สิริญา พรหมบุตร และคณะ (2563) กล่าวว่า รูปแบบของแผนการจัดการเรียนรู้ แผนการจัดการเรียนรู้ปัจจุบันนิยมจัดทำทั้งในระดับหน่วยการเรียนรู้และแผนรายชั่วโมง โดยทั่วไปที่นิยมใช้มีด้วยกัน 2 รูปแบบ คือ แบบเขียนบรรยายหรือแบบเรียงหัวข้อ และแบบตาราง โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้แบบบรรยายหรือแบบเรียงหัวข้อ แผนการจัดการเรียนรู้ชนิดนี้จะเสนอรายละเอียดขององค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ตามลำดับ โดยใช้ความเรียงบรรยาย หรืออธิบายโดยกระชับ เป็นรูปแบบที่ได้รับความนิยม แต่มีข้อจำกัดในกรณีที่แผนนั้น

มีหลายหน้า รายละเอียดอยู่คนละหน้ากัน เนื่องจากยากต่อการมองเห็นความสัมพันธ์ของแต่ละองค์ประกอบ

2. แผนการจัดการเรียนรู้แบบตาราง แผนการจัดการเรียนรู้ชนิดนี้เป็นการนำรายละเอียดของแต่ละองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้มาเขียนลงในตารางให้อยู่ภายในหน้าเดียวกัน (Logical Frame: Log) เพื่อให้สะดวกต่อการมองเห็นความสัมพันธ์ของแต่ละองค์ประกอบ ทำให้แผนมีความกระชับ แต่มีข้อจำกัดอยู่บ้างตรงที่พื้นที่เขียนมีน้อย

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2554 : 110-112) ได้กล่าวว่า รูปแบบของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไม่มีรูปแบบตายตัว ขึ้นอยู่กับหน่วยงานหรือสถานศึกษาแต่ละแห่งจะกำหนด ซึ่งลักษณะส่วนใหญ่ของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จะคล้ายคลึงกัน สรุปได้ดังนี้

1. แบบเรียงหัวข้อรูปแบบนี้จะเรียงตามลำดับก่อนหลังโดยไม่ต้องตีตาราง รูปแบบนี้ให้ความสะดวกในการเขียน เพราะไม่ต้องตีตารางแต่มีส่วนเสีย คือยากต่อการดูให้สัมพันธ์กันในแต่ละหัวข้อ ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบเรียงหัวข้อ

แผนการจัดการเรียนรู้หน่วย.....
 หน่วยย่อยที่..... ชั้น.....
 เรื่อง..... เวลาเรียน..... คาบ

1. สารสำคัญ
2. จุดประสงค์การเรียนรู้
 - 2.1 จุดประสงค์ปลายทาง
 - 2.2 จุดประสงค์นำทาง
3. สารการเรียนรู้
4. สื่อการเรียนรู้
5. การบูรณาการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
 - 5.1 ความพอประมาณ
 - 5.2 ความมีเหตุผล
 - 5.3 ความมีภูมิคุ้มกัน
 - 5.4 เงื่อนไขคุณธรรม
 - 5.5 เงื่อนไขความรู้
6. กิจกรรมการเรียนรู้
 - 6.1 ชี้นำเข้าสู่บทเรียน
 - 6.2 ชี้นำเสนอความรู้ใหม่ (จัดการเรียนรู้)

6.3 ชั้นฝึกทักษะ (นักเรียนฝึกปฏิบัติการศึกษาค้นคว้าเป็นกลุ่ม)

6.4 ชั้นแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (นักเรียนเสนอผลงาน)

6.5 ชั้นสรุปความรู้

7. กาวัดและประเมินผล

8. กิจกรรมเสนอแนะเพิ่มเติม หลังจัดกิจกรรมการเรียนรู้

2. แผนการจัดการเรียนรู้แบบบรรยายหรือเรียงหัวข้อเป็นรูปแบบที่เขียนลำดับกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นเชิงบรรยายกิจกรรมที่ครูจัดเตรียมไว้โดยไม่ระบุชัดเจนว่านักเรียนทำอะไร ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างรูปแบบบรรยายหรือเรียงหัวข้อ

กลุ่มสาระ.....ชั้น.....ภาคเรียน.....

ชื่อแผน.....เวลา.....ชั่วโมง

1. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

2. สาระการเรียนรู้

3. การบูรณาการปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

3.1 ความพอประมาณ

3.2 ความมีเหตุผล

3.3 ความมีภูมิคุ้มกัน

3.4 เงื่อนไขคุณธรรม

3.5 เงื่อนไขความรู้

4. แหล่งการเรียนรู้

5. กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

5.1 ชี้นำเข้าสู่บทเรียน

5.2 ชี้นำเสนอความรู้ใหม่

5.3 ชั้นฝึกทักษะ

5.4 ชั้นแลกเปลี่ยนเรียนรู้

5.5 ชั้นสรุปความรู้

6. กระบวนการวัดและประเมินผล

จากการศึกษารูปแบบแผนการจัดการเรียนรู้จะเห็นว่า รูปแบบแผนการจัดการเรียนรู้อาจมีหลายรูปแบบขึ้นอยู่กับดุลพินิจของผู้สอนหรือสถานศึกษาจะเลือกใช้ให้เหมาะสมและสะดวกต่อการนำไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งควรมีองค์ประกอบ คือ หัวแผน สาระสำคัญ

จุดประสงค์การเรียนรู้ (ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง) สารการเรียนรู้กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อ/แหล่งเรียนรู้ การวัดประเมินผลกิจกรรมเสนอแนะความคิดเห็นผู้บริหาร บันทึกหลังสอน ซึ่งแผนการสอนมีความสำคัญต่อครูผู้สอนเป็นอย่างมากจะขาดไม่ได้ เพราะเป็นเครื่องมือทำมาหากินของครู ครูต้องจัดเตรียมไว้ล่วงหน้าก่อนทำการสอนทุกครั้งจึงจะารู้ปัญหาอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้น ในช่วงทำการสอนจะได้แก้ไขปัญหานั้นได้ทันเวลาและยังได้จัดเตรียมสื่อวัสดุอุปกรณ์ที่จะใช้สอนไว้ให้พร้อมก่อนทำการสอน จึงจะทำให้การสอนประสบผลสำเร็จผู้เรียนบรรลุตามจุดประสงค์ที่ต้องการ

ความพึงพอใจ

ความหมายของความพึงพอใจ

ความพึงพอใจหรือความพอใจตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า “Satisfaction” ได้มีผู้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ ดังนี้

วารุณี ภาชนนท์ (2551 : 8-9) ได้ศึกษาทฤษฎีมาสโลว์ (Maslow's Hierarchy of Needs) นักจิตวิทยาชาวอังกฤษ ซึ่งเป็นทฤษฎีหนึ่งที่ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางได้เห็นว่ามนุษย์ถูกกระตุ้นจากความปรารถนาที่จะได้ครอบครองความต้องการเฉพาะอย่าง ซึ่งความต้องการนี้เขาได้ตั้งสมมุติฐานเกี่ยวกับความต้องการของบุคคลไว้ดังนี้

1. บุคคลย่อมมีความต้องการอยู่เสมอและไม่สิ้นสุดตราบที่ยังมีชีวิตอยู่ ซึ่งความต้องการใดได้รับการตอบสนองแล้วจะไม่เป็นแรงจูงใจสำหรับพฤติกรรมนั้นอีกต่อไป และถ้าความต้องการใดที่ยังไม่ได้รับการตอบสนองจึงจะมีอิทธิพลจูงใจต่อไป

2. ความต้องการของคนซ้ำซ้อนกัน บางทีความต้องการหนึ่งได้รับการตอบสนองแล้วยังไม่สิ้นสุดก็เกิดความต้องการด้านอื่นขึ้นอีก

3. ความต้องการของบุคคลจะเรียงเป็นลำดับขั้นจากต่ำไปหาสูงตามลำดับความสำคัญ เมื่อต้องการระดับต่ำได้รับการตอบสนองแล้ว บุคคลก็จะให้ความสนใจกับความต้องการระดับสูงต่อไป มาสโลว์ได้แบ่งระดับความต้องการของมนุษย์ออกเป็น 5 ลำดับ ดังนี้

3.1 ความต้องการทางร่างกาย (Physiological Needs) เป็นความต้องการเบื้องต้นเพื่อความอยู่รอดของชีวิต เช่น การต้องการในเรื่องของอาหาร น้ำ อากาศเครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ที่อยู่อาศัย ความต้องการทางเพศ ความต้องการทางด้านร่างกายจะมีอิทธิพลต่อความต้องการของตนก็ต่อเมื่อความต้องการทั้งหมดของคนยังไม่ได้รับการตอบสนอง

3.2 ความต้องการความปลอดภัยหรือความมั่นคง (Security of Safe Needs) ถ้าหากความต้องการทางด้านร่างกายได้รับการตอบสนองตามสมควรแล้ว มนุษย์ก็จะมีความต้องการในขั้นต่อไปที่สูงขึ้น คือ เป็นความรู้สึกที่ต้องการความปลอดภัยหรือมั่นคงในปัจจุบันและ

อนาคต ซึ่งรวมถึงความก้าวหน้าและความอบอุ่นใจ เช่น ความต้องการความปลอดภัยจากอันตรายต่าง ๆ ความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจ ความมั่นคงในหน้าที่การงาน เป็นต้น

3.3 ความต้องการทางสังคม (Social of Belonging Needs) ภายหลังจากที่คนได้รับการตอบสนองในสองขั้นดังกล่าวแล้วก็จะมีความต้องการที่สูงขึ้นคือ ความต้องการทางสังคม เป็นความต้องการเกี่ยวกับการอยู่ร่วมกันในสังคมและได้รับการยอมรับจากเพื่อน จากคนในสังคม ซึ่งมีความรู้สึกว่าคุณเองเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มทางสังคมเสมอ

3.4 ความต้องการที่จะได้รับการยกย่องนับถือ (Self Actualization) เป็นความต้องการให้คนอื่นยกย่อง ให้เกียรติและเห็นความสำคัญของตน อยากเด่นในสังคมนวมถึงความสำเร็จความรู้ ความสามารถ ความเป็นอิสระและเสรีภาพ

3.5 ความต้องการความสำเร็จในชีวิต (Self Actualization) เป็นความต้องการระดับสูงสุดของมนุษย์ ส่วนมากจะมีความอยากจะเป็นอยากจะได้ตามความคิดของคนหรือต้องการจะเป็นมากกว่าที่ตัวเองเป็นอยู่ในขณะนั้น

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2553 : 25) ให้ความเห็นว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อการทำงานในทางบวก เป็นความสุขของบุคคลที่เกิดจากการปฏิบัติงานและได้ผลตอบแทน คือ ผลที่เป็นความพึงพอใจที่ทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกกระตือรือร้น มีความมุ่งมั่น และมีขวัญกำลังใจที่จะทำงาน ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะมีผลต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการทำงานรวมทั้งส่งผลต่อความสำเร็จและการบรรลุเป้าหมาย

น้ำลีน เทียมแก้ว (2556 : 7) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบหรือพอใจที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือสิ่งจูงใจในด้านต่าง ๆ ซึ่งเป็นผลมาจากความสนใจส่งผลให้มีทัศนคติที่ดีเมื่อได้รับการตอบสนองตามความต้องการของตนเอง

ณิรนุช นรินทร์ (2557 : 13) ได้กล่าวว่า ความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน หมายถึง ความรู้สึกพอใจ ชอบใจ สนใจ มีเจตคติที่ดี และมีความตั้งใจที่จะปฏิบัติงาน โดยมีองค์ประกอบและสิ่งจูงใจในด้านต่าง ๆ และผู้ปฏิบัติงานนั้นได้รับการตอบสนองความต้องการของเขา เมื่อบุคคลมีความรู้สึกหรือเจตคติที่ดีต่อการทำงาน จะมีผลให้เกิดความพึงพอใจในการปฏิบัติงานก็จะปฏิบัติงานด้วยความเต็มใจ เต็มกำลังความสามารถ

สันติ บุญภิรมย์ (2557 : 72) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด หรือเจตคติของบุคคลที่มีต่อการทำงานหรือการปฏิบัติกิจกรรมในเชิงบวก ดังนั้นความพึงพอใจในการเรียนรู้จึง หมายถึง ความรู้สึกพอใจชอบใจในการร่วมกิจกรรมการเรียนการสอน และต้องการดำเนินกิจกรรมนั้น ๆ จนบรรลุผลสำเร็จ

สมหมาย เปียถนอม (2551 : 4-6) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกนึกคิดหรือทัศนคติที่มีลักษณะเป็นนามธรรม ไม่สามารถมองเห็นรูปร่างได้ เมื่อบุคคลได้รับการตอบสนอง

ความต้องการจะเกิดความรู้สึกที่เป็นสุข และความพึงพอใจเป็นสิ่งที่กำหนดพฤติกรรมในการแสดงออกของบุคคลที่มีผลต่อการเลือกที่จะปฏิบัติในกิจกรรมนั้นๆ

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็น หรือทัศนคติทางบวกของบุคคลที่ได้รับการตอบสนองที่ตรงกับความคาดหวังหรือดีเกินกว่าความคาดหวังของบุคคลนั้น ๆ

การวัดความพึงพอใจ

การวัดความพึงพอใจ เป็นการวัดความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดในลักษณะหนึ่งลักษณะใด การที่เราจะทราบว่าบุคคลนั้นมีความพึงพอใจหรือไม่ สามารถสังเกตโดยการแสดงออกที่ค่อนข้างซับซ้อน จึงเป็นการยากที่จะวัดความพึงพอใจได้โดยตรง การที่จะวัดความคิดเห็นของบุคคลเหล่านั้นจะต้องตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงจึงจะสามารถวัดความพึงพอใจที่แท้จริงได้ มีนักวิชาการได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับการวัดความพึงพอใจไว้หลายท่าน ดังนี้

โยธิน แสงวดี (2551 : 9) กล่าวว่า มาตรวัดความพึงพอใจสามารถกระทำได้หลายวิธี ได้แก่

1. การใช้แบบสอบถาม ซึ่งเป็นวิธีที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลาย โดยให้กลุ่มบุคคลที่ต้องการวัดแสดงความคิดเห็นลงในแบบสอบถามที่กำหนด เพื่อต้องการทราบความคิดเห็นซึ่งสามารถทำได้ในลักษณะที่กำหนดคำตอบให้เลือกหรือตอบคำถามอิสระ คำถามดังกล่าวอาจถามความพึงพอใจในด้านต่างๆ เช่น การบริหารและการควบคุมงาน และเงื่อนไขต่างๆ เป็นต้น

2. การสัมภาษณ์ เป็นวิธีวัดความพึงพอใจทางตรงทางหนึ่ง ซึ่งต้องอาศัยเทคนิคความชำนาญพิเศษของผู้สัมภาษณ์และวิธีการที่ดีจึงจะทำให้ผู้ตอบคำถามตอบตามข้อเท็จจริงได้ ข้อมูลที่เป็นจริงได้

3. การสังเกต เป็นวิธีการวัดความพึงพอใจโดยสังเกตพฤติกรรมของบุคคล เป้าหมาย ไม่ว่าจะแสดงออกจากการพูด กิริยาท่าทาง วิธีนี้จะต้องอาศัยการกระทำอย่างจริงจังและการสังเกตอย่างมีระเบียบแบบแผน

ชวลิต ชุกก่าแพง (2550 : 112-116) อธิบายถึงการวัดจิตพิสัย สามารถทำได้หลายวิธี ซึ่งวิธีที่นิยมทำในปัจจุบัน คือ

1. การสังเกต (Observation) สังเกตการณ์พูด การกระทำ การเขียนของนักเรียนที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ครูต้องการวัด

2. การสัมภาษณ์ (Interview) เป็นการพูดคุยกับนักเรียนในประเด็นที่ครูอยากรู้ซึ่งอาจเป็นทัศนคติของนักเรียน เพื่อนำสิ่งที่นักเรียนพูดออกมาแปลความหมายเกี่ยวกับลักษณะจิตพิสัยของนักเรียน

3. การใช้แบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) เป็นการสร้าง เครื่องมือ ขึ้นมาเพื่อวัดทัศนคติ วัดความสนใจ วัดคุณธรรมจริยธรรม ถ้าเป็นการวัดทัศนคติ วัดความสนใจ จะมีรูปแบบการวัด 3 รูปแบบ คือ แบบของลิเคิร์ต แบบเธอร์สตัน และแบบของออสกูต

โยธิน ศันสนยุท (2533 : 66) ได้กล่าวว่า มาตราวัดความพึงพอใจสามารถกระทำได้หลายวิธี ได้แก่

1. การใช้แบบสอบถาม โดยผู้สอบถามจะต้องออกแบบสอบถามเพื่อต้องการทราบ ความ คิดเห็น ซึ่งสามารถทำได้ในลักษณะที่กำหนดคำตอบให้เลือกหรือตอบคำถามอิสระ คำถามดังกล่าวอาจถามความพึงพอใจในด้านต่าง ๆ

2. การสัมภาษณ์เป็นวิธีวัดความพึงพอใจทางตรงทางหนึ่ง ซึ่งต้องอาศัยเทคนิคและวิธีการที่ดี จึงจะทำให้ข้อมูลที่เป็นจริงได้

3. การสังเกตเป็นวิธีการวัดความพึงพอใจ โดยสังเกตพฤติกรรมของบุคคลเป้าหมาย ไม่ว่าจะแสดงออกจากการพูด กริยาท่าทาง วิธีนี้จะต้องอาศัยการกระทำอย่างจริงจัง การสังเกตอย่าง มีระเบียบแบบแผน

ไพศาล วรคำ (2558 : 251-259) กล่าวว่า แบบสอบถามเป็นเครื่องมือใช้ถาม ความคิดเห็นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือใช้สอบถามพฤติกรรมการปฏิบัติ คุณลักษณะและบุคลิกภาพ โดยให้กลุ่มตัวอย่างเขียนตอบหรือเลือกคำตอบที่จัดไว้ให้

1. ประเภทของแบบสอบถาม แบบสอบถามนั้นจำแนกได้หลายประเภทตามเกณฑ์ที่ใช้ในการจำแนก ซึ่งในวิจัยครั้งนี้จะนำเสนอประเภทของแบบทดสอบโดยการจำแนกตามลักษณะของ มาตราประมาณค่า (Rating Scale) ในการวัดที่นำมาใช้ในการสร้างแบบสอบถามมีหลายลักษณะ ส่วนใหญ่ตั้งชื่อตามผู้คิดมาตรนั้นขึ้นมา ลักษณะของมาตราประมาณค่าที่นิยมใช้ในแบบสอบถามมีดังนี้

1.1 มาตรวัดของลิเคิร์ต (Likert Scales) ส่วนใหญ่จะใช้ถามความรู้สึกหรือ เจตคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยให้ผู้ตอบเลือกระดับความรู้สึกจากมากไปหาน้อย เช่น “เห็นด้วยอย่างยิ่ง” “เห็นด้วย” “ไม่แน่ใจ” “ไม่เห็นด้วย” และ “ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง” โดยกำหนดคะแนนเป็น 5, 4, 3, 2 และ 1 สำหรับข้อความเชิงบวก (Positive Statements) เช่น อาชีพครูเป็นอาชีพที่มีเกียรติ และ กำหนดคะแนนเป็น 1, 2, 3, 4 และ 5 สำหรับข้อความเชิงลบ (Negative Statements) เช่น อาชีพครูเป็นอาชีพที่ด้อยค่า เป็นต้น

1.2 มาตรวัดของออสกูต (Osgood Scales) หรือสเกลความแตกต่างทาง ความหมาย (Semantic differential Scale) เป็นการใช้อำนาจ (adjective) ที่มีความหมาย ตรงกันข้ามกันเป็นสองขั้ว (bipolar) วัดเจตคติ เช่น ดี-เลว มิตร-ศัตรู ฉลาด-โง่ เป็นต้น ซึ่งคำคุณศัพท์ ที่ใช้จะแบ่งออกได้เป็น 3 มิติด้วยกัน คือ

- มิติประเมินค่า (Evaluation) เช่น ดี-เลว รัก-เกลียด ฉลาด-โง่ เป็นต้น

- มิติศักยภาพ (Potency) เช่น แข็งแรง-อ่อนแอ ทนทาน-บอบบาง
ใหญ่-เล็ก เป็นต้น

- มิติกิจกรรม (Activity) เช่น กระฉับกระเฉง-เฉื่อยชา ร่าเริง-หงอยเหงาม
รวดเร็ว-เชื่องช้า เป็นต้น

แบบวัดเจตคติแบบใช้ความหมายของภาษา ปกติจะมีระดับความคิดเห็น
5-7 ระดับ โดยกำหนดค่า 0 เป็นระดับกลาง เช่น

0. การนึกทว่าร้าย เป็นสิ่งที่....

ดี							เลว
	3	2	1	0	-1	-2	-3

00. ตึกแกเป็นสัตว์ที่น่า....

รัก							เกลียด
	3	2	1	0	-1	-2	-3

1.3 มาตรฐานวัดของเทอร์สโตน (Thurstone Scales) เทอร์สโตนพยายาม

แก้ปัญหาช่วงห่างของคะแนนมาตรฐานวัดของลิเคิร์ตที่เป็นเพียงการจัดอันดับความคิดเห็น โดยพยายาม
ทำให้ระยะห่างของความคิดเห็นนั้นเท่ากันหรือใกล้เคียงกัน หรือวิธีการให้คะแนนแต่ละข้อที่ประกอบ
ขึ้นมาเป็นมาตรฐานวัดนั้น แต่ละข้อความจะมีคะแนนที่มีช่วงห่างเท่ากัน มาตรฐานวัดของเทอร์สโตนจึงเป็น
มาตรฐานวัดที่แต่ละข้อมีค่าประจำข้อ ซึ่งหาได้จากกลุ่มบุคคลกลุ่มหนึ่งที่เป็นผู้กำหนด (Judges) ระดับ
ความรู้สึกหรือเจตคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่มีความเข้มต่างกัน 11 ระดับคือเริ่มตั้งแต่ 1-11 คะแนน เจตคติ
ของแต่ละคนคือ ค่าเฉลี่ยของค่าประจำข้อที่คนนั้นเลือก

1.4 มาตรฐานวัดของกัทท์แมน (Guttman Scales) เป็นวิธีวัดเจตคติที่มุ่งแก้ไข

จุดอ่อนของมาตรฐานวัดของลิเคิร์ต และเทอร์สโตน เกี่ยวกับความหมายของคะแนนและความเป็น
มิติเดียว มาตรฐานวัดของกัทท์แมนจะทำให้ผู้วิจัยทราบถึงแบบแผนการตอบของผู้ตอบ เนื่องจาก
มาตรฐานวัดนี้จะเรียงอันดับตามความเข้มข้นของความคิดเห็นแล้ว ยังมีการสะสมความเข้มข้นอย่างมี
ความหมาย เช่น มาตรฐานวัดอัตราการยอมรับทางสังคมของคนผิวขาวต่อคนผิวดำ อาจประกอบด้วย
คำถาม แสดงการยอมรับทางสังคมดังต่อไปนี้

- 1.4.1 ยอมรับเป็นญาติ สมรสด้วยได้ ใช่ ไม่ใช่
- 1.4.2 ยอมรับให้เป็นสมาชิกของกลุ่มแบบเพื่อนสนิท ใช่ ไม่ใช่
- 1.4.3 ยอมรับที่จะให้อยู่อาศัยในเขตที่อยู่ชุมชนเดียวกัน ใช่ ไม่ใช่
- 1.4.4 ยอมรับให้เข้าทำงานในอาชีพเดียวกัน ใช่ ไม่ใช่
- 1.4.5 ยอมรับเป็นคนชาติเดียวกัน ใช่ ไม่ใช่

1.4.6 ยอมรับเป็นผู้ท่องเที่ยว ใช่ ไม่ใช่

1.4.7 ไม่ยอมรับให้เข้ามาในประเทศเลย ใช่ ไม่ใช่

เป้าหมายที่สำคัญของมาตรวัดของกัทท์แมน คือ พยายามกำหนดแบบแผนการตอบของคะแนนรวมของผู้ตอบแต่ละคนว่า บุคคลที่ได้คะแนนรวมเท่ากันมีแบบแผนการตอบอย่างไร ตั้งแต่บุคคลที่มีคะแนนรวมต่ำสุดไปจนถึงที่มีคะแนนรวมสูงสุด ซึ่งคะแนนรวมที่ได้จะมีลักษณะเป็นคะแนนสะสม เช่น จากตัวอย่างระดับการยอมรับมีคะแนนสะสมสูงจะเท่ากับ 6 และต่ำสุดเท่ากับ 0 (เลือกตอบ “ใช่” ในข้อ 7) ผู้ตอบที่ได้ 1 คะแนนก็คือผู้ตอบ “ใช่” ในข้อ 6 ข้ออื่นจะตอบ “ไม่ใช่” ทั้งหมด ผู้ที่ได้ 2 คะแนนนอกจากตอบ “ใช่” ในข้อ 6 แล้วก็จะตอบ “ใช่” ในข้อ 5 หรือข้ออื่นอีก หนึ่งข้อ (ยกเว้นข้อ 7 ที่เป็นนิเสธ) ซึ่งก็จะเป็นแบบแผนการตอบของแต่ละคน แต่โดยทั่วไปแล้วคนส่วนใหญ่ (ไม่ควรน้อยกว่าร้อยละ 90) จะมีแบบแผนการตอบที่เหมือนกัน ถ้าแบบแผนการตอบแตกต่างกันมากกว่าร้อยละ 10 ควรมีการปรับปรุงหรือสร้างใหม่ ผู้ตอบที่ได้คะแนนสูงสุด 6 คะแนนก็คือ ผู้ที่ยอมรับได้ทุกสถานภาพ ตั้งแต่ข้อ 1-6 เป็นต้น การสร้างแบบสอบถามลักษณะนี้จะรับประกัน ความเป็นมิติเดียวของแบบสอบถามได้

2. ขั้นตอนการสร้างแบบสอบถาม ในการสร้างแบบสอบถามมีรายละเอียดของขั้นตอนในการสร้าง ดังต่อไปนี้

2.1 ระบุตัวแปรและกลุ่มประชากรที่จะศึกษา

2.2 กำหนดนิยามเชิงปฏิบัติการของตัวแปรที่ต้องการวัด

2.3 ระบุวิธีเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งต้องพิจารณาถึงธรรมชาติของตัวแปรที่ศึกษา ธรรมชาติของกลุ่มประชากรเป้าหมาย และทรัพยากรที่มีอยู่ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2.4 เลือกรูปแบบของแบบสอบถามที่ต้องการ

2.5 ร่างคำถามที่ต้องการถาม โดยการวางโครงสร้างของ แบบสอบถามคร่าว ๆ ให้ครอบคลุมตามประเด็นที่ต้องการถาม เขียนข้อคำถามและเรียงลำดับคำถาม ก่อนหลังให้เหมาะสม

2.6 นำเสนอผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา ด้านจิตวิทยา ด้านการวัดและประเมินผล หรือด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องในการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เพื่อความมั่นใจในข้อคำถามว่า สามารถวัดตัวแปรที่ต้องการศึกษาได้ เว้นแต่ผู้วิจัยจะมีความเชี่ยวชาญในการสร้างเครื่องมืออยู่แล้ว

2.7 ทดลองใช้แบบสอบถาม โดยอาจเริ่มการสัมภาษณ์กลุ่ม ตัวอย่างขนาดเล็ก เพื่อตรวจสอบความเข้าใจในข้อคำถาม และเก็บข้อมูลอื่น ๆ เพื่อปรับปรุงแบบสอบถามให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง หลังจากนั้นก็เขียนคำชี้แจงและนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่ ประมาณ 30-50 คน เพื่อหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม และพิจารณาเวลาที่เหมาะสมในการตอบ

แบบสอบถาม โดยกลุ่มตัวอย่างที่ทดลองใช้เครื่องมือต้องเป็นคนละกลุ่มกับกลุ่ม ตัวอย่างในการวิจัย แต่มีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน

2.8 พิจารณาคัดเลือกหรือปรับปรุงแบบสอบถามในกรณีที่มีความเชื่อมั่นต่ำ โดยอาจมีการตัดข้อคำถามบางข้อ หรือเพิ่มข้อคำถามตามความเหมาะสม แต่ต้องคงข้อ คำถามที่ครอบคลุมตามประเด็นที่ต้องการวัดหรือตัวแปรที่ต้องการศึกษา ปรับปรุงคำถามและกลุ่ม ตัวเลือกให้ชัดเจนเหมาะสม ปรับปรุงคำชี้แจง เขียนจุดมุ่งหมายของแบบสอบถาม ขอความร่วมมือในการตอบ ตลอดจนให้สัญญาต่าง ๆ ที่จะรักษาความลับของผู้ตอบ

2.9 จัดทำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ มีจดหมายนำส่งและวิธีการส่งแบบสอบถามกลับคืน

3. เทคนิคการใช้แบบสอบถามให้มีประสิทธิภาพ

3.1 จัดทำแบบสอบถามให้อยู่ในรูปแบบที่เหมาะสม ดูดีดึงดูดใจให้อยากตอบ

3.2 ควรทดลองใช้แบบสอบถามกับกลุ่มที่อยู่ในกลุ่มประชากรเดียวกันกับกลุ่มตัวอย่างก่อนที่จะนำไปใช้จริง หากผู้ตอบประมาณ 5% ขึ้นไปตอบคำตอบที่เป็นกลาง เช่น ไม่แน่ใจ ไม่มีความเห็น อาจต้องปรับปรุงตัวคำถามใหม่ เพราะคำถามที่ใช้อาจมีความคลุมเครือหรือไม่มี ประสิทธิภาพเพียงพอที่จะค้นหาความจริงจากผู้ตอบ

3.3 ควรถามประเด็นที่เกี่ยวข้องในการวิจัยก่อนข้อมูลส่วนตัว หากข้อมูลส่วนตัวนั้นไม่ใช่ประเด็น

3.4 เวลาที่ใช้ในการตอบแบบสอบถามไม่ควรเกิน 30 นาที เวลาที่เหมาะสมควรอยู่ระหว่าง 15-20 นาที ในการทดลองใช้ควรให้ผู้ตอบระบุเวลาเริ่มทำแบบสอบถาม และเวลาที่ทำเสร็จด้วย เพื่อนำมากำหนดเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการ วิจัยต่อไป

3.5 ภาษาที่ใช้แบบสอบถามต้องเหมาะสมกับวัยวุฒิของผู้ตอบ

3.6 ถ้าแบบสอบถามมีรูปแบบการตอบหลาย ๆ รูปแบบในฉบับเดียวกัน ควรเลือกคำถามที่ใช้วิธีตอบเหมือนกันมาอยู่ด้วยกัน เพื่อง่ายและสะดวกในการตอบ

จากที่กล่าวมาข้างต้น การวัดความพึงพอใจมีวิธีการวัดและเกณฑ์การวัดความพึงพอใจหลากหลาย แต่มีความคล้ายคลึงกันด้านวิธีการใช้ข้อคำถามเพื่อดึงความรู้สึกของผู้วัดออกมา ซึ่งการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดความพึงพอใจแบบมาตรวัดของลิเคิร์ต (Likert Scales) เป็นข้อคำถามเชิงบวก 5 ระดับ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

จันทกานต์ ไพโรศรี (2561 : 89-92) ศึกษาเรื่อง การใช้บทบาทสมมติในการสอน เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 วัตถุประสงค์คือ 1) เพื่อศึกษาผลการสอนทักษะการพูดโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ 2) เพื่อศึกษาทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ผลวิจัยพบว่า การสอนโดยการใช้บทบาทสมมติช่วยพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการสอนโดยใช้บทบาทสมมติเป็นไปในเชิงบวก

ณัฐชญา บุปผาชาติ (2561 : 70-86) การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ อำเภอสามพราณ จังหวัดนครปฐม ผลการวิจัยพบว่า 1) ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 2) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด (Mean = 4.75, S.D. = 0.42)

รสสุนทร์ โทอุบล (2562 : 63-73) ทำการศึกษาเรื่อง ผลของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของผู้เรียนหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จากผลการวิจัยพบว่า 1. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2. ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก

กานต์ญาณิศา สุนทร, สุรกานต์ จังหาร และประสพสุข ฤทธิเดช (2564 : 138-139) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 วัตถุประสงค์คือ 1) พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 2) เปรียบเทียบคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หลังจากที่ได้รับโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติกับเกณฑ์ร้อยละ 75 และ 3) ศึกษาความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลพบว่า 1) กิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ที่ได้รับการพัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 76.91/77.35 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 2) นักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติมีคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 77.35 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติโดยรวมอยู่ในระดับมาก

ศศิกันต์ โศตนาถ และ อโณทัย พลเยี่ยม เพชรแสง (2563 : 79-88) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 วัตถุประสงค์เพื่อ 1. สร้างกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และ 3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ผลพบว่า 1. กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 2. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

งานวิจัยต่างประเทศ

Razali และ Ismail (2017) ศึกษาเรื่อง การใช้การจำลองและการแสดงบทบาทสมมติในการเพิ่มทักษะการพูดในเรียนภาษาอังกฤษ ผลการศึกษานี้แสดงให้เห็นสัญญาณเชิงบวกมากมายในตัวนักเรียน เนื่องจากพวกเขาชอบการจำลองและกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ การศึกษานี้สนับสนุนว่าโดยการจำลองและการแสดงบทบาทสมมติ ครูสามารถช่วยนักเรียนปรับปรุงทักษะการพูดและนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงในเชิงบวกในชั้นเรียนเช่นกัน นักเรียนได้สัมผัสกับแนวทางการสื่อสารเช่นเดียวกับพวกเขาเผชิญกับสถานการณ์ในชีวิตจริง พวกเขายังได้ฝึกฝนคำศัพท์ใหม่ซึ่งช่วยเสริมความคล่องแคล่ว

Gitit (2018) การสอนการพูดกับผู้เรียนรุ่นเยาว์โดยใช้วิธีการแสดงบทบาทสมมติ ผลวิจัยพบว่า ผลลัพธ์ของการศึกษานี้คือ (1) ครูสอนภาษาอังกฤษใน MIN Poso ใช้สี่ขั้นตอนในการสอนการพูดภาษาอังกฤษผ่านวิธีการสวมบทบาท (2) วิธีการแสดงบทบาทสมมติใช้อย่างมีประสิทธิภาพในการสอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของ MIN Poso ให้พูดภาษาอังกฤษเนื่องจากมีนักเรียนที่กระตือรือร้นมากขึ้น และสามารถเพิ่มความสนใจของนักเรียนในการพูดภาษาอังกฤษได้

Dela Octavia, Wulandari และ Yana (2019) ศึกษาเรื่อง การใช้บทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียน ผลวิจัยพบว่า การทดสอบและการสังเกต คะแนนเฉลี่ยของการทดสอบคือ วงรอบที่ 1 58.08 และ วงรอบที่ 2 58.06 หลังจากดำเนินกิจกรรมการแสดงบทบาท

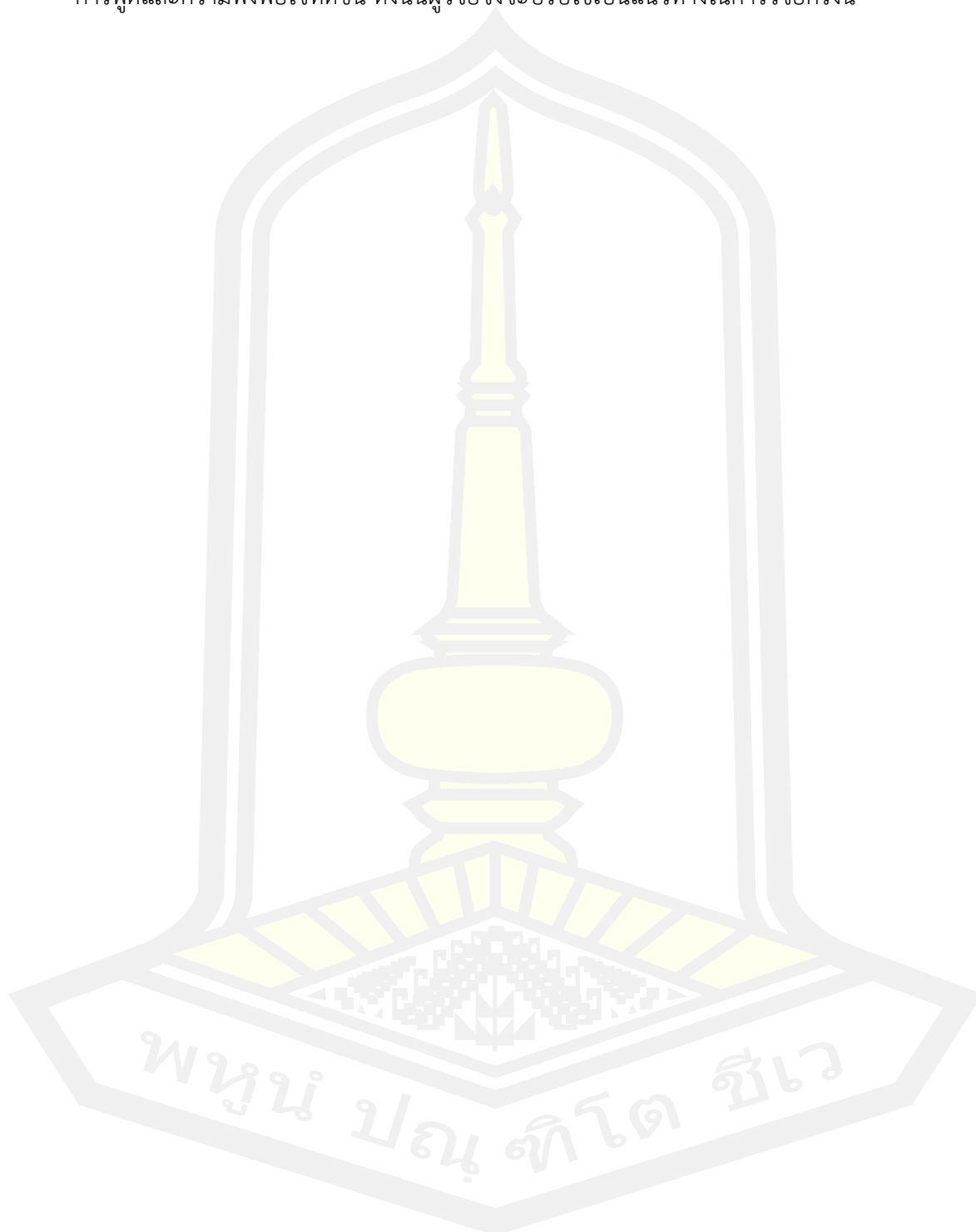
สมมติถูกรอบแล้ว คะแนนการพูดของนักเรียนกำลังดีขึ้น ดูได้จากคะแนนเฉลี่ยของนักเรียน
วงรอบที่ 1 เท่ากับ 83.07 และรอบที่ 2 คือ 77.08 สรุปได้ว่าการแสดงบทบาทสมมติสามารถพัฒนา
ทักษะการพูดของนักเรียนได้

Keezhatta (2020) ทำการวิจัยเรื่อง ประสิทธิภาพของการแสดงบทบาทสมมติ
ในการสอนและการประเมินรายทางสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี-เอกภาษาอังกฤษ
ในชาอูดีอาระเบีย การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินประสิทธิผลของการสวมบทบาทเป็นกลยุทธ์
การสอนและการประเมินรายทางสำหรับนักศึกษาเอกภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรีจากภูมิภาคกรียา
ของชาอูดีอาระเบีย เพื่อหาประสิทธิภาพและผลกระทบของการแสดงบทบาทสมมติเป็นกลยุทธ์
การสอน ผลวิจัยพบว่า ระดับความรู้ของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับกลุ่มทดลอง
นอกจากนี้ ยังได้ใช้แบบสอบถามแบบมีโครงสร้างเพื่อทำความเข้าใจมุมมองของครูเกี่ยวกับ
ประสิทธิภาพของการแสดงบทบาทสมมติในการประเมินนักเรียนในชั้นเรียนภาษาอังกฤษ
ใช้ขนาดตัวอย่างครู 20 คน โดยพบว่า การแสดงบทบาทสมมติมีผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อ
การประเมินรายทาง ผลการวิจัยชี้ให้เห็นถึงการสวมบทบาทเป็นเทคนิคที่มีประสิทธิภาพสำหรับ
นักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษในระดับปริญญาตรีในชาอูดีอาระเบียในการแก้ปัญหาเรื่อง
ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในชั้นเรียน และจะช่วยให้ให้นักเรียนซึมซับมนุษยสัมพันธ์พร้อมกับเพิ่มพูน
ความสามารถทางภาษาอังกฤษ

Widjaja (2021) วิจัยเรื่อง การใช้บทบาทสมมติในการสอนความสามารถในการพูด
ภาษาอังกฤษผ่านหัวข้อ “การช่วยเหลือที่บ้าน” ที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในบังคุง
ผลการวิจัยพบว่า เทคนิคการสวมบทบาทสามารถนำไปใช้ในชั้นเรียนภาษาอังกฤษได้กระบวนการ
เรียนรู้ดำเนินไปอย่างสนุกสนาน นักเรียนจึงตื่นเต้นและมีแรงบันดาลใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
พวกเขายังมีโอกาสฝึกฝนการออกเสียงและความคล่องแคล่ว นอกจากนี้ พวกเขาสามารถเข้าใจเนื้อหา
ที่ให้ได้ง่ายขึ้น เพราะพวกเขาสามารถมีส่วนร่วมในเนื้อหาได้ทันทีและรวมเข้ากับชีวิตจริงของพวกเขา
โดยทั่วไป นักเรียนให้ความสนใจและสนใจในชั้นเรียนการพูดมากขึ้น ยกเว้นนักเรียนที่มีความสามารถ
ปานกลางถึงต่ำบางคนยังคงมีปัญหาในการออกเสียงตามด้วยปัญหาในคำศัพท์อย่างเพียงพอ
ส่งผลเสียต่อความคล่องแคล่วและความกล้าหาญในการพูดภาษาอังกฤษในที่สาธารณะ โดยรวมแล้ว
เทคนิคการสวมบทบาทสามารถเอาชนะความยากลำบากในการพูดภาษาอังกฤษได้

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า การจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ
สามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้แก่ นักเรียน นอกจากนี้การจัดการเรียนรู้แบบบทบาท
สมมตินี้ยังทำให้นักเรียนมีความกล้าแสดงออก และมีความมั่นใจในการใช้ภาษามากยิ่งขึ้น การจัดการ
เรียนรู้แบบบทบาทสมมติยังช่วยให้ผู้เรียนมองเห็นถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ เนื่องจากสามารถ
นำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ในชีวิตประจำวันได้

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่า การจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติช่วยส่งผลให้นักเรียนมีทักษะการพูดและความพึงพอใจที่ดีขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงจะปรับใช้เป็นแนวทางในการวิจัยครั้งนี้

บทที่ 3

วิธีดำเนินงานการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยการใช้จัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติสำหรับนักชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ได้ทำการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. วิธีการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การจัดการกระทำกับข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 1.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมืองจังหวัดมหาสารคาม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนผดุงนารี จำนวน 486 คน จากทั้งหมด 14 ห้องเรียน
 - 1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนผดุงนารี จำนวน 37 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

1. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ จำนวน 4 แผน
2. แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 8 ข้อ
3. แบบวัดความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ ชนิดมาตราส่วน 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

1. การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้

การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ ผู้ศึกษาได้ดำเนินการสร้างตามลำดับขั้นตอนดังนี้

- 1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) ศึกษาคู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
- 1.2 ศึกษาทฤษฎี หลักการ แนวคิด วิธีการ ข้อเสนอแนะ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
- 1.3 ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของแผนการจัดการเรียนรู้ และหลักการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้
- 1.4 เขียนแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 4 แผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

ตาราง 3 ตารางวิเคราะห์แผนการจัดการเรียนรู้

เรื่อง	สาระการเรียนรู้	สาระสำคัญ	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง
1	Likes and dislike	ในการสนทนาทักทายในชีวิตประจำวันนั้น มักจะมีการพูดคุย พบปะ และแลกเปลี่ยน ประสบการณ์ กันในเรื่องกิจกรรมยามว่าง งานอดิเรก ความชอบ ความสนใจของแต่ละบุคคล ซึ่งแต่ละบุคคลต่างก็มีกิจกรรมงานอดิเรก และกีฬาที่ชื่นชอบแตกต่างกันไป ดังนั้น นักเรียนจึงควรศึกษาเรียนรู้คำศัพท์สำนวน รูปประโยคในการสอบถามและให้ข้อมูลเกี่ยวกับงานอดิเรก กีฬา รวมไปถึงสิ่งที่ชอบและไม่ชอบ เพื่อช่วยพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง คล่องแคล่วและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ	1.นักเรียนทราบ คำศัพท์ที่บ่งบอก ความรู้สึกชอบและไม่ชอบ (K) 2.นักเรียนสามารถ สอบถามและให้ ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งที่ชอบหรือไม่ชอบได้ (P) 3.นักเรียนสนใจใน เนื้อหาบทเรียน (A)	2

ตาราง 3 (ต่อ)

เรื่อง	สาระการเรียนรู้	สาระสำคัญ	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนชั่วโมง
2	Future simple tense	การใช้ Future Simple Tense หรือ โครงสร้างที่ใช้ในการกล่าวถึงอนาคตนั้น มีความสำคัญต่อการเขียน การสนทนา และการอ่าน ในรูปประโยคแบบต่างๆ ทั้งคำถาม การตอบหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และบอกเล่าเรื่องที่ต้องการสื่อสารในอนาคตได้อย่างถูกต้อง โครงสร้าง Future simple tense S+will/shall+ V.inf	1. นักเรียนบอก ความหมายของ คำศัพท์ที่ได้ถูกต้อง (K) 2. นักเรียนสามารถ สนทนาตอบโต้ เกี่ยวกับครอบครัว ได้อย่างถูกต้อง (P) 3. นักเรียนมีความ ส่วนร่วมกับ กิจกรรม (A)	2
3	Past Simple Tense	Past Simple Tense คือไวยากรณ์ที่ใช้ กับเหตุการณ์หรือห้วงเวลาที่จบไปแล้วในอดีต โครงสร้างของPast simple tense นั้นสามารถประยุกต์ใช้ในการเขียน การสนทนา และการอ่าน ในรูปประโยค แบบต่างๆ ทั้งคำถาม การตอบ ให้ข้อมูล ต่างๆ เกี่ยวกับตนในอดีต จะทำให้คู่ สนทนาหรือผู้อ่านเข้าใจห้วงเวลาที่ผู้ส่งสาร ต้องการสื่อได้แม่นยำมากยิ่งขึ้น โครงสร้าง Future simple tense S+V ₂	1. นักเรียนเข้าใจ หลักการใช้ Past simple tense (K) 2. นักเรียนสามารถ สนทนาโดยใช้ โครงสร้างของ Past simple tenseได้ (P) 3. นักเรียนสนใจ เนื้อหาบทเรียน (A)	2

ตาราง 3 (ต่อ)

เรื่อง	สาระการเรียนรู้	สาระสำคัญ	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวน ชั่วโมง
4	In a Restaurant	การสั่งอาหารถือเป็นทักษะที่นักเรียนได้ใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นในการดำรงชีวิต การสั่งอาหารในร้านอาหารต่าง ๆ นั้น นักเรียนควรใช้คำพูดที่สุภาพเป็นทางการ ชัดเจนไม่ทำให้พนักงานเกิดความสับสน ซึ่งก่อให้เกิดความผิดพลาดได้	1. นักเรียนทราบคำศัพท์เกี่ยวกับการสั่งอาหาร (K) 2. นักเรียนสามารถสั่งอาหารเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง (P) 3. นักเรียนมีความสุขสนทนากับกิจกรรม (A)	2

1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาตรวจสอบคุณภาพและความถูกต้องเหมาะสม ประกอบการเสนอแนะเพื่อปรับปรุงแก้ไข

1.6 ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติให้ถูกต้องเหมาะสมตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ในประเด็นการบริหารจัดการเวลา และกิจกรรมการสอน

1.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น จำนวน 4 แผน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ในด้านเนื้อหา จุดประสงค์ และความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งผู้เชี่ยวชาญประกอบด้วย

1.7.1 นายศุภฤกษ์ ทัศนเจริญ ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม วุฒิกการศึกษา ค.ม. (หลักสูตรและการเรียนการสอน) ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร

1.7.2 นางสาวนิต ทพยธธา ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม วุฒิกการศึกษา คช.ม. (การวัดผลและประเมินผล) ผู้เชี่ยวชาญด้านวิจัย

1.7.3 นายสกล มาบุญธรรม ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ
โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม วุฒิกการศึกษา กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ) ผู้เชี่ยวชาญ
ด้านภาษาอังกฤษ

1.7.4 นายสุเมธ เทียงดาห์ ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ
โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม วุฒิกการศึกษา กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ) ผู้เชี่ยวชาญ
ด้านภาษาอังกฤษ

1.7.5 นางสาวธารทิพย์ พานเพชร ตำแหน่ง ครู โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง
จังหวัดมหาสารคาม วุฒิกการศึกษา กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ) ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษ

แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้สำหรับผู้เชี่ยวชาญ มี 5 ระดับ คือ

เหมาะสมมากที่สุด ให้ 5 คะแนน

เหมาะสมมาก ให้ 4 คะแนน

เหมาะสมปานกลาง ให้ 3 คะแนน

เหมาะสมน้อย ให้ 2 คะแนน

เหมาะสมน้อยที่สุด ให้ 1 คะแนน

1.8 นำคะแนนประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ ที่ผู้เชี่ยวชาญประเมินแล้วมาวิเคราะห์
หาค่าเฉลี่ยเพื่อเปรียบเทียบเกณฑ์การประเมินแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale)
ซึ่งมี 5 ระดับ โดยใช้เกณฑ์คุณภาพดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2541 : 100)

เกณฑ์การให้ความหมายของค่าเฉลี่ย

4.51 - 5.00 เหมาะสมมากที่สุด

3.51 - 4.50 เหมาะสมมาก

2.51 - 3.50 เหมาะสมปานกลาง

1.51 - 2.50 เหมาะสมน้อย

1.00 - 1.50 เหมาะสมน้อยที่สุด

จากการประเมินความสอดคล้องความถูกต้อง ความเหมาะสม และ
ความเป็นไปได้ของแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 4 แผน ของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน พบว่า
แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีความเหมาะสม
มากที่สุด และมีคะแนนเฉลี่ยของแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 4 แผน เท่ากับ 4.70 และส่วนเบี่ยงเบน
มาตรฐาน เท่ากับ 0.45 มีความเหมาะสมมากที่สุด แสดงว่า แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาท
สมมติ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีความสอดคล้องทุกประเด็นและเป็นไปได้ทุกแผน
จากนั้นปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ ในประเด็นการปรับปรุงจุดประสงค์การเรียนรู้
ให้สอดคล้องมากยิ่งขึ้น (ตาราง 9)

1.9 นำแผนการจัดการเรียนรู้ ที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้วเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาความถูกต้องอีกครั้ง จากนั้นนำไปทดลองกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/4 โรงเรียนผดุงนารี จำนวน 41 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

1.10 นำแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติที่ปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้วเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบแล้วนำไปปรับปรุงแก้ไข และจัดพิมพ์เพื่อนำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2. แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

2.1 ศึกษาหลักสูตร คู่มือครู แบบเรียน และวิธีสร้างแบบประเมินทักษะการพูดจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.2 ศึกษาการวัดและประเมินผลการพูดจากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับทักษะการพูด

2.3 สร้างแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่มีความสอดคล้องกับบทเรียนตามจุดประสงค์และตัวชี้วัดทั้ง 4 แผน โดยสร้างแบบประเมินทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษจำนวน 16 ข้อ ต้องการใช้จริง จำนวน 8 ข้อ ดังตาราง 4

ตาราง 4 ตารางแสดงจำนวนข้อสอบของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

สาระการเรียนรู้	สาระการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนข้อสอบ	
			สร้าง	ต้องการ
Likes and dislikes	การใช้คำอธิบายรูปลักษณะเป็นทักษะที่สำคัญในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน นักเรียนสามารถใช้ประโยคและคำศัพท์ในการอธิบายรูปลักษณะของบุคคลที่กล่าวถึง เพื่อบอกให้คู่สนทนาทราบว่าบุคคลนั้น ๆ มีลักษณะเช่นไร ตัวอย่างเช่น ผู้ชายคนนั้นแต่งตัวอย่างไร ใส่เสื้อสีอะไร รวมไปถึงลักษณะทางกายภาพด้วยเช่นกัน	1. นักเรียนสามารถสอบถามและให้ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งที่ชอบหรือไม่ชอบได้ (P)	4	2

ตาราง 4 (ต่อ)

สาระการเรียนรู้	สาระการเรียนรู้	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนข้อสอบ	
			สร้าง	ต้องการ
Future simple tense	การใช้ Future Simple Tense หรือ โครงสร้างที่ใช้ในการกล่าวถึงอนาคต นั้น มีความสำคัญต่อการเขียน การสนทนา และ การอ่าน ในรูปแบบประโยคแบบต่าง ๆ ทั้งคำถาม การตอบหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และบอกเล่าเรื่องที่ต้องการสื่อสารในอนาคตได้อย่างถูกต้อง	1. นักเรียนสามารถ สอบถามและให้ ข้อมูลโดยใช้ โครงสร้าง Future simple tense ได้ (P)	4	2
Past simple tense	Past Simple Tense คือไวยากรณ์ที่ใช้ กับเหตุการณ์หรือห้วงเวลาที่จบไปแล้ว ในอดีต โครงสร้างของPast simple tense นั้นสามารถประยุกต์ใช้ในการ เขียน การสนทนา และ การอ่าน ในรูปแบบประโยคแบบต่างๆ ทั้งคำถาม การตอบ ให้ข้อมูลต่างๆ เกี่ยวกับตนในอดีต จะ ทำให้คู่สนทนาหรือผู้อ่านเข้าใจห้วง เวลาที่ผู้สื่อสารต้องการสื่อได้แม่นยำ มากยิ่งขึ้น	1. นักเรียนสามารถ สนทนาโดยใช้ โครงสร้าง Past simple tense ได้ (P)	4	2
In a restaurant	การสั่งอาหารถือเป็นทักษะที่นักเรียน ได้ใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งเป็นทักษะที่ จำเป็นในการดำรงชีวิต การสั่ง อาหาร ในร้านอาหารต่าง ๆ นั้น นักเรียนควร ใช้คำพูดที่สุภาพ เป็นทางการ ชัดเจน ไม่ทำให้พนักงานเกิดความสับสน นอกจากนั้นการสั่งอาหารแต่ละชนิดมี วิธีการสั่งที่แตกต่างกัน	1. นักเรียนสามารถ สั่งอาหารเป็น ภาษาอังกฤษได้อย่าง ถูกต้อง (P)	4	2

2.4 นำแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเสนอผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งเป็นชุดเดียวกันกับการตรวจแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ และความชัดเจนของข้อความ โดยกำหนดระดับการให้คะแนนสำหรับแต่ละข้อคำถามดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 5 ตัวอย่างแบบประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อสอบของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษกับจุดประสงค์การเรียนรู้

จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบ	คะแนนพิจารณา		
		+1	0	-1
1.นักเรียนสามารถสอบถามและให้ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งที่ชอบหรือไม่ชอบได้ (P)	1.What is the thing that you crazy about?			

หมายเหตุ คะแนน +1 หมายถึง ใช้ได้
 คะแนน 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าใช้ได้หรือไม่
 คะแนน -1 หมายถึง ใช้ไม่ได้

2.5 นำแบบวัดทักษะการพูดมาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index Objective Congruence : IOC) ตั้งแต่ 0.5–1.00 แล้วปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ (ตาราง 10)

2.6 นำแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ที่แก้ไขเรียบร้อยแล้ว นำไปทดลองใช้ (Try Out) กับเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาคุณภาพของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

2.7 นำข้อมูลที่ได้มาหาคุณภาพของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยพิจารณาค่าอำนาจจำแนก (r) ซึ่งต้องมีผลเท่ากับ 0.2–1.0 หากค่าได้เท่ากับ 0.61 และวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษทั้งฉบับ โดยใช้สูตรการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ซึ่งต้องมีค่าตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป หากค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับได้เท่ากับ 0.72 (มนตรี วงษ์สะพาน, 2563 : 252)

2.8 นำแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่คัดเลือกมาแล้วเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ แล้วจัดพิมพ์เป็นฉบับจริง เพื่อนำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2.9 กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ดังนี้

ระดับคะแนน	เกณฑ์การพิจารณา
0 – 2 คะแนน	<p>ไม่สามารถทำกิจกรรมที่กำหนดได้</p> <ul style="list-style-type: none"> - ออกเสียงผิดทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมด - พูดเป็นคำ ๆ ขาดความต่อเนื่องจนสื่อความไม่ได้
3 – 4 คะแนน	<ul style="list-style-type: none"> - ออกเสียงผิดบ่อยครั้งมาก - ใช้คำศัพท์ในวงจำกัด และใช้ไวยากรณ์ผิดเป็นส่วนใหญ่ - พูดขาดความต่อเนื่องและเข้าใจยาก
5 – 6 คะแนน	<p>ทำกิจกรรมที่กำหนดได้บ้าง แต่ยังไม่ดีเท่าที่ควร เนื่องจาก</p> <ul style="list-style-type: none"> - ออกเสียงผิดบ่อยครั้ง เพราะได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ - ใช้คำศัพท์ในวงจำกัด ใช้ไวยากรณ์ และไม่สามารถพูดใหม่ (paraphrase) ให้เข้าใจได้
7 – 8 คะแนน	<p>ทำกิจกรรมที่กำหนดได้ แต่ยังมีข้อบกพร่องอยู่บ้าง เนื่องจาก</p> <ul style="list-style-type: none"> - ออกเสียงผิดเป็นบางครั้ง เพราะได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ - ใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ผิดบ้าง แต่ยังสามารถสื่อความหมายได้ - หยุดคิดในขณะที่พูดบ้าง แต่ไม่ทำให้การสนทนาขาดตอน
9 – 10 คะแนน	<p>ทำกิจกรรมที่กำหนดได้อย่างมีประสิทธิภาพโดย</p> <ul style="list-style-type: none"> - พูดให้เข้าใจได้ง่าย แม้จะมีสำเนียงจากภาษาแม่ - ใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ได้อย่างเหมาะสม สามารถอธิบายหรือพูดใหม่ (paraphrase) ได้เมื่อจำเป็น - สนทนาได้อย่างต่อเนื่องเหมาะสมกับสถานการณ์ และอาจมีการหยุด

ที่มา: รูปทอง กว้างสวาสดี (2549 : 96)

3. การสร้างแบบวัดความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ

การสร้างแบบวัดความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีขั้นตอน ดังนี้

3.1 ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวกับความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

3.2 กำหนดเป้าหมายในการวัดความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ โดยผู้วิจัยกำหนดเป้าหมายความของแบบสอบถามความพึงพอใจ

3.3 สร้างแบบวัดความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 20 ข้อ โดยเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert Scales) ดังนี้

5 แปลความว่า ระดับมากที่สุด

4 แปลความว่า ระดับมาก

3 แปลความว่า ระดับปานกลาง

2 แปลความว่า ระดับน้อย

1 แปลความว่า ระดับน้อยที่สุด

3.4 คำนวณหาค่าโดยใช้สูตร (IOC) (สมนึก ภัททิยธนี, 2553 : 219-220) แล้วนำมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องซึ่งมีเกณฑ์การประเมินดังนี้

ให้คะแนน +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับนิยามประเด็นหลัก

ให้คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับนิยามประเด็นหลัก

ให้คะแนน -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามนั้นไม่สอดคล้องกับนิยามประเด็นหลัก

3.5 วิเคราะห์ข้อมูลหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับนิยามประเด็นหลัก แล้วเลือกข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 ถึง 1.00 เป็นข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ด้านความเที่ยงตรง ซึ่งจากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญพบว่า มีข้อคำถามที่ได้ค่า IOC 0.4 จำนวน 2 ข้อ 0.6 จำนวน 4 ข้อ 0.8 จำนวน 3 ข้อ และ 1 จำนวน 11 ข้อ (ตาราง 11)

3.6 นำแบบวัดความพึงพอใจต่อรายวิชาภาษาอังกฤษที่ได้รับการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

3.7 นำข้อมูลที่ได้มาหาคุณภาพของแบบวัดความพึงพอใจต่อรายวิชาภาษาอังกฤษ โดยพิจารณาจากค่าอำนาจจำแนก(r) ซึ่งต้องมีผลเท่ากับ 0.2 – 1.0 หาค่าได้เท่ากับ 0.72

และหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach) (มนตรี วงษ์สะพาน, 2563 : 252) โดยคัดเลือกข้อที่มีความเชื่อมั่นตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป และหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับได้เท่ากับ 0.66

3.8 จัดพิมพ์แบบวัดความพึงพอใจต่อวิชาภาษาอังกฤษที่ผ่านการตรวจคุณภาพแล้วเพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะด้านการพูด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การสอนแบบบทบาทสมมติ ซึ่งผู้ศึกษาได้ทำการสอนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/5 จำนวน 37 คน ซึ่งมีขั้นตอนการดำเนินงานดังนี้

1. ทำการปฐมนิเทศเพื่อชี้แจงวิธีการเรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ แจกจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ แจกบทบาทของครูและนักเรียนและวิธีการปฏิบัติกิจกรรม
2. ดำเนินการจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ กับกลุ่มทดลองเรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ จำนวน 8 ชั่วโมง
3. ทำการทดสอบวัดทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แบบวัดทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 8 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
4. นักเรียนตอบแบบสอบถามความพึงพอใจต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนรู้โดยใช้การสอนแบบบทบาทสมมติ จำนวน 15 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ตาราง 6 วัน เวลา ในการดำเนินการศึกษา

วัน เดือน ปี	เวลา	กิจกรรมการดำเนินการ
1/ธันวาคม/2564	45 นาที	ปฐมนิเทศรายวิชา
7/ธันวาคม/2564	1 ชั่วโมง	จัดกิจกรรมการเรียนการสอนเรื่อง Likes and dislikes
8/ธันวาคม/2564	1 ชั่วโมง	จัดกิจกรรมการเรียนการสอนเรื่อง Likes and dislikes
14/ธันวาคม/2564	1 ชั่วโมง	จัดกิจกรรมการเรียนการสอนเรื่อง The future
15/ธันวาคม/2564	1 ชั่วโมง	จัดกิจกรรมการเรียนการสอนเรื่อง The future
21/ธันวาคม/2564	1 ชั่วโมง	จัดกิจกรรมการเรียนการสอนเรื่อง About tomorrow
22/ธันวาคม/2564	1 ชั่วโมง	จัดกิจกรรมการเรียนการสอนเรื่อง About tomorrow
28/ธันวาคม/2564	1 ชั่วโมง	จัดกิจกรรมการเรียนการสอนเรื่อง In a restaurant
29/ธันวาคม/2564	1 ชั่วโมง	จัดกิจกรรมการเรียนการสอนเรื่อง In a restaurant

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยนั้นได้ทำการดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

1. การเปรียบเทียบทักษะการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนผดุงนารี โดยใช้การสอนแบบบทบาทสมมติ เทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 70
2. วิเคราะห์หาความพึงพอใจต่อรายวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้เกณฑ์การแปลความหมายดังนี้
 - 4.50 – 5.00 มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด
 - 3.50 – 4.49 มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก
 - 2.50 – 3.49 มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง
 - 1.50 – 2.49 มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย
 - 0.50 – 1.49 มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์หาคุณภาพของเครื่องมือ
 - 1.1 หาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของชุดกิจกรรม แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้สูตรดัชนีความสอดคล้องระหว่าง IOC ดังนี้ (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2551 : 101-102)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์กับเนื้อหาหรือข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

1.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการหาสัมประสิทธิ์แอลฟา โดยวิธีของ ครอนบาค (Cronbach) (มนตรี วงษ์สะพาน, 2563 : 252)

$$\alpha = \frac{K}{K-1} \left(1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right)$$

เมื่อ α แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอัตนัย
 K แทน จำนวนข้อสอบทั้งหมด
 S_i^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนรายข้อ
 S_t^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งฉบับ

1.3 การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพื่อใช้วัดค่าอำนาจจำแนกของแบบประเมินทักษะภาษาอังกฤษ (มนตรี วงษ์สะพาน, 2563 : 252)

$$\rho = \frac{\sum_{i=1}^N (x_i - \mu_x)(y_i - \mu_y)}{\sqrt{\sum_{i=1}^N (x_i - \mu_x)^2 \sum_{i=1}^N (y_i - \mu_y)^2}}$$

เมื่อ ρ แทน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน
 $\text{Cov}(x,y)$ หรือ σ_{xy} แทน ความแปรปรวนร่วมของตัวแปร X และ Y
 $\sigma_x \times \sigma_y$ แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปร X และ Y
 $\mu_x \times \mu_y$ แทน ค่าเฉลี่ยของตัวแปร X และ Y

2. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

2.1 ร้อยละ (Percentage) โดยใช้สูตร ดังนี้ (สมบัติ ท้ายคำเรือ, 2551 : 119)

$$P = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ P แทน ร้อยละ
 f แทน ความถี่หรือคะแนนที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ
 N แทน จำนวนความถี่ทั้งหมดหรือคะแนนเต็ม

2.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) ของคะแนน คำนวณโดยใช้สูตร ดังนี้ (สาธิตา สกุรัตนกุลชัย, 2559 : 42)

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{n}$$

เมื่อ \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ย
 $\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 n แทน จำนวนคะแนนในกลุ่มตัวอย่าง

2.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยคำนวณจากสูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2545 : 106)

$$S.D. = \frac{\sum x_i^2 - \frac{(\sum x_i)^2}{N}}{N-1}$$

เมื่อ S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 x_i แทน คะแนนแต่ละตัว
 N แทน จำนวนคนทั้งหมด
 \sum แทน ผลรวม

3. สถิติทดสอบสมมติฐาน

3.1 การหาค่าเปรียบเทียบของค่าเฉลี่ยคะแนนวัดความสามารถในการแก้ปัญหาเทียบกับ เกณฑ์ โดยใช้สูตร one sample t-test (มนตรี วงษ์สะพาน, 2563 : 272)

$$t = \frac{\bar{x} - \mu}{\frac{s}{\sqrt{n}}} \quad ; \text{df} = n-1$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่จะใช้เปรียบเทียบกับเกณฑ์
 \bar{x} แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
 μ แทน ค่าเกณฑ์ที่คาดหวัง
 s แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
 n แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. การวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมาย ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

\bar{X}	แทน	คะแนนเฉลี่ย
N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
P	แทน	ร้อยละ
μ	แทน	ค่าเฉลี่ยเลขคณิต

การวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลการวิเคราะห์ข้อมูลในการทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยเสนอตามลำดับขั้น ดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้การเรียนรู้โดยใช้วิธีการแบบบทบาทสมมติ กับเกณฑ์ร้อยละ 70
2. ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
3. ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้การเรียนรู้โดยใช้วิธีการแบบบทบาทสมมติ กับเกณฑ์ร้อยละ 70 ดังตาราง 7

ตาราง 7 ตารางการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการแบบบทบาทสมมติ

คะแนนเต็ม	N	P	\bar{X}	S.D.	μ
80	37	75.44	60.35	0.92	56

จากตาราง 7 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังจากที่ได้รับ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ มีคะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ในภาพรวม ดังนี้ คะแนนเฉลี่ย \bar{X} เท่ากับ 60.35 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.92 และมีค่าร้อยละ (P) เท่ากับ 75.44 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ อย่างมีนัยสำคัญที่ .05

2. ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ

จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ เพื่อพัฒนาทักษะการพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 นั้น สามารถสรุปได้ว่า การเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ สามารถพัฒนาทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนให้สูงขึ้นได้ เนื่องจากการจัดกิจกรรม การเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ มุ่งเน้นให้นักเรียนได้ปฏิบัติให้สถานการณ์ที่จำลองขึ้น นอกจากนี้ ยังฝึกความกล้าแสดงออกในการใช้ภาษาและการทำงานร่วมกัน ส่งผลให้นักเรียนลดความเขินอายใน การใช้ภาษาอังกฤษและเล็งเห็นประโยชน์ที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตรประจำวันได้ ทั้งนี้สามารถวัดผลได้ จากการทดสอบย่อยท้ายบทเรียน โดยผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวนบทละ 10 ข้อ ซึ่งการทดสอบย่อยสามารถ ทำให้ผู้วิจัยสามารถรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ความรู้ความเข้าใจของนักเรียน อีกทั้งยังสามารถใช้การ ทดสอบย่อยเป็นการกระตุ้นผู้เรียนให้ตั้งใจเรียนในชั่วโมงอีกด้วย จากการสัมภาษณ์พบว่า ผู้เรียนเห็น ด้วยกับขั้นตอนนี้ ตัวอย่างการให้สัมภาษณ์ เช่น

“การทดสอบย่อยท้ายบทเรียน ทำให้สนใจเนื้อหามากขึ้นเพราะว่าต้องฟังว่าครูจะนำ อะไรไปออกข้อสอบหรือเนื้อหาจากการทำกิจกรรมส่วนไหนสำคัญ อีกทั้งการทดสอบย่อยทำให้รู้สึก ทำท่าย เมื่อทำข้อสอบได้รู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง” (ธเนศ, 2564)

“เมื่อครูสอบเก็บคะแนนจะสนใจบทเรียนมากกว่าปกติ เพราะกลัวจะสอบไม่ผ่านในบทนั้น ๆ” (เกรียงศักดิ์, 2564)

“การสอบย่อยทำยบทเรียนเป็นเรื่องที่ดี เพราะมีเวลาที่กำหนดชัดเจนว่าจะสอบช่วงไหน สามารถวางแผนการอ่านหนังสือได้ อีกทั้งการสอบทำยบทจะทำให้เราตั้งใจเรียนในห้องเรียน เมื่อตั้งใจเรียนในห้องเรียนแล้วจะลดเวลาการอ่านหนังสือก่อนสอบได้” (กนกพร, 2564)

ตาราง 8 ผลการสอบย่อยหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ

หัวข้อเรื่อง	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	P
1.Likes and Dislikes	10	7.22	1.03	72.2
2. About tomorrow	10	7.38	0.86	73.8
3. About yesterday	10	7.73	0.90	77.3
4. In a restaurant	10	8.08	0.92	80.8

จากตาราง 8 จะเห็นได้ว่า ผลคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แต่ละหัวข้อเรื่องมีค่ามากกว่าร้อยละ 70 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นักเรียนเข้าใจเนื้อหาในบทเรียนในแต่ละคาบ สามารถจดจำเนื้อหาและนำมาใช้ในการสอบย่อยทำยบทเรียนได้

ปัญหาที่พบในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ

จากการนำการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติไปใช้พบปัญหาดังนี้

นักเรียนมีความเขินอายในการออกมาทำการแสดงในกิจกรรมของบทที่ 1 Likes and Dislikes และบทที่ 2 About tomorrow จากการสอบถามสาเหตุพบว่า กลัวโดนเพื่อนล้อ เมื่อพูดผิดหรือออกเสียงไม่ถูก และยังไม่มีความคุ้นชินกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ ประการที่สองคือ นักเรียนบางคนที่ไม่ได้ปฏิบัติกิจกรรมไม่สนใจเมื่อเพื่อนปฏิบัติกรรมที่คร่อมอบหมาย และประการสุดท้ายคือ เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมตินั้นสามารถควบคุมเวลาได้ยากเนื่องจากนักเรียนแต่ละคนใช้เวลาในการปฏิบัติกิจกรรมไม่เท่ากัน นักเรียนบางคนทำกิจกรรมได้เร็ว บางคนทำกิจกรรมได้ช้า

3. ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ดังตาราง 9

ตาราง 9 ตารางผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ

ข้อ คำถาม	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความพึงพอใจ
1	เนื้อหาที่เรียนมีความน่าสนใจ	4.49	0.51	มาก
2	กิจกรรมการเรียนรู้สนุกมีความน่าสนใจ	4.22	0.63	มาก
3	ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม	4.46	0.56	มาก
4	นักเรียนเรียนรู้อย่างมีความสุข	4.32	0.58	มาก
5	ครูให้ความสนใจแก่นักเรียนอย่างทั่วถึงขณะสอน	4.49	0.56	มาก
6	ครูส่งเสริมให้นักเรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และ ร่วมกันอภิปราย	4.51	0.56	มากที่สุด
7	เนื้อหาสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตประจำวัน	4.35	0.54	มาก
8	กิจกรรมการเรียนการสอนสอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนการสอน	4.24	0.55	มาก
9	ครูให้ความช่วยเหลือหรืออำนวยความสะดวกแก่นักเรียน	4.27	0.55	มาก
10	ครูแนะนำ จุดบกพร่องและวิธีการแก้ไข	4.44	0.59	มาก
11	ครูคอยกระตุ้นให้นักเรียนตื่นตัวขณะสอนเสมอ	4.38	0.51	มาก
12	ครูยอมรับความคิดเห็นที่แตกต่าง	4.59	0.50	มากที่สุด
13	ครูแจ้งเกณฑ์การประเมินอย่างชัดเจน	4.59	0.50	มากที่สุด
14	มีการใช้สื่อและเทคโนโลยีหรือนวัตกรรมในการสอน เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ที่เหมาะสม	4.51	0.61	มากที่สุด
15	ความเหมาะสมของเวลาในการจัดการเรียนการสอน	4.08	0.64	มาก
รวม		4.40	0.56	มาก

จากตาราง 9 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ความพึงพอใจต่อรายวิชาภาษาอังกฤษ
ในภาพรวมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังจากที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการ
สอนแบบบทบาทสมมติ มีค่าเฉลี่ย \bar{X} เท่ากับ 4.40 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีค่าเท่ากับ
0.56 ซึ่งจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่ามีความพึงพอใจ
อยู่ในระดับ มาก ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่กำหนดไว้

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ โดยมีความมุ่งหมายของ
การวิจัย ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัยตามหัวข้อ ดังต่อไปนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. สรุปผล
3. อภิปรายผล
4. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้วิธีการจัด
กิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ เทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 70
2. เพื่อศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การสอนแบบบทบาทสมมติ
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

สรุปผล

การวิจัยการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนผดุงนารี ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 สรุปผลได้ดังนี้

1. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดกิจกรรม
การเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้
2. นักเรียนสามารถเรียนรู้โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติได้อย่าง
เหมาะสมและสามารถปรับตัว แก้ไขปัญหาในการเรียนของตนเองได้
3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ
บทบาทสมมติ อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.40 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.56

อภิปรายผล

การวิจัยผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนผดุงนารี ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 อภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

การวิจัยผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนผดุงนารี ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 อภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ เป็นการสอนที่ฝึกให้นักเรียนทำงานร่วมกัน เกิดความเข้าใจในความรู้สึกและพฤติกรรมทั้งของตนเองและผู้อื่น นอกจากนี้ยังส่งเสริมให้นักเรียนมีความกล้าแสดงออกและความมั่นใจในการใช้ภาษา เนื่องจากเป็นวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติด้วยตนเองร่วมกับคู่อื่นในชั้นเรียนปฏิบัติ พร้อมทั้งได้ทราบถึงข้อผิดพลาดในการปฏิบัติกิจกรรมแต่ละครั้งจากคำแนะนำของครูผู้สอนและเพื่อนในชั้นเรียน จึงทำให้นักเรียนปรับปรุงทักษะของตนเอง ทำให้เกิดความชำนาญในการพูดหรือปฏิบัติมากยิ่งขึ้น ส่งผลให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้เนื่องจากการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติมุ่งเน้นกิจกรรมการสอนที่ให้นักเรียนปฏิบัติจริงในสถานการณ์จำลอง ส่งผลให้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนเกิดการพัฒนา เนื่องจากนักเรียนเห็นประโยชน์ในการนำเอาทักษะการพูดไปใช้ในชีวิตประจำวัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ จันทกานต์ ไพโรศรี (2561 : 89-92) เรื่อง การใช้บทบาทสมมติในการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า การสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ ศศิกันต์ โคตรนาถ และอโณทัย พลเยี่ยม เพชรแสง (2563 : 79-88) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. จากผลการศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ได้พัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและความกล้าแสดงออกในการใช้ภาษาอังกฤษของตนมากยิ่งขึ้น การปฏิบัติกิจกรรมในชั้นเรียนทำให้นักเรียนจดจำเนื้อหาในบทเรียนได้ดียิ่งขึ้นเนื่องจากการจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นให้นักเรียนลงมือปฏิบัติด้วยตนเองเป็นหลัก นอกจากนี้ผู้วิจัยได้พบปัญหาในช่วงแรกของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในด้านการขาดความเข้าใจในการปฏิบัติ

กิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ สาเหตุเนื่องจากนักเรียนส่วนหนึ่งยังไม่เข้าใจถึงกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ทำให้การจัดกิจกรรมล่าช้ากว่าเวลาที่กำหนด แต่เมื่อเรียนในบทบาทนักเรียนสามารถปรับตัวกับกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติได้อย่างเหมาะสม ผู้วิจัยยังพบปัญหาในเรื่องความสนใจและเสียงรบกวนของนักเรียนผู้ที่ไม่ได้ปฏิบัติกิจกรรมอีกด้วย นักเรียนที่ไม่ได้ทำการปฏิบัติกิจกรรมส่วนหนึ่งขาดสมาธิและความสนใจในการแสดง ทำให้เกิดเสียงรบกวนของนักเรียนผู้ทำการแสดงอยู่ ผู้วิจัยจึงแก้ไขโดยการใช้ถามคำถามแก่นักเรียนเมื่อทำการแสดงจบ ทำให้นักเรียนสนใจผู้แสดงมากยิ่งขึ้น และจากการศึกษาพบว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมดียังส่งผลให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีคะแนนสอบหลังเรียนเพิ่มขึ้น

3. จากการศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย \bar{X} เท่ากับ 4.40 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีค่าเท่ากับ 0.56 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ จากการสอบถามพบว่าปัจจัยที่นักเรียนตั้งใจทำกิจกรรมมีดังนี้ เพราะอยากพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของตน อยากได้คะแนนที่ดี และอยากได้รางวัลจากครูผู้สอน ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นความคาดหวังของนักเรียน จึงทำให้มีความกระตือรือร้นและความใฝ่เรียนรู้มากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ เนื่องจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น เมื่อนักเรียนสามารถพูดภาษาอังกฤษได้จึงมีแรงจูงใจในการเรียนและการปฏิบัติกิจกรรมมากขึ้นด้วย ตรงกับงานวิจัยของ รสสุคนธ์ โทอุบล (2562 : 63–73) ทำการศึกษาเรื่อง ผลของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของผู้เรียนหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร พบว่า ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปใช้

1.1 ครูผู้สอนควรเอาใจใส่ กระตุ้น และให้ความสำคัญกับนักเรียนที่ไม่ได้ปฏิบัติกิจกรรม เพื่อให้ทุกคนมีส่วนร่วมกับการกิจกรรมร่วมกัน

1.2 ครูผู้สอนควรมีการให้คะแนนพิเศษสำหรับการทำกิจกรรม เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นและให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมการเรียนรู้มากยิ่งขึ้น

1.3 การที่จะพัฒนาทักษะการพูดให้ดีขึ้นนั้น นักเรียนควรมีความรู้ ความเข้าใจทางไวยากรณ์ในระดับหนึ่ง ดังนั้น ครูควรให้ความสำคัญในการสอนไวยากรณ์ร่วมด้วย

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรนำกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ ไปทำการวิจัยกับนักเรียนชั้นอื่น ๆ เพื่อศึกษาผลของนักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน

2.2 ครูผู้สอนควรระบุเวลาในการทำกิจกรรมแต่ละขั้นอย่างชัดเจน เพื่อความต่อเนื่องในการจัดกิจกรรมและการบริหารเวลาในการจัดการเรียนการสอน

2.3 ควรนำวิธีการสอนแบบบทบาทสมมติไปเปรียบเทียบกับวิธีการสอนแบบต่าง ๆ เพื่อหาความแตกต่าง รวมถึง ข้อดี และข้อเสีย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2545). *การจัดสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2545*. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ : ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2554). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2554*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- กองทัพ เคลือบพนิชกุล. (2542). *การใช้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- กานต์ญาณิศาส์ สุนทร, สุรกานต์ จังหาร และประสพสุข ฤทธิเดช. (2564). การพัฒนาทักษะการพูด ภาษา อังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 2. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม*, 15(3), 131-141.
- กฤษณีย์ ไวยะวงษ์. (2545). *หลักการพูด*. กรุงเทพฯ : โอ เอสพริ้นติ้ง เฮ้าส์.
- จันทกานต์ ไพโรศรี (2561). การใช้บทบาทสมมติในการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. *วารสารวิชาการบัณฑิตวิทยาลัยสวนดุสิต*, 14(3), 267-275.
- จำเริญ ชูช่วยสุวรรณ. (2544). *เอกสารประกอบการสอนวิชาหลักและวิธีการสอน*. นครศรีธรรมราช : ภาควิชาเกษตรศาสตร์ คณะเกษตรศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล.
- จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และบาหยัน อิมสำราญ. (2550). *ภาษากับการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ : คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ชวลิต ชูกำแพง. (2551). *การพัฒนาหลักสูตร*. มหาสารคาม : ทีคิวพี จำกัด.
- ชวลิต ชูกำแพง. (2550). *การประเมินการเรียนรู้*. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ฐิติรัตน์ ลดาวัลย์. (2542). *การใช้ภาษาไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ณัฐชญา บุปผาชาติ. (2561). *การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อ การสื่อสารสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์อำเภอสาม พรวาน จังหวัดนครปฐม*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอน ภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ณิรันดร์ นรินทร์. (2557). *ความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของข้าราชการครูโรงเรียนศรีเมือง สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาระยอง เขต 1*. งานนิพนธ์ปริญญาการศึกษา มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.

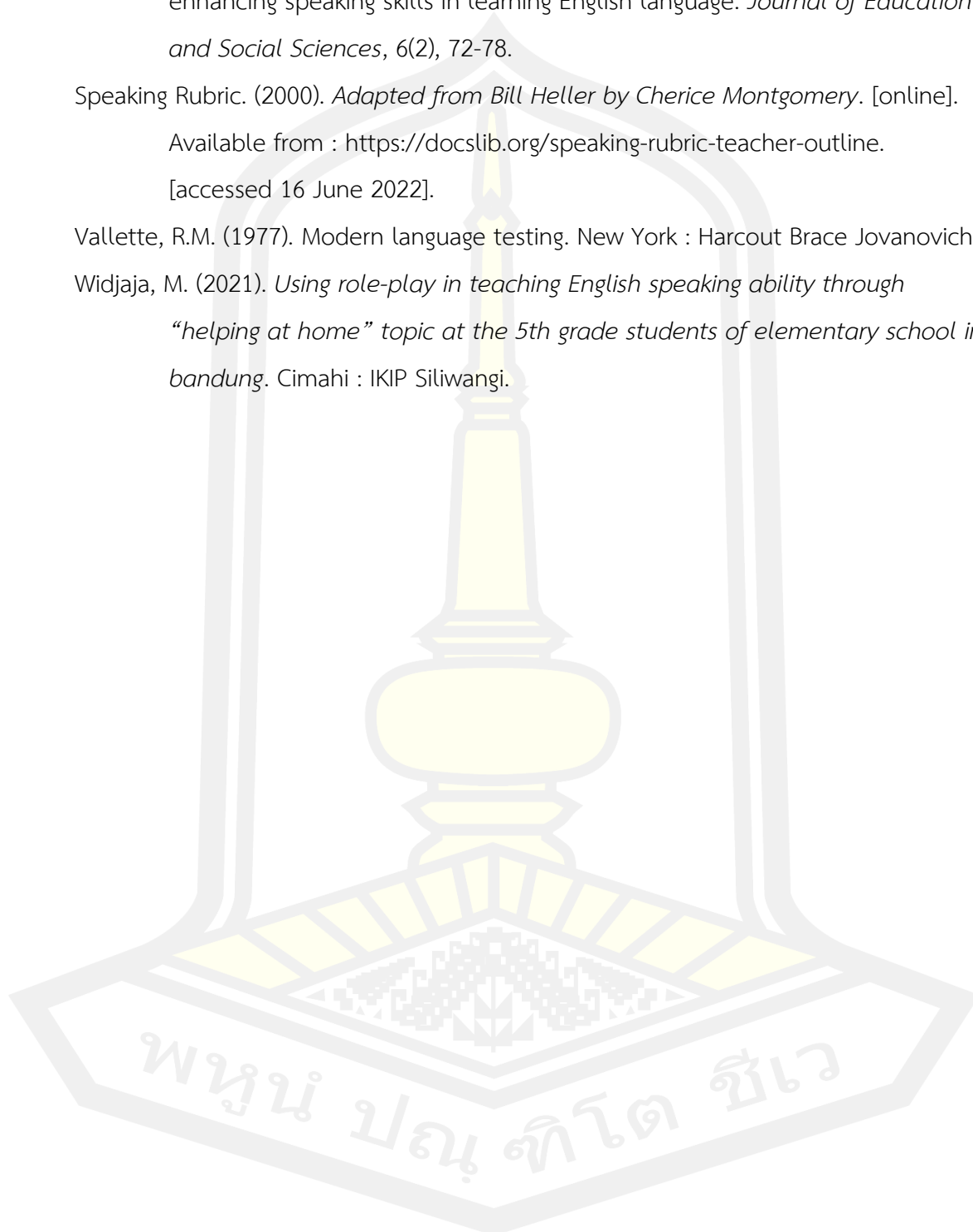
- ดวงกมล พลคร. (2553). *การพัฒนาแบบประเมินทักษะทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์.
- ติศนา แคมมณี. (2543). *14 วิธีสอน สำหรับครูมืออาชีพ*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ติศนา แคมมณี. (2550). *รูปแบบการเรียนการสอนทางเลือกที่หลากหลาย*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ติศนา แคมมณี. (2551). *ศาสตร์การสอน:องค์ความรู้เพื่อการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ธูปทอง กว้างสวาสดี. (2549). *การสอนภาษาอังกฤษ*. มหาสารคาม : ภาควิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- น้ำลิน เทียมแก้ว. (2556). *รายงานการวิจัย การศึกษาความพึงพอใจต่อคุณภาพการให้บริการ สำนักวิทยบริการมหาวิทยาลัยมหาสารคาม*. มหาสารคาม : สำนักวิทยบริการ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2541). *การพัฒนาการสอน*. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). *การวิจัยเบื้องต้น*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- บุษบา สุวรรณโสภณ. (2539). *การลดความวิตกกังวลของผู้เรียนทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมที่เน้นจิตพิสัย*. เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2553). *จิตวิทยาการบริหารงานบุคคล*. กรุงเทพฯ : ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.
- พิกุล ปิ่นแก้ว. (2535). *ทักษะเชิงปฏิบัติสัมพันธ์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีการเรียนรู้แบบสหการในชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พิชญภา กล้าวิจารณ์. (2560). *การพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในงานอาชีพ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
- เพ็ญแข วงศ์สุริยา. (2546). *การพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสาร โดยใช้สถานการณ์จริงของนักศึกษาประกาศนียบัตรระดับสูงชั้นปีที่ 1*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

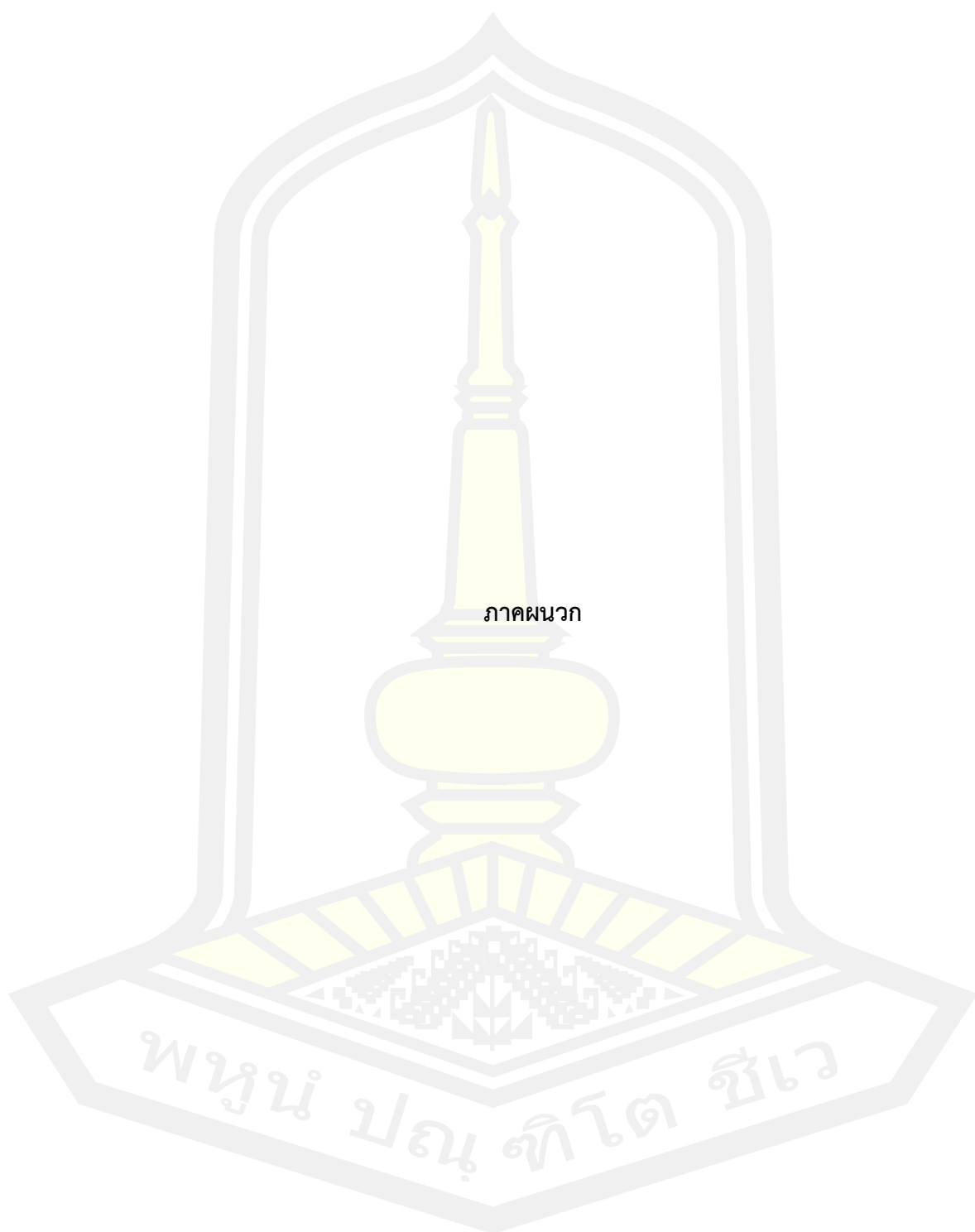
- ไพศาล วรคำ. (2558). *การวิจัยทางการศึกษา Educational Research*. มหาสารคาม : ตักสิลาการพิมพ์.
- มนตรี วงษ์สะพาน. (2563). *พื้นฐานการวิจัยทางหลักสูตรและการสอน*. พิมพ์ครั้งที่ 2. มหาสารคาม : ตักสิลาการพิมพ์
- ยุพเยาว์ เมืองหมุด และคณะ. (2548). *รายงานการวิจัย ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาแรกเข้าระดับปริญญาตรี หลักสูตร 2 ปีต่อเนื่อง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ วิทยาเขตพระนครศรีอยุธยา วาสุกกรี. พระนครศรีอยุธยา : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล สุวรรณภูมิ วิทยาเขตพระนครศรีอยุธยา วาสุกกรี.*
- โยธิน ศันสนยุทระ. (2533). *จิตวิทยา*. กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- โยธิน แสงวดี. (2551). *การวิจัยเชิงคุณภาพ*. กรุงเทพฯ : ศูนย์ศึกษาและฝึกอบรมการวิจัย.
- รสสุคนธ์ โทอุบล. (2562). *ผลของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของผู้เรียนหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ระวีวงศ์ ศรีทองรุ่ง. (2540). *การพูดเพื่อการประชาสัมพันธ์*. นครปฐม : เพชรเกษมการพิมพ์.
- ระวีวรรณ วุฒิประสิทธิ์. (2530). *วิธีสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติ*. [ออนไลน์]. ได้จาก : <https://sites.google.com/site/prapasara/f4-1>. [สืบค้นเมื่อ วันที่ 16 พฤษภาคม 2565].
- รังสรรค์ จันดี (2541). *เอกสารประกอบการสอนวิชา คท130 : ภาษาไทย*. เชียงใหม่ : คณะธุรกิจการเกษตร มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542*. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คพับลิเคชั่นส์ จำกัด.
- วราภรณ์ ศุนาลัย. (2543). *หลักสูตรและการสอน*. กรุงเทพฯ : สหมิตรการพิมพ์.
- วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2543). *แผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง*. กรุงเทพฯ : แอล ที เพรส จำกัด.
- วารุณี ภาชนนท์. (2551). *ความพึงพอใจของผู้ปกครองนักเรียนต่อการดำเนินงานของศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอแม่ใจ จังหวัดพะเยา*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏ เชียงราย.
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2554). *การออกแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดแบบ Backward Design*. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2555). *นวัตกรรมเพื่อการเรียนรู้: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*. พิมพ์ครั้งที่ 2. มหาสารคาม : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ศศิกันต์ โคตรนาถ และอโณทัย พลเยี่ยม เพชรแสง. (2563). การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ วไล ยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์*, 16(1), 82-92.
- ศศิธร เวียงวะลัย. (2556). *การจัดการเรียนรู้ (Learning Management)*. กรุงเทพฯ : โอ.เอส. ศิริรัตน์ กลยะณี. (2558). ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการพูด. *วารสาร มจร. มนุษยศาสตร์ปริทรรศน์*, 1(1), 17-30.
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. (2562). *สรุปผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินี้พื้นฐาน (O-NET) ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2562*. กรุงเทพฯ : สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ.
- สมชาย สำเนียงงาม. (2545). *ลักษณะภาษาที่แสดงความเปลี่ยนแปลงของความเชื่อเกี่ยวกับสิริมงคล และกาลกิณีของคนไทย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2553). *การวัดผลการศึกษา*. มหาสารคาม : ภาควิชาการวัดผลและวิจัยทางการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สมบัติ ท้ายเรือคำ. (2551). *ระเบียบวิธีวิจัยสำหรับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กทม. : ประสานการพิมพ์.
- สมหมาย เปียถนอม. (2551). *ความพึงพอใจของนักศึกษาในการได้รับการบริการจากมหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม*. นครปฐม : มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม.
- สวนิต ยมาภัย และถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์. (2547). *หลักการพูด : หน้าที่ชุมชน สื่อมวลชนและในองค์กร*. กรุงเทพฯ : วันดีตีกรู๊ป.
- สันติ บุญภิรมย์. (2557). *การบริหารจัดการในห้องเรียน (Classroom Management)*. กรุงเทพฯ : ทริปเพิ้ล เอ็ดดูเคชั่น .
- สาธิตา สกลรัตน์กุลชัย. (2559). *การวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อการวางแผน*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สิน นุ่มพรม (2555). *การจัดการเรียนรู้แบบแสดงบทบาทสมมติ*. [ออนไลน์]: ได้จาก : <https://www.gotoknow.org/posts/506108>. [สืบค้นเมื่อ วันที่ 16 พฤษภาคม 2565].

- สิริวรรณ ศรีพหล และพันทิพา อุทัยสุข. (2540). *การสอนแบบโครงการ*. นนทบุรี : สำนักเทคโนโลยีทางการศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สิริญา พรหมบุตร และคณะ. (2563). การพัฒนารูปแบบการสอนโดยใช้เทคนิคการสอนอ่านแบบ SQ4R ร่วมกับการใช้ผังกราฟิกเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่าน ภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. *Journal of Mani Chettha Ram Wat Chommani*, 4(2), 17-32.
- สุพิน บุญชูวงศ์. (2544). *หลักการสอน*. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ วิทยาลัยครูสวนดุสิต.
- สุวรรณมา ตั้งที่ชะรักษ์. (2543). *การอ่าน*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
- สุวิทย์ มูลคำ และคณะ. (2554). *การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการคิด*. กรุงเทพฯ : อี เค บุ๊คส์.
- สุวิมล สุวรรณจันดี. (2554). *การพัฒนาแผนการเรียนรู้สาระพุทธศาสนาโดยใช้กรณีศึกษาเพื่อส่งเสริมการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน วัดอรัญญาราม อำเภอแม่ทา จังหวัดลำพูน*. การค้นคว้าอิสระปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษา สังกัดคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เสริมศรี ลักษณะศิริ. (2540). *หลักการสอน*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏพระนคร.
- อัจฉราวดี สวัสดิ์สุข. (2549). *การพัฒนารูปแบบการประเมิน ผลการเรียนรู้ตามสภาพจริงวิชาภาษาไทยของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษา มหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2550). *หลักการสอน*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2553). *หลักการสอน*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : โอ เอส พริ้นติ้งเฮาส์
- อินทิรา บุญยาทร. (2542). *หลักการสอน*. กรุงเทพฯ : แอล ที เพรส.
- Byrne, D. (1986). *Teaching Oral English*. London : Longman.
- Dela Octavia, A, Wulandari, W. and Yana, Y. (2019). The use of role play to improve students' speaking skill. *Project*, 2(2), 74–79.
- Finochiaro, M. and Brumfit, C. (1983). *The Functional-Notional Approach: From Theory to Practice*. New York : Oxford University Press.
- Gitit, I.P. (2018). Teaching Speaking to Young Learners Using Role Play Method. *Sintuwu Maroso Journal of English Teaching*, 4(1), 28-38.
- Keezhatta, M.S. (2020). Efficacy of Role-Play in Teaching and Formative Assessment for Undergraduate English- Major Students in Saudi Arabia. *Arab World English Journal (AWEJ)*, 11(3), 549-566.

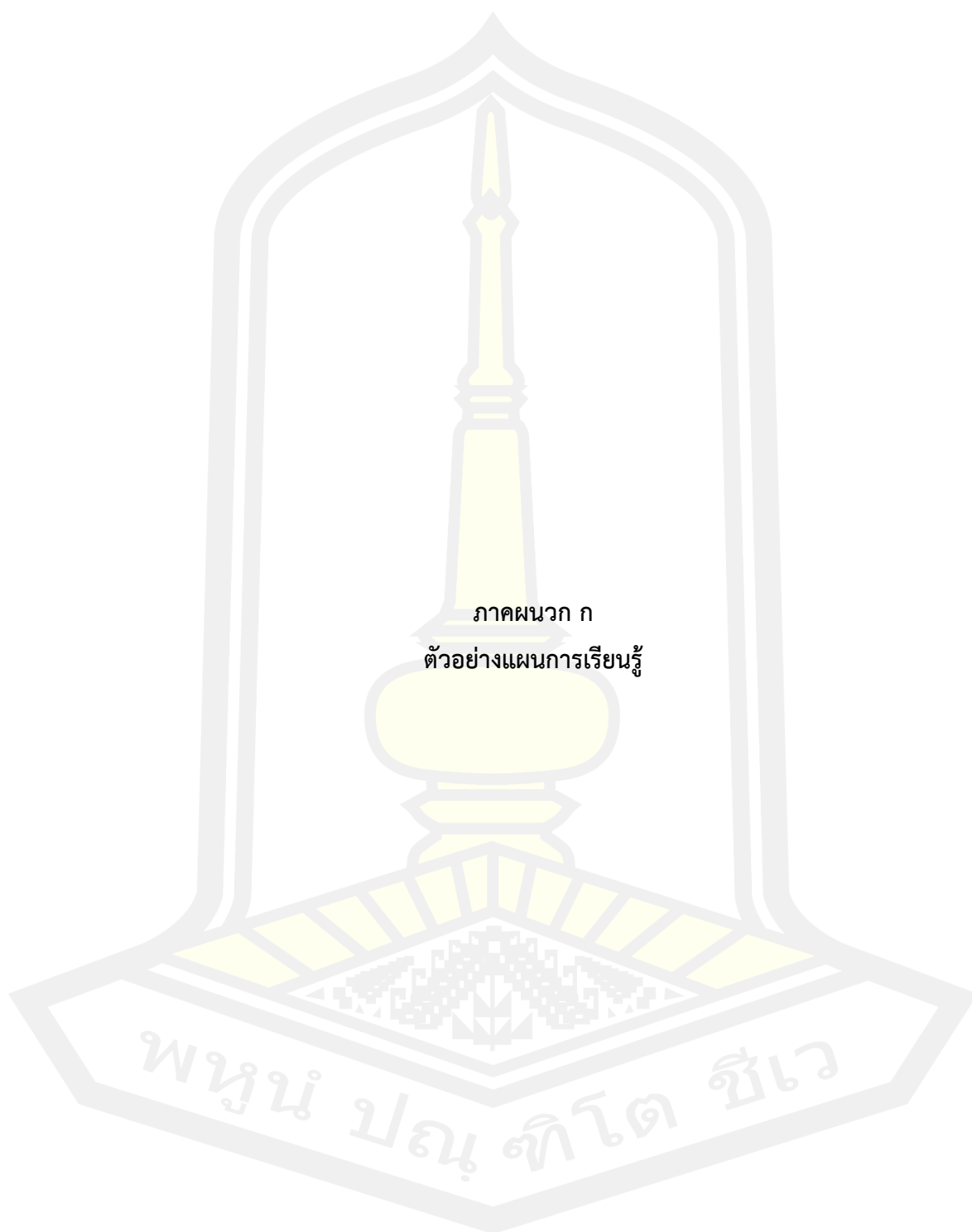
- Razali, N.N.F.M. and Ismail, R. (2017). The use of simulation and role-play in enhancing speaking skills in learning English language. *Journal of Education and Social Sciences*, 6(2), 72-78.
- Speaking Rubric. (2000). *Adapted from Bill Heller by Cherice Montgomery*. [online]. Available from : <https://docslib.org/speaking-rubric-teacher-outline>. [accessed 16 June 2022].
- Vallette, R.M. (1977). *Modern language testing*. New York : Harcourt Brace Jovanovich.
- Widjaja, M. (2021). *Using role-play in teaching English speaking ability through “helping at home” topic at the 5th grade students of elementary school in bandung*. Cimahi : IKIP Siliwangi.

ภาคผนวก

พหุบัณฑิตวิทโย

ภาคผนวก ก
ตัวอย่างแผนการเรียนรู้

พหุชนูปถัมภ์ วิจิตร ชีวะ

แผนการจัดการเรียนรู้

รายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

หน่วยการเรียนรู้ที่ 14

ภาคเรียนที่ 2

ปีการศึกษา 2564

เรื่อง In a Restaurant

เวลา 2 ชั่วโมง

ผู้สอน นายคุณานันต์ ชันโฉมลี

1. สาระสำคัญ

การสั่งอาหารถือเป็นทักษะที่นักเรียนได้ใช้จริงในชีวิตประจำวัน การสั่งอาหารในร้านอาหารต่าง ๆ นั้น นักเรียนควรใช้คำพูดที่สุภาพ เป็นทางการ ชัดเจนไม่ทำให้พนักงานเกิดความสับสน ซึ่งอาจเป็นก่อให้เกิดความผิดพลาดได้ นอกจากนี้ การสั่งอาหารแต่ละชนิดยังมีรายละเอียดของเมนูนั้น ๆ อีกด้วย เช่น อาหารจานเนื้อต้องเลือกระดับความสุข แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ ดิบ (Rare) สุกเล็กน้อย (Medium-rare) สุกปานกลาง (Medium) เกือบสุก (Medium-well) และสุก (Well-done) หรือการสั่งเครื่องดื่มต้องระบุว่าการแบบ เย็น (Iced) หรือ แบบปั่น (Frappé) เป็นต้น

2. มาตรฐานการเรียนรู้ที่และตัวชี้วัด

ต1.1 ม. 4-6/1 ปฏิบัติตามคำแนะนำในคู่มือการใช้งานต่างๆ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายที่ฟังและอ่าน

ต1.1 ม. 5/2 อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณา บทร้อยกรอง และบทละครสั้น (skit) ถูกต้องตามหลักการอ่าน

ต4.1 ม. 4-6/1 ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

3.1 นักเรียนทราบประโยชน์เกี่ยวกับการสั่งอาหาร (K)

3.2 นักเรียนสามารถสั่งอาหารเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง (P)

3.3 นักเรียนมีความสุขสนุกสนานกับกิจกรรม (A)

4. สาระการเรียนรู้

- คำศัพท์ (Vocabulary): “Order, Frappe, Iced, Waitperson”

- Ordering food

5. กิจกรรมการเรียนรู้

5.1 ชี้นำ

1. ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ

2. ครูถามนักเรียนว่าใครเคยสั่งอาหารที่ร้านอาหารบ้าง? แล้วนักเรียนเคยสั่งอาหารเป็นภาษาอังกฤษหรือไม่ อย่างไรบ้าง?

3. ครูอธิบายคำศัพท์ใหม่ เช่น

Iced + drinks หมายถึง เครื่องดื่มแบบเย็น

Frappe + drinks หมายถึง เครื่องดื่มแบบปั่น

Waitperson หมายถึง บริกร

Lemonade หมายถึง น้ำมะนาว

Vegetarian หมายถึง มังสวิรัติ

4. นักเรียนออกเสียงตามทีละคำ

5.2 ชั้นกิจกรรม

ชั้นเตรียมการแสดง

1. ครูให้นักเรียนจับคู่สนทนา โดยแต่ละบุคคลจะได้รับบทบาทและบทสนทนาที่ครูสมมติให้เพื่อแสดงระหว่างการสนทนา ดังนี้

1.1 บริกร และ ลูกค้า (Waitperson and Customer)

1.2สามี และ ภรรยา (Husband & Wife)

2. ครูแจ้งสถานการณ์จำลอง ร้านกาแฟ at the Restaurant

3. นักเรียนซ้อมบทสนทนา (ในระหว่างซ้อมบทสนทนา นักเรียนสามารถใช้อุปกรณ์ค้นคว้าคำศัพท์หรือสอบถามจากครูผู้สอนได้)

ชั้นแสดงบทบาทสมมติ

4. นักเรียนทำการแสดงโดยใช้บทบาทสมมติที่ครูมอบให้ ครูมีหน้าที่เป็นผู้ช่วย (Facilitator) ให้นักเรียนดำเนินกิจกรรมด้วยความราบรื่น

ชั้นวิเคราะห์และอภิปรายผล

5. ครูและนักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็นเรื่องการแสดงของแต่ละคู่ (เชิงพฤติกรรมเท่านั้น)

ชั้นขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุป

6. ครูให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นว่าได้อะไรจากการทำกิจกรรมครั้งนี้บ้าง และสามารถนำไปพัฒนาตนเองได้อย่างไรบ้าง

5.3 ชั้นสรุป

5.3.1 ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปองค์ความรู้ เพื่อให้ นักเรียนเกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น ครู เสนอแนะวิธีการแก้ไขโดยภาพรวมให้แก่ นักเรียน

5.3.2 นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนเพื่อวัดผลความรู้และความเข้าใจ

6. การวัดและประเมินผล

ตัวชี้วัด/วิธีวัดและประเมินผล	วิธีการประเมิน	เครื่องมือวัดและประเมินผล	เกณฑ์การประเมิน
นักเรียนทราบประโยชน์เกี่ยวที่ใช้การสั่งอาหาร (K)	ตรวจวัดจากแบบฝึกหัด	แบบฝึกหัด	ผ่านเกณฑ์อย่างน้อยร้อยละ 70
นักเรียนสามารถสั่งอาหารเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง (P)	สังเกตการณ์สนทนาของนักเรียน	แบบประเมินการพูด	ผ่านเกณฑ์อย่างน้อยร้อยละ 70
นักเรียนสนุกสนานกับกิจกรรม (A)	สังเกตจากพฤติกรรมขณะปฏิบัติกิจกรรม	แบบสังเกตพฤติกรรม	ผ่านเกณฑ์ระดับ ดี

7. สื่อ/แหล่งเรียนรู้

- PowerPoint

8. บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

8.1 บันทึกผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

.....

.....

.....

8.2 ปัญหาและอุปสรรค

.....

.....

.....

8.3 ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(นายคุณานันต์ ชันโมลี)

ครูผู้สอน

วันที่ เดือน พ.ศ.

บทสนทนาAt a restaurant

1. Waitperson and Customer

Waitperson: What would you like to order?

Friend: What is the recommended menu for today.

Waitperson: The recommended menu for today is pork grilled.

Customer: Sorry, I forgot to tell you. I am a vegetarian.

Waitperson: Oh, we have a special menu for vegetarian too. It's salsa salad.

Customer: Wow! Could I have a salsa salad, please?

Waitperson: Would you like anything to drink?

Customer: I'll have an iced lemonade, please.

Waitperson: Is that all?

Customer: Yes, that's all.

บทสนทนา (ต่อ)

2. Husband and Wife

Husband: Are you ready to order our dinner.

Wife: I'll have a T-bone steak and fries, please.

Husband: That sound great, darling. What would you like it, rare medium or well-done?

Wife: I'd like a medium steak.

Husband: Would you like to drink an orange juice?

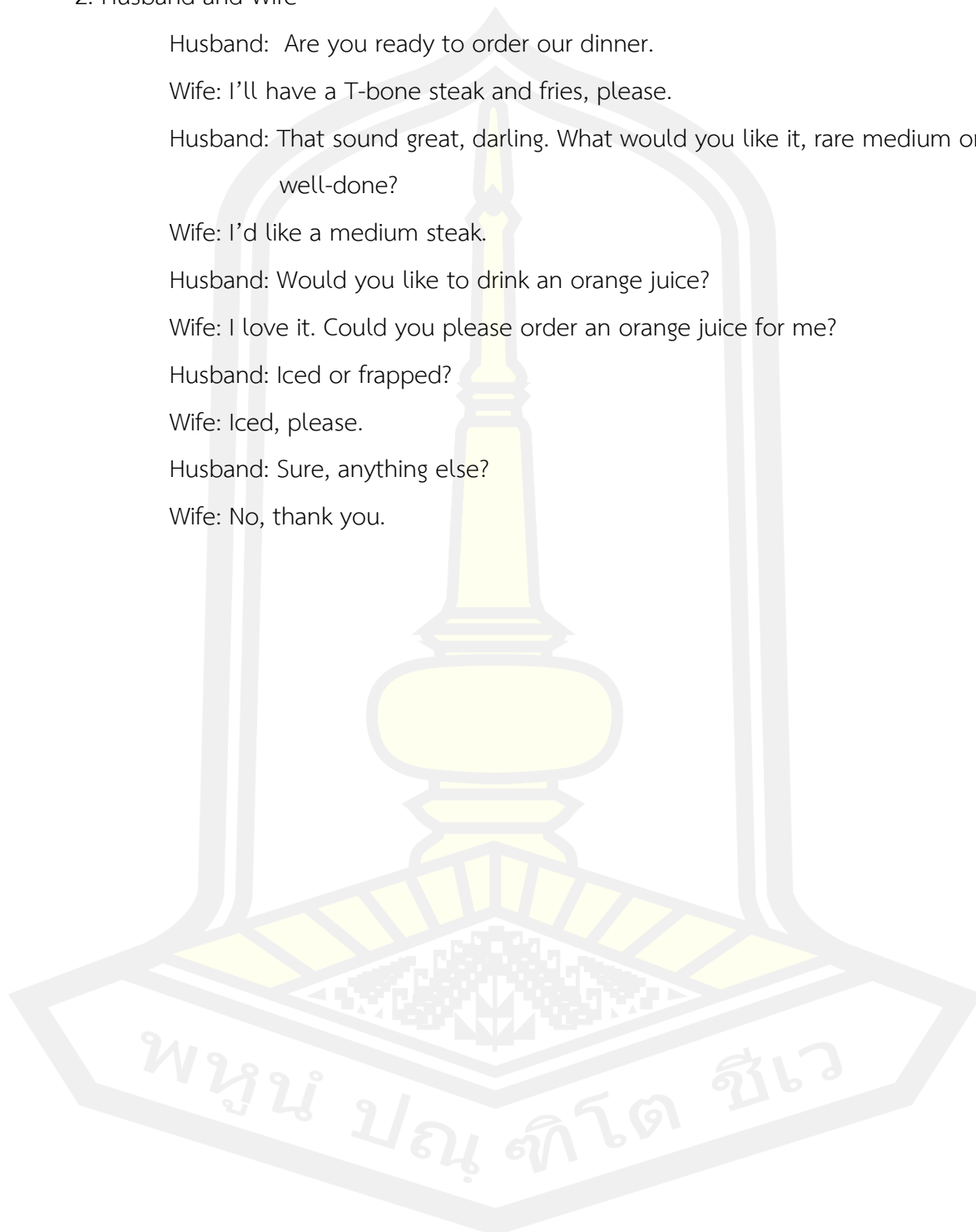
Wife: I love it. Could you please order an orange juice for me?

Husband: Iced or frapped?

Wife: Iced, please.

Husband: Sure, anything else?

Wife: No, thank you.

แบบประเมินการพูด

ชื่อ - สกุล	เกณฑ์การประเมิน				
	การออกเสียง (3)	ความถูกต้อง ของคำตอบ (3)	ท่าทาง ประกอบคำพูด (3)	ความคล่องแคล่ว ในการพูด (3)	รวม (12)
1.					
2.					
3.					
4.					
5.					
6.					
7.					
8.					
9.					
10.					
11.					
12.					
13.					
14.					
15.					

ลงชื่อ.....

(นายคุณานันต์ ชันโมลี)

ผู้ประเมิน

...../...../.....

เกณฑ์การประเมินทักษะการพูดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ

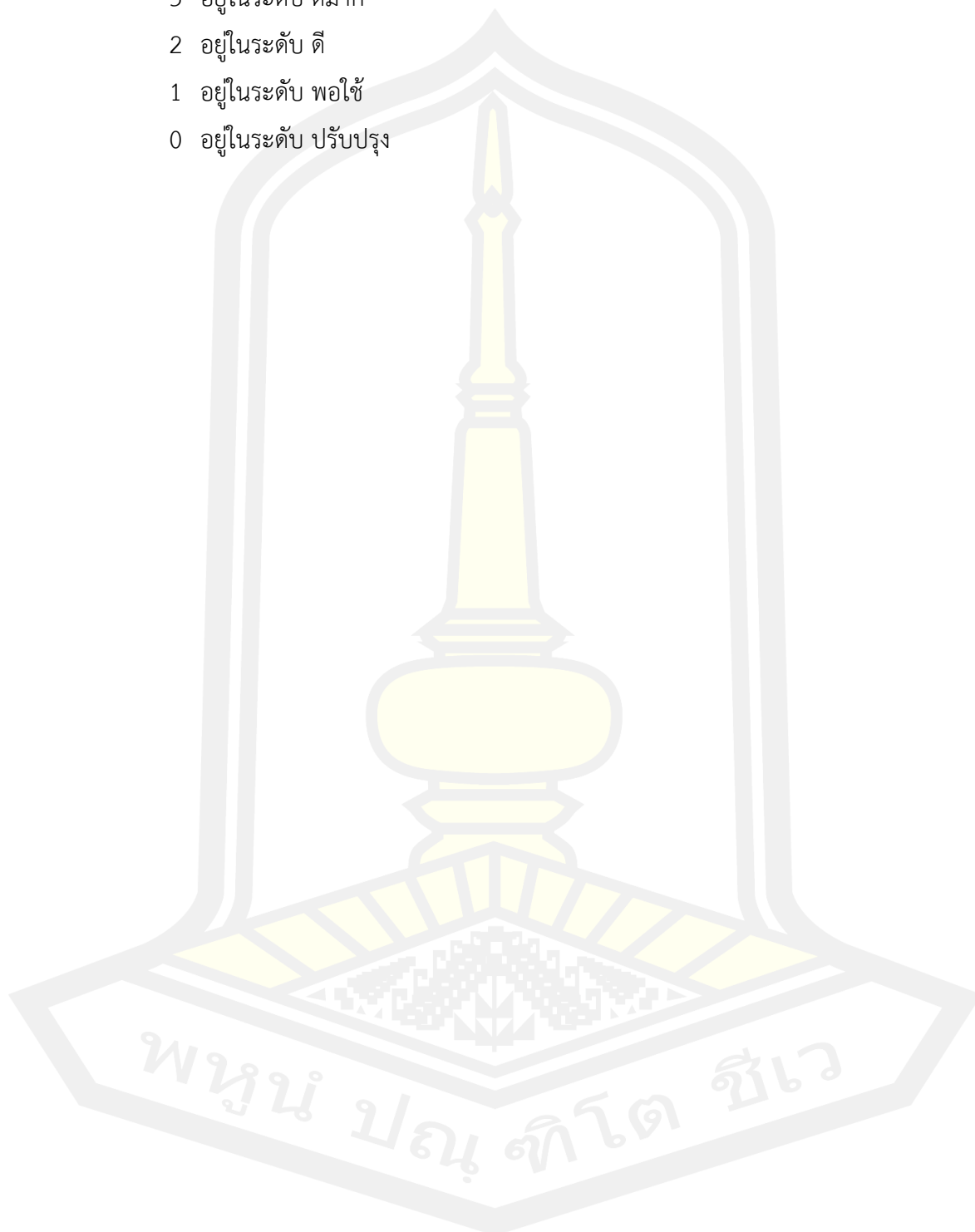
1. การออกเสียง (3 คะแนน)
 - 3 คะแนน หมายถึง ออกเสียงศัพท์/ประโยคได้ถูกต้อง ทำให้สื่อสารได้ชัดเจน
 - 2 คะแนน หมายถึง ออกเสียงศัพท์/ประโยคได้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย ทำให้สื่อสารได้ชัดเจน
 - 1 คะแนน หมายถึง ออกเสียงเน้นหนักในคำศัพท์/ประโยคผิดหลายแห่ง
 - 0 คะแนน หมายถึง ไม่สามารถออกเสียงได้
2. ความถูกต้องของเนื้อหา (3 คะแนน)
 - 3 คะแนน หมายถึง พูดประโยคได้ถูกต้องครบถ้วนทั้งหมด
 - 2 คะแนน หมายถึง พูดประโยคได้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่
 - 1 คะแนน หมายถึง พูดประโยคได้ถูกต้องเพียงเล็กน้อย
 - 0 คะแนน หมายถึง ไม่สามารถทำให้เกิดการสื่อสารได้
3. ท่าทางและสีหน้าประกอบการพูด (3 คะแนน)
 - 3 คะแนน หมายถึง แสดงท่าทางและสีหน้าประกอบการพูดอย่างสุภาพและเหมาะสม
 - 2 คะแนน หมายถึง แสดงท่าทางและสีหน้าประกอบการพูดเป็นส่วนใหญ่
 - 1 คะแนน หมายถึง แสดงท่าทางหรือสีหน้าประกอบการพูดเล็กน้อย
 - 0 คะแนน หมายถึง ไม่แสดงท่าทางและสีหน้าประกอบการพูด
4. ความคล่องแคล่ว (3 คะแนน)
 - 3 คะแนน หมายถึง พูดต่อเนื่อง ไม่ติดขัด
 - 2 คะแนน หมายถึง พูดติดขัดเล็กน้อย
 - 1 คะแนน หมายถึง พูดติดขัดเป็นส่วนใหญ่
 - 0 คะแนน หมายถึง ไม่สามารถทำให้เกิดการสื่อสารได้

เกณฑ์การสังเกตพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียน

- 1) สนุกสนานกับการจัดกิจกรรม
 - 3 หมายถึง ร่าเริง แจ่มใส กระตือรือร้นที่จะปฏิบัติกิจกรรม
 - 2 หมายถึง มีท่าทางเบื่อหน่ายไม่ยอมปฏิบัติกิจกรรมบ้างบางครั้ง
 - 1 หมายถึง มีท่าทางเบื่อหน่ายมากไม่ยอมปฏิบัติกิจกรรม
 - 0 หมายถึง ไม่ร่วมปฏิบัติกิจกรรม

เกณฑ์การประเมินพฤติกรรม

- 3 อยู่ในระดับ ดีมาก
- 2 อยู่ในระดับ ดี
- 1 อยู่ในระดับ พอใช้
- 0 อยู่ในระดับ ปรับปรุง

ภาคผนวก ข

ตัวอย่างแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ตัวอย่างแบบประเมินความพึงพอใจต่อรายวิชา
ภาษาอังกฤษ

แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนผดุงนารี

คำสั่ง: ให้นักเรียนฟังคำถามจากครูผู้สอนและตอบให้เหมาะสม โดยจะเลือกสถานการณ์ที่จะแสดง
 จากการจับฉลาก

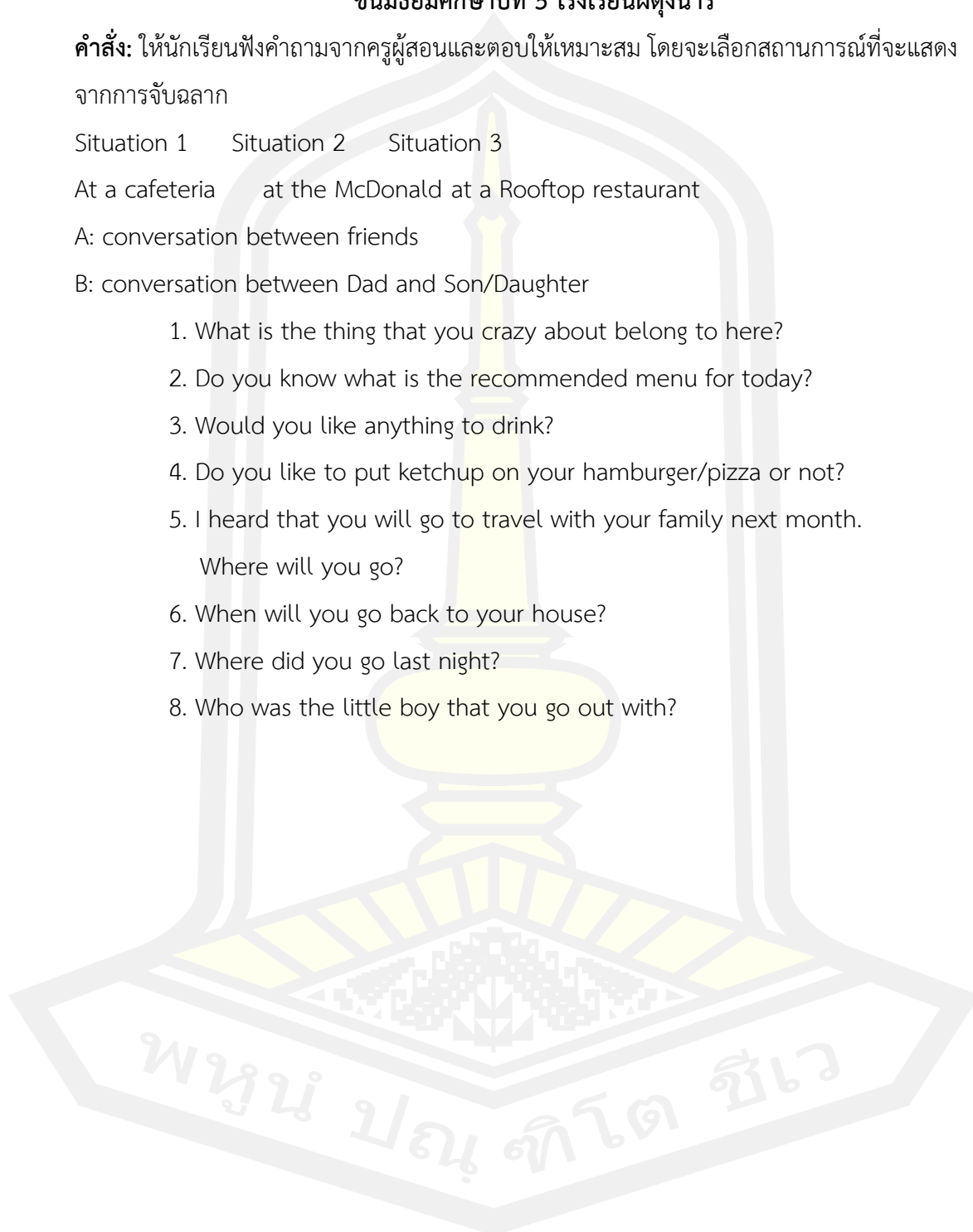
Situation 1 Situation 2 Situation 3

At a cafeteria at the McDonald at a Rooftop restaurant

A: conversation between friends

B: conversation between Dad and Son/Daughter

1. What is the thing that you crazy about belong to here?
2. Do you know what is the recommended menu for today?
3. Would you like anything to drink?
4. Do you like to put ketchup on your hamburger/pizza or not?
5. I heard that you will go to travel with your family next month.
 Where will you go?
6. When will you go back to your house?
7. Where did you go last night?
8. Who was the little boy that you go out with?

แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ชื่อ..... ชั้น..... เลขที่.....

ข้อที่	คะแนน
	10
1	
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	
รวม	

ลงชื่อ.....

(นายคุณานันต์ ชันโมลี)

ผู้ประเมิน

...../...../.....

พหุ ประทีป วิทยา

เกณฑ์การประเมินทักษะการพูด

ระดับคะแนน	เกณฑ์การพิจารณา
ระดับ 1 0 - 2 คะแนน	<p>ไม่สามารถทำกิจกรรมที่กำหนดได้</p> <ul style="list-style-type: none"> - ออกเสียงผิดทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมด - พูดเป็นคำ ๆ ขาดความต่อเนื่องจนสื่อความไม่ได้
ระดับ 2 3 - 4 คะแนน	<ul style="list-style-type: none"> - ออกเสียงผิดบ่อยครั้งมาก - ใช้คำศัพท์ในวงจำกัด และใช้ไวยากรณ์ผิดเป็นส่วนใหญ่ - พูดขาดความต่อเนื่องและเข้าใจยาก
ระดับ 3 5 - 6 คะแนน	<p>ทำกิจกรรมที่กำหนดได้บ้าง แต่ยังไม่ดีเท่าที่ควร เนื่องจาก</p> <ul style="list-style-type: none"> - ออกเสียงผิดบ่อยครั้ง เพราะได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ - ใช้คำศัพท์ในวงจำกัด ใช้ไวยากรณ์ และไม่สามารถพูดใหม่ (paraphrase) ให้เข้าใจได้
ระดับ 4 7 - 8 คะแนน	<p>ทำกิจกรรมที่กำหนดได้ แต่ยังมีข้อบกพร่องอยู่บ้าง เนื่องจาก</p> <ul style="list-style-type: none"> - ออกเสียงผิดเป็นบางครั้ง เพราะได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ - ใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ผิดบ้าง แต่ยังสามารถสื่อความหมายได้ - หยุดคิดในขณะที่พูดบ้าง แต่ไม่ทำให้การสนทนาขาดตอน
ระดับ 5 9 - 10 คะแนน	<p>ทำกิจกรรมที่กำหนดได้อย่างมีประสิทธิภาพโดย</p> <ul style="list-style-type: none"> - พูดให้เข้าใจได้ง่าย แม้จะมีสำเนียงจากภาษาแม่ - ใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ได้อย่างเหมาะสม สามารถอธิบายหรือพูดใหม่ (paraphrase) ได้เมื่อจำเป็น - สนทนาได้อย่างต่อเนื่องเหมาะสมกับสถานการณ์ และอาจมีการหยุด

ที่มา: รูปทอง กว้างสวัสดิ์ (2549: 96)

แบบวัดความพึงพอใจต่อรายวิชาภาษาอังกฤษที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยวิธีแบบบทบาทสมมติ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนผดุงนารี

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความพึงพอใจดังนี้

5 : มากที่สุด 4 : มาก 3 : ปานกลาง 2 : น้อย 1 : น้อยที่สุด

ข้อความ	ความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
1. เนื้อหาที่เรียนมีความน่าสนใจ					
2. กิจกรรมการเรียนรู้สนุกมีความน่าสนใจ					
3. ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม					
4. นักเรียนเรียนรู้อย่างมีความสุข					
5. ครูให้ความสนใจแก่นักเรียนอย่างทั่วถึงขณะสอน					
6. ครูส่งเสริมให้นักเรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และร่วมกันอภิปราย					
7. เนื้อหาสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตประจำวัน					
8. กิจกรรมการเรียนการสอนสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนการสอน					
9. ครูให้ความช่วยเหลือหรืออำนวยความสะดวกแก่นักเรียน					
10. ครูแนะนำ จุดบกพร่องและวิธีการแก้ไข					
11. ครูคอยกระตุ้นให้นักเรียนตื่นตัวขณะสอนเสมอ					
12. ครูยอมรับความคิดเห็นที่แตกต่าง					
13. ครูแจ้งเกณฑ์การประเมินอย่างชัดเจน					
14. มีการใช้สื่อและเทคโนโลยีหรือนวัตกรรมในการสอนเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ที่เหมาะสม					
15. ความเหมาะสมของเวลาในการจัดการเรียนการสอน					
รวมคะแนน					
รวมคะแนนทั้งหมด					

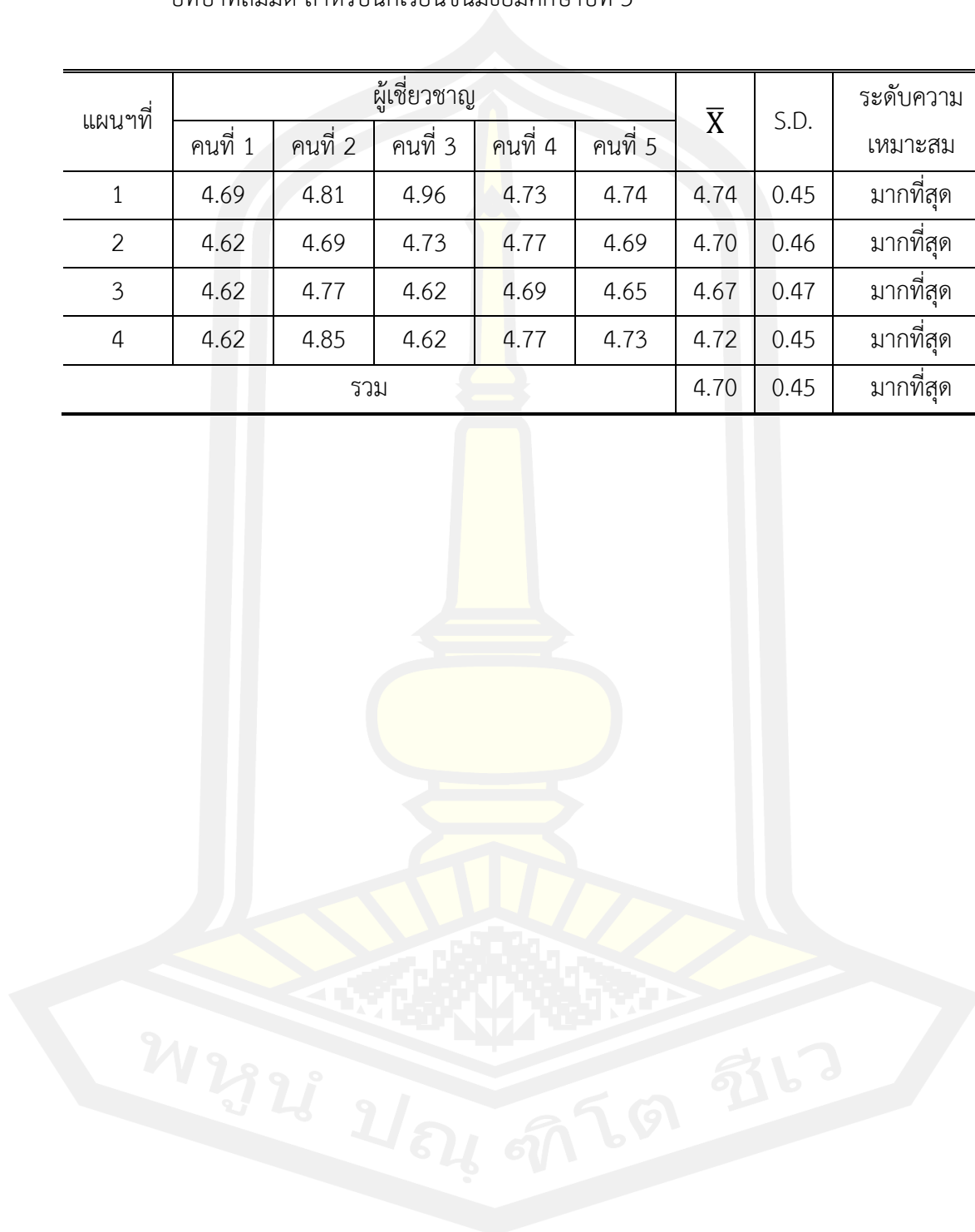

ภาคผนวก ค

ผลการหาคุณภาพของเครื่องมือการวิจัย คะแนนทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

ตาราง 10 ตารางสรุปผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ
 บทบาทสมมติ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

แผนฯที่	ผู้เชี่ยวชาญ					\bar{X}	S.D.	ระดับความ เหมาะสม
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	4.69	4.81	4.96	4.73	4.74	4.74	0.45	มากที่สุด
2	4.62	4.69	4.73	4.77	4.69	4.70	0.46	มากที่สุด
3	4.62	4.77	4.62	4.69	4.65	4.67	0.47	มากที่สุด
4	4.62	4.85	4.62	4.77	4.73	4.72	0.45	มากที่สุด
รวม						4.70	0.45	มากที่สุด

ตาราง 11 ตารางผลการหาดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ข้อที่	คะแนนการประเมินของผู้เชี่ยวชาญคนที่					IOC	ความหมาย
	1	2	3	4	5		
1	0	+1	0	+1	+1	0.6	ใช้ได้
2	+1	+1	1	0	+1	0.8	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	0	0	0.6	ใช้ได้
7	0	+1	+1	+1	+1	0.8	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
10	+1	+1	0	0	+1	0.6	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	0	0	0.4	ใช้ไม่ได้
12	+1	0	0	+1	+1	0.6	ใช้ได้
13	0	1	+1	+1	0	0.6	ใช้ได้
14	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
15	0	+1	0	+1	0	0.4	ใช้ไม่ได้
16	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้

ตาราง 12 ตารางผลการหาดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบวัดความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

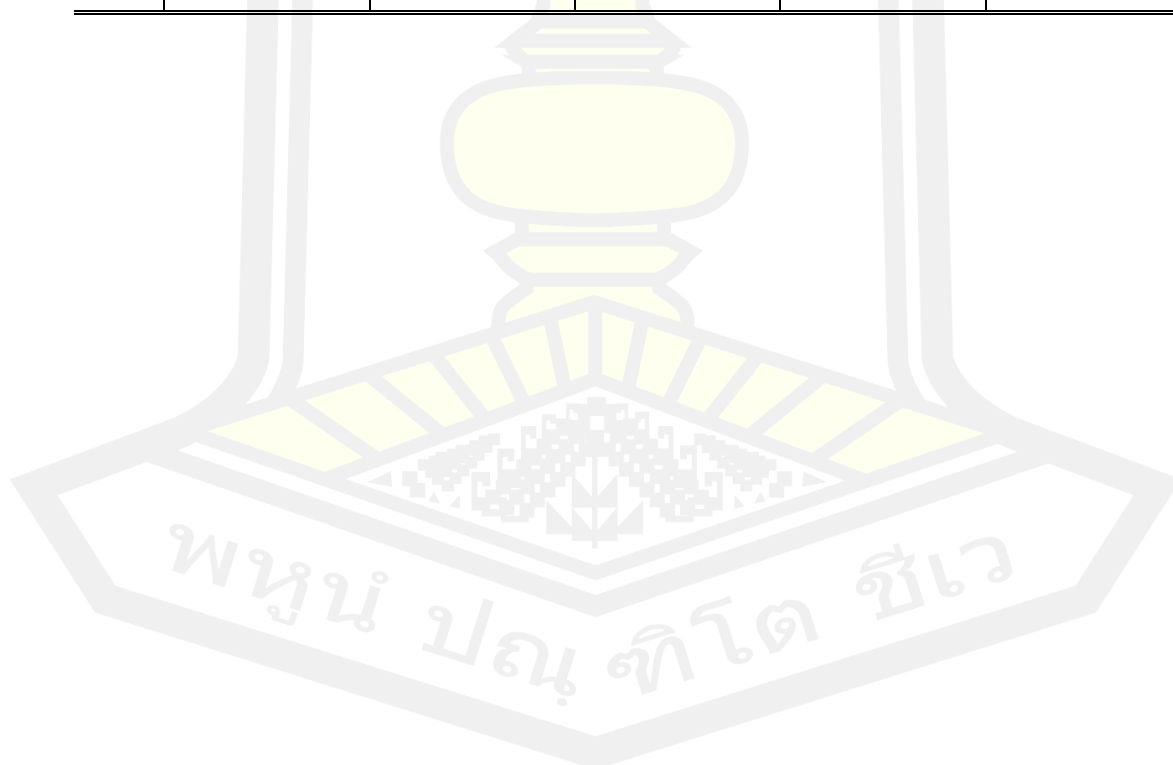
ข้อที่	คะแนนการประเมินของผู้เชี่ยวชาญคนที่					IOC	ความหมาย
	1	2	3	4	5		
1	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
4	+1	0	+1	+1	+1	0.8	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
7	0	+1	+1	+1	0	0.6	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
9	0	+1	+1	+1	+1	0.8	ใช้ได้
10	+1	+1	0	+1	0	0.6	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
13	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
14	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
15	+1	0	0	+1	0	0.4	ใช้ไม่ได้
16	+1	+1	+1	+1	0	0.8	ใช้ได้
17	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
18	+1	0	+1	0	1	0.6	ใช้ได้
19	0	+1	+1	0	0	0.4	ใช้ไม่ได้
20	0	0	+1	+1	+1	0.6	ใช้ได้

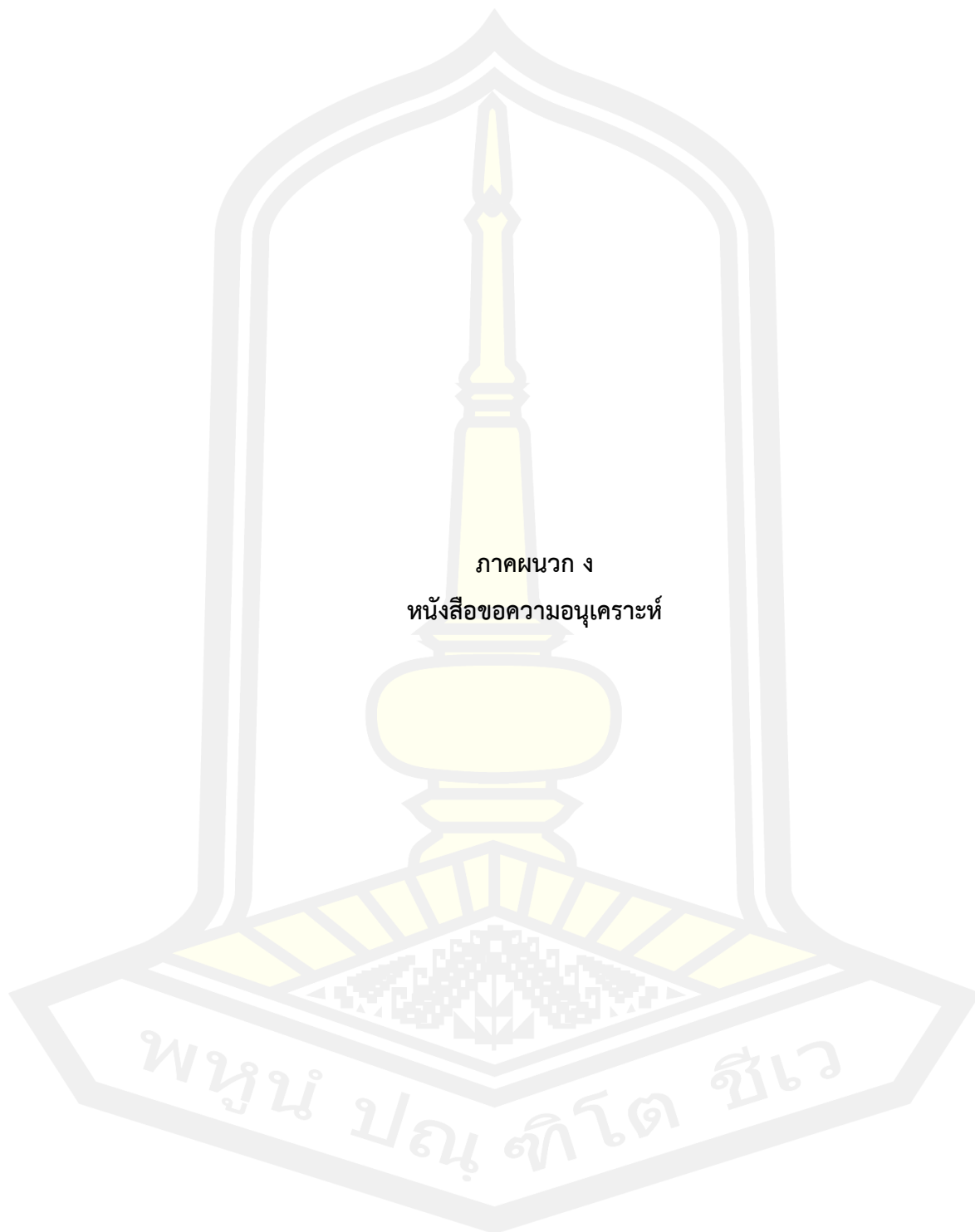
ตาราง 13 ตารางคะแนนแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

เลขที่	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้	ค่าเฉลี่ย	S.D.	P
1	20	59	7.38	0.74	73.75
2	20	68	8.50	0.93	85
3	20	58	7.25	0.89	72.5
4	20	63	7.88	0.64	78.75
5	20	59	7.38	0.74	73.5
6	20	58	7.25	0.71	72.5
7	20	69	8.63	0.41	86.25
8	20	56	7.00	0.93	70
9	20	59	7.38	0.52	73.75
10	80	59	7.38	0.52	73.75
11	80	60	7.50	0.53	75
12	80	73	9.13	0.99	91.25
13	80	57	7.13	0.64	71.25
14	80	58	7.25	0.71	72.5
15	80	61	7.63	0.74	76.25
16	80	58	7.25	0.46	72.5
17	80	60	7.50	0.53	75
18	80	68	8.50	0.53	85
19	80	62	7.75	0.71	77.5
20	80	52	6.50	0.53	65
21	80	59	7.38	0.52	73.75
22	80	74	9.25	0.71	92.5
23	80	59	7.38	0.52	73.5
24	80	62	7.75	0.46	77.5
25	80	61	7.63	0.52	76.25
26	80	51	6.38	1.06	63.75

ตาราง 13 (ต่อ)

เลขที่	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้	ค่าเฉลี่ย	S.D.	P
27	80	63	7.88	0.64	78.75
28	80	55	6.88	0.35	68.75
29	80	61	7.63	0.52	76.25
30	80	53	6.63	0.74	66.25
31	80	60	7.50	0.53	75
32	80	68	8.50	0.53	85
33	80	53	6.63	0.52	66.25
34	80	60	7.50	0.53	75
35	80	53	6.63	0.74	66.25
36	80	66	8.25	0.71	82.5
37	80	58	7.25	0.89	72.5

ภาคผนวก ง
หนังสือขอความอนุเคราะห์

พหุณฺ์ ปณฺุ ทิโต ชีเว

ที่ อว 0605.5(2)/ว2827

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

15 ธันวาคม 2564

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน นายสกล มาบุญธรรม

ด้วย นายคุณานันต์ ชันโมลี นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและความพึงพอใจ วิชาภาษาอังกฤษสำหรับทุเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฐิติวรดา พลเยี่ยม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อนิสิตจะนำ ข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.รุ่งสรรค์ โฉมยา)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์, โทรสาร 0-4371-3174

เบอร์โทรนิสิต 0990713078

ที่ อว 0605.5(2)/ว2827

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

15 ธันวาคม 2564

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน นายศุภฤกษ์ ทัศนเจริญ

ด้วย นายคุณานันต์ ชันโมลี นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและความพึงพอใจ วิชาภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฐิติวรดา พลเยี่ยม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้นำไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โฉมยา)
รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์, โทรสาร 0-4371-3174
เบอร์โทรนิสิต 0990713078

ที่ อว 0605.5(2)/ว2827

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

15 ธันวาคม 2564

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน นางสาวณิต ทัพโยธา

ด้วย นายคุณานันต์ ชันโมลี นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและความพึงพอใจ วิชาภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฐิติวรตา พลเยี่ยม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อนิสิตจะนำ ข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โฉมยา)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์, โทรสาร 0-4371-3174

เบอร์โทรนิสิต 0990713078

ที่ อว 0605.5(2)/ว2827

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

15 ธันวาคม 2564

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน นายสุเมธ เทียงดาห์

ด้วย นายคุณานันต์ ชันโมลี นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและความพึงพอใจ วิชาภาษาอังกฤษสำหรับหูเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิตติวรา พลเยี่ยม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อนิสิตจะนำ ข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โนมยา)
รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์, โทรสาร 0-4371-3174
เบอร์โทรนิสิต 0990713078

ที่ อว 0605.5(2)/ว2827

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

15 ธันวาคม 2564

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน นางสาวธารทิพย์ พานเพ็ชร

ด้วย นายคุณานันต์ ชันโมลี นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและความพึงพอใจ วิชาภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฐิติวรตา พลเยี่ยม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อนิสิตจะนำ ข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โฉมยา)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์, โทรสาร 0-4371-3174

เบอร์โทรนิสิต 0990713078

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	นายคุณานันต์ ชันโมลี
วันเกิด	วันที่ 4 ตุลาคม พ.ศ. 2539
สถานที่เกิด	อำเภออย่างสีสุราช จังหวัดมหาสารคาม
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 3 หมู่ที่ 4 ตำบลดงเมือง อำเภออย่างสีสุราช จังหวัดมหาสารคาม รหัสไปรษณีย์ 44210
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2554 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนวาปีปทุม จังหวัดมหาสารคาม พ.ศ. 2557 ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวาปีปทุม จังหวัดมหาสารคาม พ.ศ. 2561 ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พ.ศ. 2566 ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

พูน ปณ ทัโต ชีเว